

virtual-project.com

LAWRENCE BLOCK

dans la abator

Seria Matt Scudder

LAWRENCE BLOCK

DANS LA ABATOR

Original: *A Dance at the Slaughterhouse* (1991)

Traducere din engleză de:
RADU PRICĂJAN

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2016

Dacă Dumnezeu ar pedepsi oamenii după cum merită, n-ar mai lăsa pe fața pământului picior de viețuitoare.

CORANUL

Capitolul 1

La mijlocul celei de-a cincea runde, puștiul în șort albastru și-a zguduit adversarul cu o stângă serioasă în maxilar. Imediat după, i-a tras o dreaptă drept în cap.

— E gata să se prăbușească, a spus Mick Ballou.

Chiar așa arăta, dar când băiatul în albastru a început să se clatine, celălalt a reușit să-i fure un pumn și s-a agățat anevoie în clinci. Înainte ca arbitrul să îi despartă, i-am putut zări ochii. Păreau opaci, neconcentrați.

— Cât a mai rămas?

— Peste un minut.

— Timp berechet, a spus Mick. Fii atent cum omul tău îl face lat pe băiat. La cât e de mic, e tare ca un taur.

Nu erau chiar așa mici. Boxau la categoria semimijlocie, ceea ce însemna că aveau în jur de 70 kg. Cândva știam limitele de greutate ale tuturor categoriilor, însă pe-atunci era ușor. Acum numărul categoriilor lor s-a dublat, au apărut tot felul de nuanțe și există trei organizații diferite, fiecare cu propriul ei campion. Cred că moda a început când cineva și-a dat seama că e mai ușor să promovezi o partidă de titlu și s-a ajuns acum de numai la așa ceva mai poți să asiești.

Meciul la care asistam însă, nu avea nicio miză de titlu și era hăt-departe de strălucirea și amploarea luptelor de campionat ținute în cazinourile din Vegas și Atlantic City. Mai exact spus, eram într-o baracă din blocuri de beton pe o stradă întunecată din Maspeth, o zonă industrială pustie din cartierul Queens, mărginită la sud și la vest de secțiunile Greenpoint și Bushwick ale Brooklyn-ului și delimitată de restul cartierului de un semicerc de cimitire. Ai fi putut trăi toată viața în New York fără să ajungi vreodată în Maspeth sau puteai trece cu mașina pe acolo de zeci de ori fără să ai habar unde ești. Cu depozitele, fabricile și străzile rezidențiale sordide de acolo, slabe șanse ca cineva să treacă Maspeth pe lista sa scurtă a locurilor pentru investiții viitoare, dar presupun că nu se știe niciodată. Mai devreme sau mai târziu, investitorii rămân în pană de locuri și-atunci depozitele păraginite ar putea fi readuse la viață, transformate în hogoacuri pentru artiști, iar tinerii ecologiști urbani vor smulge cartonul gudronat putred de pe pereții caselor terasate și vor redecora interioarele. Atunci, de-a lungul trotuarelor de pe Grand Avenue vor crește arbori de *ginkgo biloba* și va fi câte-un aprozar coreean la fiecare intersecție.

Până una alta, singurul semn pe care îl văzusem și care să trimită la viitorul glorios al cartierului era New Maspeth Arena. Cu câteva luni în urmă, Madison Square Garden închisese sala Felt Forum în vederea renovării, iar cândva, pe la

începutul lui decembrie, New Maspeth Arena se deschisese, oferind o serie de meciuri de box în fiecare seară de joi, rundele preliminare începând în jur de șapte.

Era o clădire mai mică decât Felt Forum și nu avea nimic grandios în alcătuire, pereții erau din blocuri de beton nefasonat și acoperișul din plăci de metal, iar pe podea se turnase doar ciment. Avea o formă dreptunghiulară și ringul era amplasat la jumătatea uneia dintre laturile lungi, vizavi de intrare. Pe cele trei laturi libere se întindeau șiruri de scaune pliante de metal. Toate erau gri, mai puțin primele două rânduri de pe cele trei sectoare, care erau roșii ca sângele. Locurile roșii din fața ringului erau rezervate. În restul sălii te puteai așeza unde voiai, și un loc costa doar cinci dolari, adică cu doi mai puțin decât un bilet de cinema la o premieră, în Manhattan. Chiar și așa, aproape jumătate din scaunele gri rămâneau neocupate.

Prețul era mic ca să se ocupe cât mai multe locuri posibil, astfel încât fanii care urmăreau luptele prin cablu să nu se prindă că evenimentul a fost organizat numai pentru ei. New Maspeth Arena era un fenomen destinat difuzării prin cablu, conținut pentru grila de programe a FBCS, adică Five Borough Cable Sportscasts¹, cei mai tînăr canal sportiv care încerca să acapareze piața din zona metropolitană a New York-ului. Carele de transmisie ale FBCS erau parcate în față când eu și cu Mick am sosit, la câteva minute după șapte, iar la ora opt au început să transmită.

Acum, se termina cea de-a cincea rundă a ultimei lupte preliminară și băiatul în șort alb încă se ținea în picioare. Amândoi boxerii erau negri, ambii localnici din Brooklyn, primul prezentat ca venind din zona Bedford-Stuyvesant, celălalt, din Crown Heights. Ambii erau tunși scurt și aveau trăsături comune, erau de aceeași înălțime, deși junele în albastru părea mai scund în ring, pentru că lupta adus de spate. Noroc că aveau șortul de culori diferite, altfel ar fi fost greu să-i deosebești.

— Trebuia să-i dea lovitura de grație atunci, a zis Mick. Băiatul era gata să capituleze și el nu l-a putut termina.

— Tânărul în alb are vână, am spus.

— I se-mpăienjenise privirea. Cum îl cheamă pe cel în albastru?

S-a uitat în caietul de program, o singură foaie albastră pe care erau trecute meciurile.

— McCann, a zis. McCann l-a lăsat să-i scape.

— Nu l-a slăbit o clipă.

— Așa-i, l-a bumbăcit cum trebuie, dar n-a fost în stare să-i dea lovitura decisivă. Așa fac mulți, își frăgezesc bine adversarul, dar nu-l pot termina. Nu știu de ce.

¹ Aprox. Transmisiuni prin cablu în cinci cartiere - n.tr.

— I-au mai rămas trei runde.
Mick a clătinat din cap.
— Și-a ratat șansa, a conchis.

*

Avea dreptate. McCann a câștigat ultimele trei runde fără probleme, dar n-a mai fost aproape de-un knockout niciodată așa cum a fost într-a cincea. La ultimul dangăt de gong, au rămas agățați pentru scurt timp într-o îmbrățișare, transpirați learcă, apoi McCann s-a împleticit în colțul său cu mânușile ridicate-n aer glorios. Arbitrii au fost de acord cu el. Doi l-au declarat câștigător absolut, iar al treilea i-a dat băiatului în alb victoria unei runde.

— Mă duc după o bere, a zis Mick. Vrei și tu?
— Nu acum.

Eram pe primul rând de scaune gri pe partea dreaptă a ringului, cum intrai. De acolo puteam ține sub ochi intrarea, deși până atunci nu prea-mi luasem privirea de la ring. M-am uitat într-acolo acum, în vreme ce Mick s-a îndreptat spre masa cu răcoritoare din celălalt capăt al sălii, și am văzut întâmplător un cunoscut, un negru înalt, tras la un costum bleumarin cu dungi, croit la marele fix. M-am ridicat ca să-l întâmpin și ne-am strâns mâinile.

— Mi s-a părut că tu ești, a spus. M-am strecurat adineauri în spate ca să prind câteva minute din meciul Burdette contra McCann și mi s-a părut că-l văd pe amicul meu Matthew aici, pe locurile la preț redus.

— În Maspeth, totul e la preț redus.

— Că bine spui!

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Ne-am cunoscut tot la un meci, așa-i? La Felt Forum?

— Așa-i.

— Erai cu Danny Boy Bell.

— Tu erai cu Sunny. Nu-mi amintesc celălalt nume.

— Sunny Hendryx. Sonya o chema, de fapt, dar nimeni nu-i spunea așa.

Am rostit:

— Nu vrei să stai cu noi? Prietenul meu s-a dus după o bere, dar e liber tot rândul, sau aproape tot. Asta dacă nu te deranjează să stai pe un loc cu preț redus.

A surâs larg.

— Am loc, a spus. Colo, lângă colțul albastru. Tre' să-l încurajez pe omul meu ca să câștige. Îl mai știi pe Kid Bascomb, nu?

— Sigur că da. Era-n program în seara când ne-am cunoscut, l-a bătut pe-un puști italian care mi s-a șters complet din memorie.

— Ție și întregii lumi.

— L-a terminat cu un pumn în plex, asta-mi amintesc. Kid nu luptă-n seara asta, nu? Nu-l văd în program.

— Nu, s-a retras. A pus mânușile-n cui acum vreo doi ani.

— Așa m-am gândit și eu.

— Stă uite-acolo, a zis și a arătat cu degetul. Nu, omul meu e Eldon Rasheed, se bate în meciul serii. Sper să câștige, dar adversarul lui are deja unșpe victorii și abia două înfrângeri, iar una dintre ele a încasat-o din pixul arbitrilor. Așa că nu-i orice adversar.

Vorbea despre strategia de luptă, când Mick s-a întors cu două pahare mari de carton. Într-unul era bere, în celălalt, Cola.

— În caz că ți se face sete, a spus. N-avea rost să stau la ditamai coada doar pentru o bere.

Am spus:

— Mickey Ballou, Chance...

— Chance Coulter.

— Încântat, a spus Mick.

Încă ținea ambele pahare, așa că nu și-au putut da mâna.

— Uite că vine Dominguez, a spus Chance.

Boxerul înainta pe culoar însoțit de alaiul său. Purta un halat albastru-regal cu tivuri albe. Era arătos, avea o față lungă, cu maxilar pătrășos și-o mustață neagră, aranjată. Zâmbea și își saluta fanii cu fluturări din mână. Apoi a urcat în ring.

— Arată bine, a zis Chance. S-ar părea c-o să-i dea de furcă lui Eldon.

— Ții cu celălalt? a întrebat Mick.

— Da, cu Eldon Rasheed. Uite că vine și el. Poate bem ceva împreună cu toții după meci.

Am spus că sună bine. Chance s-a înapoiat la locul lui de lângă colțul albastru. Mick mi-a dat să țin ambele pahare până s-a așezat.

— „Eldon Rasheed contra Peter Dominguez”, a citit. Cine le-alege numele?

— Peter Dominguez e-un nume relativ banal, am spus.

Mi-a aruncat o privire cu subînțeleas.

— Eldon Rasheed, a zis el apăsător în timp ce Rasheed intra printre coarde. Dacă ar fi un concurs de frumusețe, Pedro ar ieși învingător. Rasheed arată ca și când Doamne-Doamne l-ar fi pocnit peste figură cu un lopătoi.

— De ce-ar face asta Dumnezeu?

— De ce face atâtea alte lucruri pe care le face? Amicul tău Chance e-un tip arătos. De unde-l știi?

— I-am făcut o lucrare acum câțiva ani.

— Ceva detectivistic?

— Exact.

— Are-un aer de avocat. La cum se îmbracă...

— De fapt, e dealer de artă africană.

— Sculpturi, de-astea?

— Pe-acolo.

Prezentatorul era în ring, vorbea înflăcărat despre următorul meci și se dădea peste cap să stârnească interesul pentru programul de săptămâna viitoare. A prezentat un boxer local de categorie semimijlocie care urma să lupte în partida cap de afiș de săptămâna viitoare, apoi a rostit numele altor câtorva celebriți care ocupau locuri în fața ringului, printre care și Arthur „Kid” Bascomb. Kid a fost primit cu aceeași rundă de aplauze leșinate cu care au fost întâmpinați toți ceilalți.

Au fost apoi prezentați arbitrul, cei trei membri ai juriului, cronometrul și tipul care trebuie să numere în caz de knockdown. Acesta își făcea socoteala că va avea nițel de lucru acum; amândoi boxerii erau de categorie grea și amândoi își doborâseră bună parte din adversari prin knockdown. Opt dintre cele unsprezece victorii ale lui Dominguez fuseseră prin KO, iar Rasheed, neînvins în ultimele zece meciuri profesionale, luptase o singură partidă până la capăt.

Dominguez a fost aplaudat furtunos de-o ceată de hispanici din capătul sălii. Ovațiile pentru Rasheed au fost ceva mai reținute. S-au întâlnit în centrul ringului și arbitrul le-a comunicat ceea ce ei știau deja, apoi și-au bătut mânușile între ei și s-au întors fiecare la colțul său. Gongul a sunat și meciul a început.

Prima rundă a fost în mare parte de tatonare, însă ambii boxeri au prins câteva lovituri. Lui Rasheed i-a reușit o stângă serioasă livrată eficient în plex. Se mișca bine pentru un om de gabaritul său. Prin comparație, Dominguez era un împiedicat, un luptător stângaci, însă avea o dreaptă aprigă, lovind de sus în jos, cu care l-a nimerit pe Rasheed în ochiul stâng când meciul nu începuse încă nici de treizeci de secunde. Rasheed a îndurat stoic, dar s-a văzut că a simțit-o.

Între runde, Mick a spus:

— Pedro ăla e tare. Putea pune capăt rundei cu pumnul ăla.

— Niciodată n-am știut cum se punctează.

— Încă vreo câteva lovituri ca aia și n-o să mai fie nevoie de niciun scor.

Rasheed a câștigat avantajul în runda a doua. S-a păzit de dreapta adversarului și a aplicat câteva lovituri în plex strașnice. În timpul rundei, am observat întâmplător un om care stătea în fața ringului, în porțiunea centrală. Îl mai văzusem undeva și ceva m-a făcut să mă uit la el din nou.

Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, păr castaniu închis rărit și arcade proeminente. Era proaspăt ras. Avea o figură noduroasă, ca și când odinioară fusese el însuși boxer, dar în cazul ăsta cred că ar fi fost prezentat și el. Celebritățile nu erau tocmai cu ghiotura și orice boxer care a rezistat trei runde la competiția anuală pentru amatori Golden Gloves avea șanse bune să fie strigat ca să zâmbească frumos camerelor de filmat ale FBCS. Și era chiar în fața ringului; n-ar fi trebuit decât să urce printre coarde și să se bucure de aplauze.

Lângă el era un băiat pe care bărbatul îl ținea aproape: avea o mână pe umărul lui și cu cealaltă gesticula, arătându-i diferite lucruri în ring. Bănuiam că sunt tată și fiu, deși nu se vedea cine știe ce asemănare; tânăr adolescent, băiatul avea

păr castaniu deschis care forma un V ascuțit pe frunte. Forma aceasta, dacă o avusese și tatăl lui, dispăruse demult. Tatăl purta un pulover albastru și pantaloni gri de flanel. Avea o cravată albastru deschis, cu buline negre sau bleumarin, mari, cu diametru de aproape doi centimetri și jumătate. Băiatul purta cămașă de flanel simplă, roșie, și pantaloni bleumarin de catifea.

Nu-mi dădeam seama de unde îl știu.

*

Mi s-a părut că a treia rundă s-a încheiat la egalitate. N-am ținut scorul, dar am rămas cu impresia că Rasheed a dat mai mulți pumni. Dominguez i-a aplicat câteva lovituri bune, totuși, lovituri mai impresionante decât cele reușite de Rasheed. La finalul rundeii nu m-am uitat spre bărbatul cu cravată cu buline fiindcă eram ocupat să mă uit la alt bărbat.

Acesta era mai tânăr, avea treizeci și doi de ani, mai exact. Era înalt cam de un cincizeci și cinci și avea constituția unui boxer de categorie semimijlocie. Își dăduse jos sacoul și cravata și rămăsese într-o cămașă *casual* albă, care avea o dungă albastră. Se apropia de alura aceea atractivă pe care o vezi la bărbații din cataloagele de modă, o combinație de trăsături dure, dăltuite și atitudine, pe care o strica doar buza inferioară, nițel prea bombată și nasul gros, lipsit de finețe. O chică de păr negru, aranjat și dat cu fixativ. Bronzat, amintire a unei săptămâni în Antigua.

Îl chema Richard Thurman și era producătorul transmisiunii pentru Five Borough Cable Sportscasts. Acum stătea pe marginea ringului, dincoace de coarde, și discuta cu un cameraman. A apărut fata cu placarda și a dat o tură costumată așa sumar cum era, arătându-ne că urmează runda a patra și mai mult decât atât. Publicul de acasă rata această parte a spectacolului. În vreme ce ea arăta lumii cu ce e dotată, telespectatorii urmăreau o reclamă la bere. Era o fată înaltă, cu picioare până-n gât, trasă la față, mai mult goală decât îmbrăcată.

A venit spre camera de filmare și i-a spus ceva lui Thurman, la care el a întins mâna și i-a dat una scurt peste fund. Fata n-a băgat în seamă. Poate că bărbatul era obișnuit să atingă femei, iar ea era obișnuită să fie atinsă. Poate se știau demult. Fata însă era cam palidă, prin urmare era puțin probabil ca Thurman s-o fi luat cu el în Antigua.

Fata a părăsit ringul, Thurman i-a urmat exemplul, după care a sunat gongul. Boxerii s-au ridicat de pe taburete și a început runda a patra.

În primul minut al rundeii, Dominguez a reușit o lovitură cu dreapta și i-a crestat arcada stângă lui Rasheed. Acesta s-a îndârjit și l-a potopit pe Dominguez cu pumni în plex, iar spre sfârșitul rundeii i-a tras un upercut serios, trimițându-i capul pe spate. La sunetul gongului, Dominguez a mai reușit o dreaptă bună. Nu aveam habar cum să evaluez runda și i-am mărturisit asta lui Mick.

— N-are importanță, a zis. N-or să facă toate rundele, sigur.

— Cu cine ții?

— Țin cu negrul, a spus, dar nu cred că are șanse. Pedro-i prea tare, al naibii! M-am uitat spre bărbat și băiatul lui.

— Tipul de acolo, am spus. Primul rând, stă lângă copil. Sacou albastru, cravată cu buline.

— Ce-i cu el?

— Cred că-l cunosc, am zis, dar nu știu de unde să-l iau. Îți spune ceva?

— Nu l-am văzut în viața mea.

— Nu-mi dau seama de unde-l știu.

— Arată ca un sticlete.

— Nu, am spus. Chiar crezi?

— Nu zic c-ar fi sticlete, doar că așa arată. Știi cu cine seamănă? Cu un actor care joacă roluri de polițai, nu-mi vine numele lui. O să-mi amintesc.

— Un actor care joacă roluri de polițiști. Toți joacă roluri de astea.

— Gene Hackman, a zis.

M-am mai uitat o dată.

— Hackman e mai bătrân, am spus. Și mai slab. Tipul ăsta e bondoc, în vreme ce Hackman e cam costeliv. Iar Hackman e mai păros, nu ți se pare?

— Iisuse! a făcut el. N-am spus că e Hackman. Am zis că seamănă cu el.

— Dacă era Hackman, îl chemau în ring să-l aclame lumea.

— La cât sunt de disperați, l-ar fi chemat în ring și dacă era vărul lui Hackman.

— Dar ai dreptate, am recunoscut. Există o asemănare clară.

— Nu c-ar fi leit Hackman, nu spun asta, dar...

— Dar seamănă cu el. Nu de aia mi se pare cunoscut. Chiar nu știu de unde să-l iau.

— Te-oi fi întâlnit cu el la vreo ședință de-a ta.

— Posibil.

— Varianta pică, dacă aia din mâna lui e-o bere. Un confrate de-al tău n-ar avea cum să bea bere, așa-i?

— Probabil că nu.

— Deși nu mulți amici de suferință rezistă ispitei, nu?

— Nu, nu rezistăm toți.

— Ei, atunci să sperăm că are o Cola în mână, a zis. Sau, dacă-i bere, să ne rugăm că o să i-o dea puștiului.

*

Dominguez a dominat runda a cincea. Mulți pumni periculoși și-au ratat ținta, dar vreo doi au atins-o și Rasheed s-a resimțit. Și-a revenit binișor spre final, însă scorul tot în favoarea boxerului hispanic a înclinat.

Într-a șasea, Rasheed a încasat o dreaptă drept în maxilar și s-a prăbușit la podea.

A fost un knockdown cum scrie la carte care a ridicat publicul în picioare. Rasheed s-a ridicat la cinci și a așteptat cât s-a numărat, conform regulamentului, până la opt, iar când arbitrul le-a făcut semn să reia lupta, Dominguez s-a năpustit baleind. Rasheed era nesigur pe picioare, dar s-a descurcat cu clasă, s-a eschivat, a strecurat pumni, a intrat în clinciuri, ca să câștige timp, a ripostat cum trebuie. Knockdown-ul a survenit la începutul rundei, însă la capătul celor trei minute Rasheed era încă în picioare.

— Încă o rundă, a zis Mick Ballou.

— Nu.

— Oh?

— Și-a ratat șansa, am spus. Ca tipul din meciul celălalt, cum îl chema? Irlandezul.

— Irlandez? Ce irlandez?

— McCann.

— Ah. Irlandez de culoare, vrei să spui. Crezi că nici Dominguez nu știe cum să dea lovitura de grație?

— Știe cum, pur și simplu n-a fost în stare. A dat prea mulți pumni. Asta te obosește, mai ales când lovești în aer. Cred că după runda asta el e mai obosit decât Rasheed.

— Crezi că o să fie o decizie la puncte? Dacă-i așa, o să fie meciul lui Pedro; numai dacă amicul tău Chance nu și-a vârat coada.

Un meci ca acesta nu se măsluiește. Nu există miză. Am spus:

— N-o să se ajungă la decizia arbitrilor. Rasheed o să-i dea KO.

— Visezi, Matt.

— O să vezi.

— Pariem? Nu vreau să pariez pe bani, nu cu tine. Pe ce pariem?

— Nu știu.

M-am uitat iar spre tatăl și fiul lui. Ceva mă sâcâia, nu îmi dădeam seama ce.

— Dacă o să câștig eu, a propus, nu mai pierdem vremea aici și mergem la slujba de opt la St. Bernard's. Slujba măcelarilor.

— Și dac-o să câștig eu?

— Atunci, nu mergem.

Am râs.

— Grozav pariu, am zis. Oricum nu ne duceam la slujbă, așa că eu cu ce m-aleg?

— Bine, atunci, s-a dat el bătut. Dacă o să câștigi tu, vin la o ședință.

— La ce ședință?

— O ședință a Alcoolicilor Anonimi, futu-i!

— De ce-ai face asta?

— N-aș face-o, a spus. Nu asta-i și ideea? M-aș duce pentru că am pierdut pariul.

— Dar de ce-aș vrea eu să te duci ia o ședință?

— Habar n-am.

— Dacă vrei să vii cândva, am spus, m-aș bucura să te iau cu mine. Dar chiar nu vreau să vii din cauza mea.

Tatăl a pus mâna pe fruntea băiatului și i-a netezit părul pe spate. Gestul avea ceva ce m-a izbit ca o dreaptă de fier în inimă. Mick a spus ceva, dar pe moment asurzisem. A trebuit să-i cer să repete.

— Atunci, presupun că nu facem niciun pariu, a zis.

— Așa cred.

A sunat gongul. Boxerii s-au ridicat de pe scăunele.

— Mai bine așa, a spus. Cred că ai dreptate. Cred că nefericitul ăla de Pedro și-a mâncat mălaiul.

*

Așa au decurs lucrurile. N-a fost foarte clar în runda a șaptea, pentru că Dominguez era încă destul de în forță ca să mai dea câteva lovituri care au stârnit ovațiile mulțimii. Era însă mai ușor să ridici publicul în picioare decât să-l culci pe Rasheed la podea; în plus, Rasheed părea mai tare ca oricând și, colac peste pupăză, încrezător în sine. Spre sfârșitul rundei, i-a aplicat lui Dominguez o dreaptă scurtă direct în plexul solar care ne-a făcut, pe mine și pe Mick, să ne uităm unul la altul și să încuviințăm din cap. Nimeni n-a ovaționat, nimeni n-a strigat, însă acela a fost sfârșitul meciului și noi o știam la fel de bine ca Eldon Rasheed. Cred că și Dominguez știa.

Între runde, Mick mi-a spus:

— Ești tare, recunosc. Ai văzut în runda cealaltă ceva ce mie mi-a scăpat complet. Loviturile alea la corp au randament bun, așa-i? Nu pare cine știe ce, dar apoi, cât ai zice pește, omului tău i se taie picioarele. Apropo de picioare.

Fata cu placarda ne înștiința că urmează runda a opta.

— Și ea mi se pare cunoscută, am spus.

— Ai întâlnit-o la o ședință, a sugerat el.

— Nu prea cred, nu știu de ce.

— Așa-i, ți-ai aminti de ea, nu? Într-un vis, atunci. Ai fost cu ea într-un vis.

— Cel mai probabil.

M-am uitat de la ea la bărbatul cu cravată cu buline, apoi înapoi la ea.

— Se zice că așa îți dai seama când ai ajuns la vârsta de mijloc, am rostit. Ți se pare că-i cunoști de undeva pe toți cei pe care îi întâlnești.

— Așa se zice?

— Păi, se zice și asta, da, am aprobat și a sunat gongul pentru runda a opta.

După două minute de la începerea ei, Eldon Rasheed l-a năucit pe Peter Dominguez cu o stângă ascendentă, drept în ficat. Lui Dominguez i-au căzut mâinile pe lângă corp iar Rasheed l-a terminat cu un croșeu de dreapta în maxilar.

S-a ridicat la opt, dar probabil a făcut-o doar din orgoliu masculin. Rasheed s-a năpustit asupra lui și trei pumni în abdomen l-au trântit pe Dominguez din nou la podea. De data asta, arbitrul nici nu s-a mai sinchisit să numere. A intervenit între boxeri și a ridicat brațele lui Rasheed în aer.

Majoritatea celor pe care KO-ul lui Dominguez îi entuziasmase s-au ridicat acum iarăși în picioare, ovaționându-l pe Rasheed.

*

Stăteam lângă Chance și Kid Bascomb, lângă colțul albastru, când prezentatorul a cerut să se facă liniște și ne-a spus ceea ce știam deja, anume că arbitrul a oprit meciul după două minute și treizeci și opt de secunde din runda a opta, că învingătorul prin knockout tehnic este Eldon „Bulldog” Rasheed. Mai urmau două meciuri a câte patru runde, a continuat, și-n mod sigur nu doream să ratăm niciun minut de acțiune nonstop aici, la New Maspeth Arena.

Pe boxerii care se înfruntau în aceste două meciuri îi aștepta o misiune ingrată, fiindcă aveau să evolueze într-o sală cvasi-goală. Meciurile erau trecute în program ca măsură de siguranță pentru FBCS. În cazul în care preliminariile se încheiau mai repede, unul dintre ele ar fi fost intercalat înaintea evenimentului principal; dacă Rasheed l-ar fi făcut KO pe Dominguez în runda a doua, sau dacă el însuși ar fi încasat-o, ar mai fi existat un meci sau două pentru a umple intervalul orar de transmisie.

Dar acum era aproape unsprezece, așa că niciunul dintre meciurile rămase nu avea să ajungă la telespectatori. În plus, cam toată lumea o lua încet spre casă, ca pasionații de baseball care părăsesc pâș-pâș Stadionul Dodger în timpul celei de-a șaptea reprize a unei partide la egalitate.

Richard Thurman era acum în ring, ajuta cameramanul să-și strângă echipamentul. Fata cu placarda nu se vedea nicăieri. Nu-i mai vedeam nici pe cei doi, tată și fiu, deși i-am căutat din priviri, crezând că i-i voi putea arăta lui Chance ca să văd dacă nu-l recunoaște el pe bărbat.

Ducă-se la naiba. Nu mă plătea nimeni ca să mă dumiresc de ce-mi este cunoscut nu știu ce tată grijuliu. Datoria mea era să-l adulmec pe Richard Thomson și să-mi dau seama dacă se face sau nu vinovat de uciderea soției sale.

Capitolul 2

În luna noiembrie, Richard și Amanda Thurman participaseră la o cină restrânsă în Central Park West. Părăsiseră petrecerea cu puțin înainte de miezul nopții. Era o noapte frumoasă; toată săptămâna fusese neobișnuit de cald, așa că au ales să meargă acasă pe jos.

Apartamentul lor ocupa în întregime ultimul etaj al unei clădiri de piatră cafenie cu parter și patru etaje de pe strada West Fifty-Second, între bulevardele Eight și Ninth. Parterul adăpostea un restaurant cu specific italianesc, iar la primul etaj se găseau o agenție de voiaj și una de impresariat teatral. Al doilea și al treilea etaj erau, amândouă, rezidențiale. La etajul al doilea se găseau două apartamente, unul locuit de o actriță de teatru ieșită la pensie, celălalt, de un agent de bursă tânăr și un bărbat fotomodel. La etajul al treilea se afla un singur apartament; chiriașii, un avocat pensionar și soția lui, luaseră avionul spre Florida în prima zi a lunii și aveau să se întoarcă doar în prima săptămână a lunii mai.

Când soții Thurman s-au întors acasă, cândva între ora douăsprezece și douăsprezece și jumătate, au ajuns pe palierul de la etajul al treilea în clipa în care doi hoți ieșeau din apartamentul gol al avocatului. Hoții cu pricina, doi bărbați albi mari și numai mușchi, pe la treizeci de ani, au scos pistoalele și i-au dus pe soții Thurman în apartamentul pe care tocmai îl devastaseră. Acolo, l-au ușurat pe Richard de ceas și portofel, au luat bijuteriile Amandei și le-au spus amândurora că sunt niște *yuppies*² fără căpătâi și că merită să moară.

L-au bătut bine pe Richard Thurman, l-au legat fedeleș și i-au lipit bandă adezivă peste gură. După aceea, i-au agresat sexual soția în fața sa. În cele din urmă, unul dintre ei l-a lovit peste cap cu ceea ce el credea că a fost o rangă sau un levier și și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit, hoții plecaseră și soția lui zăcea la podea, în cealaltă parte a încăperii, dezbrăcată și aparent inconștientă.

Richard s-a aruncat de pe pat pe jos și a încercat să lovească în podea cu picioarele, însă covorul era gros și n-a reușit să facă destul zgomot ca să atragă atenția chiriașului din apartamentul de jos. A răsturnat o veioză, dar n-a reacționat nimeni la zgomotul acela.

S-a târât spre locul unde zăcea soția sa, sperând să o trezească, dar femeia nu a reacționat defel, nu părea să respire. A atins-o și i-a simțit pielea rece și atunci s-a temut că ar putea fi moartă.

² Yuppie – de la „young urban professional” (tineri întreprinzători de la oraș), termen cu conotație depreciativă lansat în anii '80 pentru a defini o categorie profesională aflată în plină ascendență – n.tr.

N-a reușit să își elibereze mâinile și încă avea gura acoperită. S-a muncit mult ca să dezlipească puțin banda adezivă. A încercat să strige, dar n-a răspuns nimeni. Ferestrele erau închise, desigur, iar clădirea era veche, cu pereți și plafoane groase. Până la urmă a izbutit să răstoarne o mescioară și să dea de pământ cu un telefon. Pe aceeași masă era un instrument metalic cu care avocatul își tasa tutunul în pipă. Thurman l-a prins cu dinții și l-a folosit ca să formeze 911. I-a spus operatorului numele său și adresa și i-a mai spus că se teme că soția lui e moartă sau pe moarte. Apoi a leșinat și-n starea aceasta l-a găsit poliția.

*

Asta era în al doilea *week-end* din noiembrie, noaptea de sâmbătă și dimineața de duminică. În ultima marți din ianuarie, după-masa, beam o cafea la Jimmy Armstrong's. De cealaltă parte a mesei stătea un bărbat cam de patruzeci de ani. Avea păr negru scurt și barbă de câțiva milimetri în care începeau să-i apară fire cărunte. Purta un sacou maro de *tweed* peste o helancă bej. Avea tenul palid al unuiia pe care nu-l prea vede soarele, lucru obișnuit în toiul iernii, în New York. În spatele ochelarilor cu ramă de metal, privirea lui era meditativă.

— Cred că ticălosul ăla mi-a omorât sora, a spus.

Cuvintele erau mânioase, dar vocea era cumpătată, inflexiunea, neutră și egală.

— Cred c-a omorât-o și cred că scapă basma curată, iar eu nu vreau asta.

Armstrong's este la colțul lui Tenth cu Fifty-Seventh. E deschis acolo de câțiva ani; înainte era pe bulevardul Ninth între străzile Fifty-Seventh și Fifty-Eighth, într-un loc ocupat acum de un restaurant chinezesc. În vremurile acelea, aproape nu mă dădeam dus din locul ăla. Hotelul meu era imediat după colț și acolo luam una sau mai multe mese pe zi, tot acolo îmi întâlneam clienții și petreceam majoritatea serilor la masa mea din spate, vorbind cu oamenii sau stând de capul meu, bându-mi whisky-ul sec sau cu gheață sau, ca să mă forțez să rămân treaz, amestecându-l cu cafea.

Când m-am lăsat de alcool, Armstrong's figura în capul listei mele nescrise a oamenilor, locurilor și lucrurilor de evitat. Treaba asta a-nceput să fie mai ușor de făcut când Jimmy și-a pierdut licența de funcționare și s-a mutat cu un cvartal la vest, ieșind din drumurile mele zilnice. Nu m-am mai dus acolo mult timp, până când un amic dezalcoolizat a propus să intrăm ca să mâncăm ceva la botul calului și de atunci cred că am mai luat masa acolo de vreo șase ori. Se spune că nu-i o idee bună să arzi gazul într-o crâșmă când încerci să renunți la băutură, dar Armstrong's oricum lăsa mai mult impresia unui restaurant decât a unei crâșme, mai ales în avatarul actual, cu pereții de cărămidă aparentă și ferigile în ghiveci atârând din tavan. Muzica de fundal era clasică și, în după-amiezile din week-end, veneau triouri care cântau live muzică de cameră. Nici pe departe spelunca infectă tipică în Hell's Kitchen.

Când Lyman Warriner mi-a zis că a venit din Boston, i-am propus să ne întâlnim la hotelul la care trăsesse, numai că el stătea la un prieten. Camera mea de hotel e minusculă, iar holul de la intrare e prea insalubru ca să inspire încredere. Așa că am ales din nou localul lui Jimmy ca loc de întâlnire cu un posibil client. Acum, în difuzoare cânta un cvintet de suflători, iar eu beam cafea și Warriner sorbea ceai *Earl Grey* și-l acuza pe Richard Thurman de omucidere.

L-am întrebat ce-a spus poliția.

— Cazul e deschis, a răspuns și s-a încruntat. Asta ar putea însemna că se lucrează la el, însă eu cred că e fix pe dos, c-au abandonat în mare parte orice speranță că-l vor soluționa.

— Lucrurile nu-s așa tranșante, am spus. De obicei, înseamnă că ancheta nu mai e de interes imediat.

A încuviințat din cap.

— Am vorbit cu detectivul Joseph Durkin. Înțeleg că sunteți prieteni.

— Suntem în termeni amicali.

A ridicat din sprâncene.

— Elegant subliniată diferența, a apreciat el. Detectivul Durkin n-a spus c-ar fi de părere că Richard e răspunzător de moartea Amandei, însă m-a intrigat faptul că n-a spus-o, dacă știți la ce mă refer.

— Cred că știu.

— L-am întrebat dacă mă poate sfătui cum să ajut pentru rezolvarea situației. A spus că tot ce s-ar putea face prin canalele oficiale s-a făcut deja. Mi-a trebuit un minut până să pricep că nu-mi poate spune verde-n față să angajez un detectiv particular, dar la asta bătea. Am zis: „Poate ceva neoficial, poate un detectiv particular...” și el a surâs ca și când ar fi zis că m-am prins de schemă, că asta-i șmecheria.

— Nu putea s-o zică fără ocoliș.

— Așa-i. Cum nu putea nici să-mi recomande fâțiș serviciile dumneavoastră. „Cât privește o recomandare, nu pot decât să vă îndrum spre Paginile Aurii”, a spus. „Numai c-ar trebui să vă informez că este un tip aici, în zonă, pe care nu-l veți găsi în cartea de telefon, pentru că nu-i licențiat, ceea ce înseamnă că e cât se poate de neoficial”. Surâdeți.

— Îl imitați bine pe Joe Durkin.

— Mulțumesc. Păcat că talentul n-are cerere. Vă deranjează dacă fumez?

— Nicidecum.

— Sunteți sigur? Aproape toată lumea s-a lăsat. Eu m-am lăsat, dar m-am reapucat.

Mi s-a părut că are chef să detalieze problema, apoi a scos un Marlboro și l-a aprins. A inspirat fumul ca și când de el i-ar fi depins viața.

A spus:

— Detectivul Durkin m-a informat că sunteți nonconformist, chiar excentric.

— A folosit cuvintele astea?

— Aproximativ. A spus că practicați un tarif variabil, în funcție de dispoziție, și nu, nici acestea nu sunt cuvintele sale. A zis că nu completați rapoarte detaliate și nu țineți socoteala cheltuielilor.

S-a aplecat în față.

— Nu mă deranjează asta. A mai zis că, atunci când vă înfigeți dinții în ceva, nu-i mai dați drumul, iar eu asta vreau. Dacă jigodia aia a omorât-o pe Amanda, vreau să știu.

— Ce vă face să credeți că e vinovat?

— Am un presentiment. Nu-i deloc foarte științific, știu.

— Asta nu înseamnă că e greșit.

— Așa-i.

Și-a studiat țigareta.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, a mărturisit. M-am străduit, fiindcă Amanda îl iubea sau era îndrăgostită de el sau cum i s-o mai fi spunând. Dar e greu să-ți placă de cineva care te disprețuiește în mod evident – sau, cel puțin, mie mi-a fost greu.

— Thurman v-a disprețuit?

— Din prima clipă, fără drept de apel. Sunt homosexual.

— Și asta e motivul pentru care v-a disprețuit?

— Poate a avut și alte motive, însă orientarea mea sexuală a fost de ajuns ca să mă scoată în afara cercului lui de prieteni posibili. L-ați văzut vreodată pe Thurman?

— Numai în poză, în ziare.

— N-ați părut surprins când v-am spus că sunt homosexual. Ați știut din prima, așa-i?

— N-aș spune c-am știut. Părea probabil.

— Din cauza felului cum arăt. Nu-ți întind capcane, Matthew. Pot să-ți spun pe numele mic? Matthew?

— Sigur.

— Sau preferi Matt?

— Indiferent.

— Mie-mi poți spune Lyman. Ce voiam să spun e că arăt a gay, orice-ar însemna asta, deși pentru cei care n-au prea avut de-a face cu homosexualii probabil că înclinația mea pidosnică, dacă pot să spun așa, nu e foarte evidentă. Ei bine, impresia mea despre Richard Thurman, bazată pe felul cum arată el, e că stă pitit atât de-adânc în sine, încât nici nu mai știe cine e.

— Adică?

— Adică nu știu dacă a dat vreodată curs dorinței, poate că nici nu e conștient de asta, dar eu cred că preferă bărbații. Din punct de vedere sexual. Și-i disprețuiește fățiș pe homosexuali pentru că se regăsește în ei.

Chelnerița s-a apropiat și mi-a mai turnat niște cafea. L-a întrebat pe Warriner dacă mai vrea apă fierbinte pentru ceai. El i-a spus că într-adevăr mai vrea apă fierbinte și încă un pliculeț de ceai, dacă se poate.

— Enervantă chestie, mi-a spus. Băutorii de cafea primesc suplimente gratuite. Băutorii de ceai primesc supliment de apă fierbinte, iar dacă mai cer un plic de ceai, sunt taxați pentru încă o comandă. Ceaiul îi costă oricum mai puțin decât cafeaua. (A suspinat.) Dacă aș fi avocat, a zis, aș deschide un proces colectiv. Glumesc, desigur, deși undeva în societatea noastră chitită să-și rezolve problemele prin tribunale, cineva probabil fix asta face acum.

— N-ar fi de mirare.

— Era însărcinată, știi? Aproape luna a doua. Fusese la doctor.

— A apărut în ziare.

— E singura mea soră. Așa că genealogia noastră moare odată cu mine. Îmi tot spun că asta ar trebui să mă neliniștească, însă degeaba. Ce mă neliniștește este ideea că Amanda a murit ucisă de soțul ei și că el o să scape basma curată. Și că nu știu sigur dacă e vinovat. Dacă aș fi sigur...

— Ce?

— M-ar neliniști mai puțin.

Chelnerița i-a adus ceaiul. Lyman a scufundat în apă pliculețul. L-am întrebat ce l-ar fi putut împinge pe Thurman s-o ucidă pe Amanda.

— Banii, a răspuns. Sora mea avea câțiva.

— Câți?

— Tata a făcut mulți bani. Din imobiliare. Mama s-a descurcat să arunce mulți pe fereastră, însă tot a mai rămas ceva după moartea ei.

— Când a fost asta?

— Acum opt ani. Când s-a executat testamentul, eu și cu Amanda am primit, fiecare, puțin peste șase sute de mii de dolari. Cumva, mă-ndoiesc că ea i-a cheltuit pe toți.

Era aproape cinci când am terminat noi și activitatea la bar începea să se însuflească odată cu primul val de clienți ai *Happy Hour*. Umplusem mai multe pagini în carnețelul de buzunar și refuzasem deja mai multe suplimente de cafea. Lyman Warriner trecuse de la ceai la bere și era la jumătatea unui pahar înalt de Prior neagră.

Venise momentul să stabilem un onorariu și, ca de fiecare dată, nu știam cât să cer. Mă gândeam că și-ar fi permis oricât aș fi cerut, însă asta nu-mi influența în mod real calculele. Cifra asupra căreia m-am oprit a fost de 2.500 de dolari și el nu m-a întrebat cum am ajuns la ea, a scos doar un carnet de cecuri și a desfăcut capacul unui stilou. Nici nu știam de când nu mai văzusem unul.

A spus:

— Matthew Scudder? Cu doi de *t*, doi de *d'*?

Am aprobat dând din cap și el mi-a completat cecul și l-a fluturat prin aer ca să se usuce cerneala. I-am spus că s-ar putea să primească o parte înapoi dacă terminam treaba mai repede decât mă așteptam sau că s-ar putea să-i mai cer ceva, dacă avea să fie nevoie. A dat din cap afirmativ. Nu mi s-a părut deosebit de preocupat de subiect

Am luat cecul și el a spus:

— Vreau doar să știu, atâta tot.

— S-ar putea ca asta să fie maximum ce poți spera. Să afli de ce a făcut-o și să descoperi o dovadă solidă în cazul unui proces sunt două lucruri diferite. E posibil să-ți fie confirmate bănuielile și cumnatul tău să scape, totuși, nepedepsit.

— Nu-i nevoie să dovedești nimic unui juriu, Matthew. Dovedește-mi doar mie.

Am simțit că asta nu trebuie să rămână așa. Am spus:

— Am impresia că te gândești să iei lucrurile în propriile mâini.

— Asta am făcut-o deja, nu? Am angajat un detectiv particular. Nu las lucrurile să-și urmeze cursul singure, nu permit ca totul să se facă așa cum se face de obicei, la voia Domnului.

— N-aș vrea să fiu părtaș la ceva ce s-ar putea transforma într-un proces pentru uciderea lui Richard Thurman.

A rămas tăcut pentru o clipă. După care a spus:

— Nu susțin că nu mi-a trecut prin gând. Dar chiar nu cred că aș fi în stare de asta. Nu cred că e stilul meu.

— Mai bine așa.

— Oare? Nu știu.

i-a făcut semn chelneriței, i-a dat douăzeci de dolari și a refuzat restul cu un gest de nepăsare. Nota de plată sigur nu era mai mult de un sfert din suma aceea, însă ținuserăm ocupată o masă trei ore. A spus:

— Dacă a omorât-o, a fost de-o prostie monumentală.

— Crima e-ntotdeauna o dovadă de prostie.

— Chiar crezi asta? Nu știu dacă-s de acord, dar tu ai mai multă experiență decât mine. Nu, eu mă gândeam că a acționat înainte de vreme. Trebuia să mai aștepte.

— De ce?

— Se alegea cu mai mulți bani. Nu uita că eu am moștenit o sumă egală cu a Amandei și fii singur că nu am aruncat nimic pe fereastră. Aș fi lăsat totul Amandei; în plus, ea ar fi încasat și prima mea de asigurare de viață.

A scos o țigară, a pus-o înapoi în pachet.

— N-aș fi avut cui să las banii, a continuat. Iubitul meu a murit acum un an și jumătate, răpus de-o boală din patru litere. (A surâs nesigur.) Nu de gută. De cealaltă.

N-am spus nimic.

— Sunt seropozitiv, a zis. Știu de mai mulți ani. Am mințit-o pe Amanda. I-am spus că mi-am făcut testul și că a ieșit negativ, deci nu am motive de îngrijorare. (Mi-a căutat privirea.) Am considerat că e-o minciună albă, nu ești de acord? Oricum nu urma să fac sex cu ea, așa că de ce s-o împovărez cu adevărul? (A scos iar țigara, dar n-a aprins-o.) În plus, a urmat, exista posibilitatea să nu mă îmbolnăvesc. Faptul că ai anticorpul nu înseamnă neapărat că ai virusul. Da, bine, nu era cazul. Primele puncte vineții au apărut anul trecut, în august. SK. Adică Sarcomul Kaposi.

— Știu.

— Nu mai echivalează cu o condamnare la moarte în doi timpi și trei mișcări, ca acum un an sau doi. Aș putea trăi mult. Aș putea trăi zece ani, chiar mai mult. (A aprins țigara.) Dar, a continuat, cumva, am sentimentul că nu va fi așa.

S-a ridicat, și-a luat paltonul din cuier. M-am întins și eu după al meu și l-am urmat afară, în stradă. Un taxi s-a apropiat imediat și el l-a oprit. A deschis portiera din spate, apoi s-a mai întors o dată spre mine.

— Nu am apucat să-i spun Amandei, a rostit. Aveam de gând să-i spun de Ziua Recunoștinței, dar atunci, vezi bine, era prea târziu. Așa că n-a știut, iar el clar nu avea de unde să știe, așa că nu putea înțelege avantajul financiar al amânării uciderii ei.

Și-a aruncat țigara.

— E ironic, a spus, nu crezi? Dacă i-aș fi spus că sunt pe moarte, poate că azi era în viață.

Capitolul 3

M-am trezit în dimineața următoare, am depus cecul de la Warriner la bancă și, dacă tot eram acolo, am scos niște bani de buzunar. Ninsese puțin peste weekend, dar de-acum zăpada se cam topise, mai rămăsese doar o materie cenușie lângă bordură. Deși rece, vântul nu bătea prea tare și, prin urmare, nu era o zi rea pentru mijlocul iernii.

M-am dus pe jos la Midtown North pe West Fifty-Fourth, sperând să-l prind pe Joe Durkin, dar nu era acolo. I-am lăsat vorbă să mă sune și-am luat-o înapoi spre biblioteca centrală de pe Forty-Second și Fifth. O jumătate de oră am citit tot ce am putut găsi despre uciderea Amandei Warriner Thurman. Fiindcă eram acolo, am profitat și i-am căutat, pe ea și pe soțul ei, în *Indexul New York Times* din ultimii zece ani. Am citit anunțul lor de nuntă, care apăruse într-un septembrie, cu patru ani în urmă. Pe-atunci, Amanda trebuie să fi intrat deja în posesia moștenirii.

Știam deja de la Warriner când se căsătoriseră, dar nu doare niciodată să confirmi spusele unui client. Din anunț am aflat lucruri pe care Warriner nu mi le destăinuise – numele părinților lui Thurman și ale celorlalți participanți la nuntă, școlile pe care le urmasse mirele, slujbele pe care le avusese înainte să ajungă la Five Borough Cable.

Nimic din cele aflate nu m-a edificat în vreo direcție, dacă omul își ucisese sau nu soția, însă nici nu mă așteptam să rezolv cazul în două ore de cercetare la bibliotecă.

Am sunat la Midtown North folosind un telefon public de la colțul străzii. Joe nu se întorsese. Am mâncat la prânz un hot-dog *Sabrett* și un *knish*, după care m-am dus la biserica suedeză de pe Forty-Eighth, unde, în timpul săptămânii, sunt întâlniri la douăsprezece treizeci. Vorbitorul era un navetist care locuia cu familia în Long Island și muncea pentru una dintre cele șase mari firme de contabilitate din *Big Six*³. Nu mai consuma alcool de zece luni și era extaziat de cât de minunat se simțea.

*

— Am primit mesajul tău, a zis Durkin. Am încercat să dau de tine la hotel, dar mi-au spus că ai ieșit.

— Tocmai mă duceam încolo, am spus. Mă gândeam să-mi încerc norocul, să văd dacă te prind.

³ Până în 1998, actualele *Big Four* erau șase: Arthur Andersen, Coopers and Lybrand, Ernst & Young, Deloitte & Touche, Peat Marwick Mitchell (KPMG) și Price Waterhouse. (*n. red.*).

- Ei bine, azi ai noroc, Matt. La loc.
- A venit un tip să mă vadă ieri, am zis. Lyman Warriner.
- Fratele. Mă așteptam să te sune. O să-l ajuti?
- Dacă pot, am spus.

Palmasem o bancnotă de o sută de dolari pe care i-am strecurat-o în acel moment între degete.

- Mersi pentru recomandare.

Eram singuri în birou, se simțea în siguranță, așa că și-a permis să despătorească bancnota și să o privească.

- E veritabilă, l-am asigurat. Am fost de față când au tipărit-o.

— Acum mă simt mai bine, a zis. Nu, eu mă gândeam că nici n-ar trebui să o iau. Vrei să știi de ce? Fiindcă nu e vorba doar că ți-am mijlocit ție un câștig și, în același timp, am contribuit la fericirea unui cetățean. Chiar mă bucur că l-ai acceptat de client. Și m-aș mai bucura să știu că l-ai putut ajuta.

- Crezi că Thurman i-a făcut felul soției?
- Dacă eu cred? La dracu', sunt sigur de asta.
- Cum așa?

A cumpănit întrebarea.

- Nu știu, a răspuns. Instinct de polițist. Mulțumit?

— Mi se pare corect. Judecând după instinctul tău de polițist și intuiția feminină a lui Lyman, aș spune că Thurman are noroc c-acum e liber.

- Te-ai întâlnit cu el, Matt?
- Nu.

— Să vezi dacă nu-ți face aceeași impresia ca mie. E-o haimana prefăcută, jur pe Dumnezeu. Cazul mi-a picat mie, am fost prima persoană la fața locului după ofițerii care au fost trimiși la apelul de urgență. L-am văzut atunci, când încă era în stare de șoc și sângera de la o rană la cap și cu fața roșie și carne crudă de la cum și-a desfăcut banda de pe gură. În următoarele două săptămâni l-am mai văzut nici nu știu de câte ori. Matt, nici măcar o dată nu m-a convins. Pur și simplu nu l-am crezut că-i pare rău de moartea ei.

- Asta nu-nseamnă obligatoriu că el i-a luat maul.

— Exact asta spun. Am cunoscut ucigași cărora le părea rău de moartea victimelor lor și presupun că și viceversa e posibilă. Și nu spun că aș fi Joseph Durkin, Poligraful Uman. Nu-mi dau seama întotdeauna când cineva minte. Dar în cazul lui e ușor. Dacă mișcă din buze, înseamnă că-ți vinde brașoave cu fiecare sunet.

- De unul singur?

A clătinat din cap.

— Nu văd cum. Femeia a fost violată pe toate părțile și urmele o dovedesc. Sperma găsită în vagin în mod sigur nu-i aparține soțului. Și grupa sanguină diferă.

— Și la spate?

— Nu s-a găsit spermă în anus. Poate tipul care a luat-o pe la spate practica sexul protejat.

— Asta înseamnă violul în timpurile moderne, am zis.

— Păi, după câte pliante au trimis cei de la *Surgeon General*, cred și eu că a crescut nivelul de conștientizare a problemei. În orice caz, din câte se pare, cei doi hoți au acționat exact cum a declarat soțul.

— Vreo altă probă fizică, în afară de spermă?

— Fire de păr scurt și cârlionțat. Par a fi două feluri, unul care categoric nu-i al soțului, iar celălalt, poate fi. Chestia e că nu poți trage mari concluzii de pe urma părului pubian. Se poate spune că ambele mostre provin de la bărbați caucazieni, și cam asta e tot. În plus, nu-i o dovadă pentru nimic dacă firele *chiar sunt* ale lui Thurman, fiindcă cei doi erau căsătoriți, pentru Dumnezeu, și nu-i ceva ieșit din comun ca o doamnă să poarte în chiloței, o zi sau două, fire de păr pubian ale soțului.

O clipă, am stat pe gânduri. Am spus:

— Pentru ca Thurman s-o fi făcut singur...

— Imposibil.

— Ba e posibil. Nu-i trebuia decât niște spermă și fire de păr pubian ale altcuiva.

— Și cum și le-ar fi procurat? I-a supt-o unui marinar și-a scuipat într-o pungă cu închidere ermetică?

Mi-a trecut iute prin gând faptul că Lyman Warriner considera că Thurman e un homosexual nedeclarat.

— Aș spune că e și asta o soluție, am răspuns. Trec doar în revistă ceea ce e vag posibil și ce nu. Într-un fel sau altul, a obținut mostre de spermă și fire de păr străine. S-a dus la petrecere cu soția, s-au întors acasă...

— A urcat trei etaje și i-a spus să aștepte un minut până intră el prin efracție în apartamentul soților Gottschalk. „Uite, scumpa mea, am învățat o metodă nouă de a deschide ușile fără cheie”.

— Ușa a fost forțată?

— Cu levierul.

— Asta se putea face după aceea.

— După ce?

— După ce a omorât-o și înainte să sune la 911. Să presupunem că avea cheia de la apartamentul Gottschalk-ilor.

— Gottschalk-ii spun altceva.

— Se poate să fi avut una fără ca ei să știe.

— Ușa lor avea două încuietori.

— Ar fi putut și el să aibă două chei. „Stai puțin, scumpa mea, le-am promis lui Roy și Irmei că le ud plantele”.

— Nu așa îi cheamă. Alfred Gottschalk, el e avocatul. Numele soției l-am uitat.

— „Le-am promis lui Alfred și doamnei Alfred că le ud plantele”.

— La unu noaptea?

— Ce importanță are? Poate i-a spus că vrea să împrumute o carte de la ei, ceva ce abia aștepta să citească. Poate că erau amândoi cam abțiguiți după petrecere și el i-a propus să se furișeze în apartamentul vecinilor ca să și-o tragă în patul lor. „O să fie excitant, scumpa mea, ca-nainte să ne căsătorim”. Asta-i și ideea. O duce înăuntru, o omoară, face să semene a viol, plantează probele fizice, sperma și firele de păr pubian. S-a găsit ceva sub unghiile ei, ceva care să sugereze că femeia a zgâriat pe cineva?

— Nu, dar el nici n-a spus că soția lui s-ar fi luptat cu atacatorii. În plus, atacatorii erau doi, așa că unul o putea ține de mâini în vreme ce al doilea o călărea.

— Să revenim la ideea că el a operat singur. O omoară și simulează violul. Pregătește scena în apartamentul Gottschalk-ilor, face să pară că s-a petrecut un jaf. L-ai dus pe Gottschalk-i să vadă ce lipsește?

A încuviințat din cap.

— A venit el, Alfred. A zis că soția e bolnavă, i-e interzis să călătorească inutil. Țin în frigider două sute de dolari pentru cazuri de urgență, iar banii aceia au făcut aripi. Mai lipseau niște bijuterii, podoabe felurite, butoni de cămașă și inele moștenite de el, dar pe care nu le purta. Bijuterii de-ale ei pe care el nu le-a putut descrie fiindcă nu știa ce luase soția cu ei în Florida și ce rămăsese în seif. Chestiile babane erau toate la bancă sau în Florida, motiv pentru care nu se aștepta ca paguba să fie mare, dar o să-i ceară lui Ruth să facă o listă detaliată cu ce lipsea. Așa o cheamă pe soție, Ruth. Știam c-o să-mi amintesc.

— Dar blănuri?

— Ruth nu are așa ceva. E activistă pentru drepturile animalelor. Nu că i-ar fi trebuit oricum vreo blană, dat fiind că an de an stă în Florida câte șase luni bătute pe muchie.

— Șase luni întregi?

— Minimum, așa că, în privința impozitelor, sunt rezidenți ai Floridei. În statul acela nu se plătește impozit pe venit.

— Credeam că tipul e pensionar.

— Păi, un venit tot are. De pe urma investițiilor și-așa mai departe.

— În orice caz, nu au blănuri, am spus. Nimic masiv? Vreo combină stereo, vreun televizor?

— Nimic. Erau două aparate TV, un set retroproiector mare în living și un model mai mic în dormitorul din spate. Setul din dormitor a fost scos din priză și mutat în living, dar acolo a rămas. Din câte se pare, intenționau să îl ia și fie au

uitat din pricina agitației, fie au decis să nu riște să bată la ochi, mai ales că lăsau în urmă o femeie moartă.

— Presupunând că știau că murise.

— I-au făcut fața chiselită și i-au înfășurat ciorapii de damă în jurul gâtului. În mod sigur știau că o duce mai rău decât atunci când au dat nas în nas.

— Deci au luat bani și niște bijuterii.

— Așa pare. Doar asta a putut găsi Gottschalk. Chestia, Matt, e că au întors apartamentul pe dos.

— Cei de la laborator?

— Nu, jefuitorii. N-au lăsat nimic la locul lui și n-au căutat să nu facă deranj. Au răsturnat toate sertarele, au aruncat toate cărțile de pe rafturi și așa mai departe. N-a fost ca o operațiune de căutare a unei ascunzături secrete, n-au spintecat saltelele și n-au crestat pernele, însă au lucrat meticulos. Aș spune că urmăreau mirosul banilor, bani mulți, nu cei două sute de dolari din compartimentul pentru unt al frigiderului.

— Ce a spus Gottschalk?

— Ce putea să spună? „Aveam o sută de miare, bani nedeclarați, și ticăloșii m-au scuturat de ei”. A spus că nu ținea nimic cu adevărat de valoare în apartament, exceptând câteva opere de artă, iar de acestea hoții nici nu s-au atins. Avea câteva printuri înrămate, chestii semnate și numerotate, Matisse și Chagall și-am uitat altceva, toate erau asigurate printr-o poliță de bunuri mobile. Cred că valoarea totală a operelor de artă se ridică la aproximativ optzeci de mii. Hoții au dat jos de pe pereți unele lucrări, căutând probabil un seif încastrat, dar nu au furat nici măcar una.

— Să spunem că a făcut-o singur, am propus.

— Ne întoarcem la asta, ha? Să te aud.

— Locuința e devastată cum scrie la carte, deci arată a jaf veritabil, însă el nu are de șterpelit decât un șomoioș de bani și o mână de bijuterii. L-ați percheziționat?

— Pe Thurman? a întrebat și a scuturat din cap. Omul era distrus, avea mâinile legate la spate, nevasta lui zăcea moartă alături, cum să-l percheziționezi la piele, cum să-i scormonești în cur după un știu ce butoni de platină? În orice caz, mergând pe scenariul tău, putea să ducă totul în apartamentul lui.

— Exact asta voiam să spun.

— Tot după scenariul tău, omul intră în locuința Gottschalk-ilor cu o cheie, cu două chei, cu ce-o mai fi nevoie, o rezolvă pe nevastă, mimează violul, fură banii și bijuteriile și le duce la etaj, le vâără într-o pereche de șosete și le pitește în sertarul cu lenjerie. Apoi coboară și forțează ușa cu un levier ca să pară că s-a intrat prin efracție. După care presupun că se duce înapoi sus ca să scape de levier, fiindcă nu l-am găsit în apartamentul Gottschalk-ilor.

— Ați percheziționat apartamentul lui Thurman?

— Asta da, am făcut-o, a spus. Cu permisiunea lui. I-am spus că sunt șanse mari ca hoții să fi început cu apartamentul său și de acolo să fi mers în jos, lucru care știam că e neadevărat, căci nu văzusem niciun semn de intrare prin forță în apartamentul Thurman-ilor. Sigur că se putea să fi intrat folosind scara anti-incendiu, dar la naiba cu ce-ar fi putut face, fiindcă nimeni nu fusese acolo înăuntru. Cu toate astea, am percheziționat locuința căutând lucruri ce-ar fi putut fi aduse de la etajul de jos.

— Și nu ai găsit nimic.

— Absolut nimic, deși nu știu ce dovedește asta. N-am avut timp să inspectăm totul temeinic. În plus, se poate ca omul să fi pus bijuteriile Gottschalk-ilor în casetele lor cu bijuterii, iar eu nu mi-aș fi dat seama, fiindcă nu știam ce anume căutam. Iar banii, cei două sute de dolari, i-ar fi putut pune pur și simplu în portmoneu.

— Credeam că i l-au luat hoții.

— Mda, așa-i. Ceasul de mână și portofelul. L-au abandonat la parter când părăseau clădirea, l-au aruncat pur și simplu la baza scărilor. L-au golit de bani, dar au lăsat cardurile de credit.

— Putea să dea o fugă el însuși ca să-l lase acolo.

— Sau l-a aruncat peste balustradă de sus. Ca să nu mai bată atâta drum.

— Și bijuteriile furate, chipurile, de la soția lui...

— Le-ar fi putut pune înapoi în caseta cu bijuterii. Iar Rolex-ul lui, ei bine, cine știe? Poate că nici nu-l avea pe mână. Poate l-a băgat într-o șosetă.

Am spus:

— Și mai departe? Se bate singur, își leagă mâinile la spate, își lipește bandă peste gură...

— În locul lui, cred că mi-aș lipi banda înainte să-mi leg mâinile la spate.

— Știi să planifici lucrurile mai bine decât mine, Joe. Cum era legat? L-ai văzut când încă era legat?

— La naiba, nu, a făcut, și asta-i singurul lucru care nu-mi dă pace. Mi-a venit să le dau una după ceafă celor doi polițiști care l-au eliberat, deși ce te puteai aștepta să facă? Dai peste un tip respectabil, îmbrăcat la patru ace, care e legat fedeleș și face istericale la podea, lângă trupul neînsuflăit al soției sale, și tu-i spui că trebuie să rămână așa până la venirea unui detectiv? Sigur că i-au tăiat legăturile. Aș fi procedat la fel în locul lor, și tu la fel.

— Sigur.

— Dar al naibii să fiu dacă nu-mi doresc să n-o fi făcut. Mi-ar fi plăcut să-l văd cu ochii mei înainte de asta. Revenind la scenariul tău, anume că a pus singur totul în scenă, vrei să întrebi dacă s-ar fi putut lega singur. Corect?

— Corect.

— Avea picioarele legate. Asta nu-i greu de făcut singur. Mâinile erau legate la spate, și-ai crede că asta-i imposibil, dar nu e, nu neapărat.

A deschis un sertar, a căutat prin el și-a scos un set de cătușe.

— Întinde mâinile, Matt, a zis și mi le-a prins de încheieturi. Acum, a continuat, apleacă-te și trece peste ele câte un picior o dată. Șezi pe marginea mesei. Hai, că se poate.

— Iisuse.

— Am văzut asta la televizor de nenumărate ori: un tip încătușat cu mâinile la spate reușește cumva să sară prin cercul propriilor brațe și e în continuare încătușat, doar că acum are mâinile în față. Bun, acum ridică-te și răsuțește mâinile la spate.

— Nu cred c-o să meargă.

— Păi, ar fi de ajutor dacă ai fi ceva mai subțirel. Thurman are în jur de optzeci de centimetri la talie și cur nici cât o muscă.

— Are și brațe lungi? Mi-ar fi mai ușor dacă aș avea brațele mai lungi cu câțiva centimetri.

— N-am căutat să-i aflui lungimea mânecilor. Uite un punct de pornire bun în ancheta ta, dacă tot ai spus. Du-te la toate spălătoriile chinezești din cartier, vezi dacă afli ce mărime poartă la cămăși.

— Deschide cătușele, te rog.

— Hm, nu știu ce să zic, a făcut. Îmi cam place cum arăți așa, cum te ții cu mâinile de cur, puțin aplecat, dar incapabil să stai jos. N-aș vrea să stric postura.

— Haide.

— Eram sigur că am cheia pe undeva. Hei, nicio problemă, ne putem duce tiptil la biroul de recepție din față, cineva trebuie să aibă o cheie acolo. O, ce să vezi!

A scos o cheie, a descuiat cătușele. M-am îndreptat. Mă durea umărul și-mi forțasem puțin un mușchi de la coapsă.

— Nu știu, a spus. La televizor, totul pare mult mai ușor.

— Nu zău!

— Chestia, a zis, e că, dacă nu l-am văzut cum era legat, nu pot să știu cât de bine a fost imobilizat sau dacă e posibil să o fi făcut singur. Eu renunț la scenariul tău și merg pe varianta că hoții au existat și că ei l-au legat. Știi ce mă deranjează?

— Ce?

— Că încă era legat când au ajuns polițiștii. S-a rostogolit de pe pat, a doborât o masă, a dat un telefon...

— Cu o instrument de pipă strâns bine între dinți.

— Mda, sigur. A făcut toate astea și-n plus și-a desfăcut și banda adezivă de la gură, lucru posibil, cred.

— Așa aș zice.

— Vrei să iau o rolă de bandă și să ne convingem? Glumesc, Matt. Știi care-i problema ta? Îți lipsește simțul umorului.

— Chiar eram curios care-i problema mea.

— Ei, acu știi. Serios vorbind, a făcut toate alea, dar nu și-a eliberat mâinile. Sigur, uneori nu-ți reușește faza decât dacă ești Houdini. Dacă n-ai mobilitate și legăturile nu cedează defel, nu prea ai ce să faci. Dar el s-a putut mișca de colo-colo și te mai întreb: cât de bine l-au putut lega tipii ăia, dat fiind că, în privința jafului, au dat dovadă de-un mare amatorism? Păcat că nu am văzut cum era legat, fiindcă intuiția-mi spune că trebuia să se poată elibera, dar c-a ales să n-o facă. Și-atunci, întrebare e de ce a ales asta?

— Pentru că voia să fie găsit de polițiști legat.

— Exact, pentru că asta-i oferea un alibi pentru crimă. Dacă se dezlega, puteam spune că ar fi putut-o ucide el, că nici n-a fost legat, de fapt. Dar acum, la cum stau lucrurile, putem spune că a rămas legat pentru că a vrut să fie găsit așa. Asta nu dovedește nimic, fiindcă, dacă privești lucrurile în felul ăsta, pică bine oricum o iei; cât despre motivația lui...

— Știu ce spui.

— Așa că mi-aș fi dorit să-l văd înainte de-a fi eliberat din legături.

— Și eu. Cum a fost legat?

— Tocmai am spus...

— Adică, ce au folosit? Cablu, frânghie, ce?

— O, da. Au folosit un soi de sfoară de uz casnic, destul de rezistentă, genul folosit la împachetat. Sau să-ți legi iubita, dacă îți plac jocurile de genul ăsta. S-o fi adus hoții cu ei? Nu știi. Gottschalk-ii aveau în bucătărie un sertar cu clești, șurubelnițe și tot soiul de alte unelte utile la casa omului. Bătrânul nu ne-a putut spune dacă aveau acolo și-un ghem de sfoară. Cine ține minte așa ceva, mai ales când ai șaptezeci și opt de ani și locuiești o jumătate de an într-un loc și restul timpului într-altul? Hoții au răsturnat sertarul acela, așa că, dacă era sfoară în el, e logic s-o fi văzut.

— Dar banda adezivă?

— Bandă normală, albă, care se găsește în orice trusă medicală.

— Nu și-n a mea, am spus. În a mea găsești o sticlă de aspirine *Rexall* și un mosor de ață dentară.

— Reformulez: care se găsește în orice trusă medicală a celor care trăiesc ca oamenii normali. Gottschalk a declarat că aveau bandă adezivă, așa crede, dar în baie nu era nimic. N-au lăsat rola la fața locului, și nici sfoara.

— Mă-ntreb de ce.

— Nu știu. Or fi fost oameni economi. Au luat și levierul. Eu, dacă aș lăsa o femeie moartă într-un apartament, nu cred c-aș vrea să mă flendur pe stradă cu ustensilele de spărgător în mână, însă dacă erau niște genii...

— S-ar fi remarcat într-un alt domeniu de activitate.

— Așa-i. De ce să le iei de acolo? Dacă Thurman a fost complice și dacă el a cumpărat cele necesare, poate s-au temut că îl vor da de gol. Dacă au folosit ce-au găsit în apartament... Nu știu, Matt, toate-s numai presupunerii, știi?

— Știu. Dar, dacă te frământă și-ți bați nițel capul, uneori te-alegi cu ceva.

— Motiv pentru care ne batem capetele.

— A dat o descriere a hoților?

— O, sigur. Detaliile-s cam neclare, dar nu se contrazic de la un interogatoriu la altul. Lucrurile care nu se potrivesc nu-s destule ca să însemne ceva. Descrierile sunt la dosar, o să le vezi cu ochii tăi. Erau doi tipi albi și mari, cam de vârsta lui Thurman și-a soției sale. Amândoi purtau mustață, iar cel masiv avea părul lung la spate, așa cum mai poartă unii, ca o codiță.

— Știu la ce te referi.

— Un stil de mare clasă. Îți trădează imediat apartenența la pătura superioară. Ca tipii cu părul pieptănat drept în sus și tuns egal, ca și când ar purta fes, ca și când și l-ar tunde cu foarfecă de gard viu. Mare, mare clasă. Despre ce vorbeam?

— Cei doi hoți.

— Da, așa-i. S-a uitat peste registrele cu poze ale suspectilor, a fost foarte cooperant, foarte disponibil, dar nu i-a depistat. L-am trimis la un desenator al poliției. Cred că-l știi. Ray Galindez?

— Sigur.

— E bun, deși mi se pare că toate figurile pe care le face ies cu trăsături hispanice. Sunt copii la dosar. Cred că au apărut și într-un ziar.

— Probabil mi-au scăpat.

— Cred că-n *Newsday*. Am primit câteva telefoane și am pierdut niște timp făcând verificări. Știi ce cred?

— Ce?

— Nu cred că a făcut-o singur.

— Da, nici eu.

— Adică, varianta nu poate fi exclusă complet, fiindcă poate a găsit un mod de-a se lega singur și ar fi putut arunca undeva levierul, banda adezivă și sfoara. Dar nu cred că așa au decurs lucrurile. Cred că a fost ajutat.

— Cred că ai dreptate.

— Bate palma cu doi pierde-vară, le dă cheia de la intrare, luați-o, le zice, nu vă grăbiți, intrați și urcați scările și pătrundeți în apartamentul de la etajul cinci. Nicio grijă, nu e nimeni acasă, nici deasupra n-o să fie nimeni acasă. Faceți-vă comozi, goliți sertarele, aruncați cărțile pe jos și culegeți toți banii și bijuteriile peste care dați. Numai să fiți gata de plecare pe la douăspre treizeci sau unu, în funcție de când ajungem noi de la petrecere.

— Iar ei vin acasă pe jos pentru că el nu vrea să ajungă prea repede.

— Poate, sau poate vin pe jos doar fiindcă e-o noapte frumoasă. Cine știe? Ajung la etajul Gottschalk-ilor și el spune: „O, uite, e deschisă ușa de la Ruth și

Alfred”, și îi dă un ghiont dincolo de prag și-atunci ei o prind și-i dau în cap și-o fut și-apoi o ucid. Apoi el spune: „Hei, zevzecilor, sper că n-aveți de gând să mergeți în toiu noapții pe stradă cu un televizor în brațe, vă puteți cumpăra zece bucăți din banii de la mine”. Așa că ei abandonează aparatul, dar iau sfoara, banda adezivă și levierul, fiindcă acesta l-ar putea da de gol. Ba nu, e aiurea, cum să ajungi să dai de cineva după niște rahaturi din astea, care se găsesc în orice farmacie și magazin universal?

— Le iau pentru că așa vom ști noi că n-a putut-o face el însuși, fiindcă sfoara și banda n-aveau cum să plece de acolo singure.

— Corect, așa-i. Dar, înainte să se care de acolo, ei îl bumbăcesc nițel, îi rezolvă câteva răni superficiale, dar impresionante, o să vezi în pozele de la dosar. Apoi îl leagă și-i lipesc gura și poate că-i desfac banda pe jumătate, ca el să poată da un telefon când va fi timpul.

— Sau poate l-au legat destul de slab ca el să-și elibereze o mână și să facă tot ce are de făcut, după care să se strecoare înapoi în legături.

— Ajungem și la asta. Iisuse, ce tare-mi doresc ca sticleții ăia să mai fi așteptat puțin înainte să-l elibereze!

Am spus:

— În orice caz, ei o șterg și el așteaptă cât poate de mult, apoi sună la 911.

— Just. Varianta asta nu are defecte.

— Da.

— Adică, cum altfel s-ar explica logic faptul că el este în viață? Ea tocmai a fost ucisă, zace fără suflare pe podea... De ce să îl legi pe el, când e mult mai ușor să-i iei maiul?

— Când i-au făcut ei felul, el deja era legat și avea gura acoperită cu bandă.

— A, da, așa spune el. Cu toate astea, de ce să-l lase în viață? Îi poate da în gât fără mari dificultăți, iar ei deja sunt vinovați pentru moartea ei...

— Nu în faza asta.

— Nu-mi mai aminti, bine? Ideea e că sunt vinovați deja de ucidere fără premeditare, în cazul ei, nu-și complică nu știu cât situația dacă-l rezolvă și pe el în aceiași bani. Au levierul, nu trebuie decât să-i muște una peste scăfârlie, cum ar zice strămoșii noștri colonialiști.

— Poate așa au făcut.

— Ce anume?

— L-au lovit destul de tare ca să-l creadă mort. Nu uita, tocmai au omorât-o pe femeie, și poate n-au avut de gând s-o facă, așa că...

— Asta dacă el spune adevărul, nu?

— Da, sunt și eu avocatul diavolului pentru un minut. Pe ea au omorât-o fără intenție...

— I-au înfășurat ciorapii de damă în jurul gâtului fără să-și dea seama...

— ... și nu se panichează cu adevărat, dar se grăbesc, așa că-i dau una și el cade-n inconștiență și ei își spun că, probabil, a murit, o lovitură așa tare cu o bară de oțel ar trebui să-nsemne moarte sigură, și nu vor decât să o șteargă dracului de acolo, nu stau să-i ia pulsul, să vadă dacă mai răsuflă cât să aburească oglinda.

— Căcat.

— Știi ce zic.

A oftat.

— Mda, știu ce zici. De-aceea cazul e deschis. Dovezile sunt neconcludente, iar faptele susțin orice teorie posibilă.

S-a ridicat în picioare.

— Îmi trebuie cafea, a spus.

— Îți aduc eu?

— Sigur, a acceptat. De ce nu?

*

— Nu știu de ce-i așa rea cafeaua, a spus. Sincer nu știu. Aveam înainte un automat, știi, din cele cu monede, dar nu scoteai o cafea de doamne-ajută din el nici în ruptul capului. Așa că am făcut chetă și am cumpărat o cafetieră electrică, din aia care picură, și folosim numai cafea de cea mai bună calitate, dar tot poșircă scoate. Cred că există o lege a naturii care spune că-ntr-o secție de poliție cafeaua trebuie să aibă gust de pișat.

Mie nu mi se părea așa rea. A zis:

— Dacă-o să-i dăm vreodată de cap trășeniei ăsteia, știi cum o să se-nâmplesce.

— Printr-un informator.

— Un informator aude ceva și ne transmite sau unul dintre marile genii îl calcă pe coadă și noi îl săltăm pentru ceva grav, iar el încearcă să-și scape pielea turnându-și partenerul. Și pe Thurman, presupunând că am nimerit-o, el a făcut cărțile.

— Sau chiar de nu-i așa.

— Cum adică?

Am răspuns:

— *Era teafără și nevătămată când am plecat noi, să mor eu dacă nu. I-am dat la buci, da, da' jur că partea aia i-a plăcut, și sigur nu i-am făcut ciorapii cravată. Asta tre' s-o fi făcut soțul ei, s-o fi gândit să obțină un divorț pe loc.*

— Iisuse, exact așa s-ar exprima.

— Știi. Asta ar spune dacă Thurman ar fi sută la sută nevinovat. Nu io am omorât-o, era vie când am plecat. Și s-ar putea să fie chiar adevărat.

— Hî?

— Să zicem c-a fost o crimă de ocazie. Thurmanii vin acasă, întrerup un jaf în desfășurare. Hoții îi prăduiesc, pe el îl snopesc în bătaie, pe ea o violează, fiindcă sunt niște animale și-atunci de ce să nu se comporte în consecință? După care

pleacă, iar Thurman își eliberează o mână, dar soția lui e înconștientă și el se gândește că e moartă...

— Dar nu e moartă, iar lui îi vine o idee...

—... și ciorapii ei sunt la îndemână, pe pat, lângă ea, și cât ai zice pește sunt înfășurați în jurul gâtului ei și acum chiar că e moartă.

Se gândește la asta.

— Sigur, a spus. E posibil. Legistul a estimat decesul în jurul orei unu, ceea ce confirmă povestea lui Thurman, dar dacă a omorât-o el imediat după ce-au plecat hoții și apoi a mai tras puțin de timp, intervalul în care se presupune că ar fi fost înconștient și apoi s-ar fi zbatut să se elibereze, ei bine, atunci totul s-ar potrivi.

— Corect.

— Și nimeni nu l-ar putea incrimina. Hoții ar putea spune că femeia era în viață când au plecat, însă ei oricum ar spune asta.

Și-a terminat cafeaua și a aruncat paharul de polistiren la coș.

— Ducă-se dracului, a zis. Ne putem învărti în jurul cozii la nesfârșit. Cred că el a făcut-o. E vinovat, indiferent dacă a planificat totul sau dacă a profitat de ocazie. Prea mulți bani.

— Soția lui a moștenit mai bine de o jumătate de milion, după spusele fratelui.

A încuviințat din cap.

— Plus asigurarea.

— N-a spus nimic despre asigurare.

— Se poate să nu-i fi spus nici lui nimeni. La scurt timp după căsătoriei, și-au făcut polițe achitabile partenerului. O sută de mii de dolari prima de viață, dublu în caz de moarte accidentală.

— Ei, asta schimbă puțin datele problemei, am spus. Ridică miza cu vreo două sute de miare.

A clătinat din cap.

— Am greșit socoteala?

— Nf. În septembrie a rămas însărcinată. După ce au aflat, el și-a contactat agentul de asigurări și a mărit suma. Cu un copil pe drum, responsabilitățile creșteau. E logic, nu?

— La cât a ridicat-o?

— La un milion pe viața lui. În definitiv, el e capul familiei, venitul lui ar fi greu de înlocuit. Totuși, și rolul ei e important, așa că i-a mărit prima la o jumătate de milion.

— Deci moartea ei...

— A însemnat fix un milion din asigurare, căci s-a păstrat clauza de forță majoră, cu dublarea sumei, la care se adaugă toate proprietățile ei, rămase acum lui. Rotunjind, să zicem în total un milion și jumătate.

— Iisuse!

— Mda.

— Iisuse Hristoase!

— Mda, așa-i. Are mijloacele, motivația și ocazia; în plus, e-o jigodie cum rar mi-a fost dat să văd și, mai grav, n-am reușit să găesc nicio fărâmbă de dovadă care să-i demonstreze vinovăția fie și-n cea mai mică măsură.

A închis ochii o clipă, apoi s-a uitat la mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Folosești ața dentară?

— Ha?!

— Aspirină și ața dentară. Ai spus că doar asta ai în trusa medicală. O folosești vreodată?

— O, am zis. Când îmi aduc minte. M-a convins dentistul s-o cumpăr.

— Și pe mine, dar n-o folosesc niciodată.

— Sincer, nici eu. Vestea bună e că n-o să ni se termine niciodată.

— Exact, a spus. Avem provizii pe viață.

Capitolul 4

În seara aceea, m-am întâlnit cu Elaine Mardell în fața teatrului de pe strada Forty-Second, la nord de Ninth Avenue. Purta blugi strâmți, ghetе cu vârf pătrat și o jachetă de motociclist neagră, de piele, cu fermoare la buzunare. I-am spus că arată grozav.

— Nu știu, a zis. Căutam o alură *off-Broadway*, dar cred că mi-a ieșit una *off-off-Broadway*.

Aveam locuri bune în față, dar teatrul era prea mic ca să fie și locuri proaste. Nu-mi amintesc titlul piesei, era ceva despre situația oamenilor străzii, iar dramaturgul își exprima dezacordul față de subiect. Unul dintre actori, Harley Ziegler, era client fidel al *Nu complica lucrurile*, un grup al Alcoolicilor Anonimi care se întâlnea serile la Sfântul Apostol Pavel, la câteva străzi de hotelul meu. În piesă, Harley, juca un vagabond care locuia într-o cutie de carton. A făcut un rol convingător, ceea ce era absolut normal. În urmă cu câțiva ani, îl jucase în viața reală.

La final, ne-am dus în culise pentru a-l felicita și ne-am întâlnit cu alți vreo șase oameni pe care-i știam de la ședințe. Ne-au invitat cu ei la cafea. Nu ne-am dus. În schimb, am mers zece cvartale pe Ninth în sus până la Paris Green, un restaurant care ne plăcea amândurora. Eu am comandat friptură de pește-spadă și Elaine, linguini al pesto.

— Nu știu tu, am spus, dar mie mi se pare că porți prea multă piele pentru o vegetariană heterosexuală.

— Țsta-i unul dintre micile paradoxuri care-mi dau o notă subtilă de șarm.

— Chiar mă-ntrebam de unde vine.

— Acum știi.

— Acum știu. Acum câteva luni, nu departe de aici a fost ucisă o femeie. Ea și soțul ei au întrerupt niște hoți care-și făceau mendrele în apartamentul vecinilor de jos și ea a fost violată și omorâtă.

— Mi-amintesc cazul.

— Ei, acum e cazul meu. M-a angajat fratele ei ieri, e de părere că vinovat este soțul. Proprietarii apartamentului, vecinii de jos, erau un avocat evreu ieșit la pensie, putred de bogat, și soția lui, căreia nu i s-a furat nicio blană. Știi de ce?

— Fiindcă le purta pe toate odată.

— Nț. E activistă pentru dreptul animalelor.

— O, da? Bravo ei.

— Așa ceva. Mă-ntreb dacă poartă pantofi de piele.

— Probabil că da. Cui îi pasă? (S-a aplecat în față.) Uite ce-i, a zis, poți refuza să mănânci pâine pentru că drojdia își dă viața ca s-o dospească. Poți să nu accepți antibioticele fiindcă n-avem niciun drept să ucidem microbii? Deci femeia poartă piele, nu însă și blană. Și ce dacă?

— Păi...

— În plus, a spus, pielea e șmecheroasă, iar blana-i vulgară.

— Ei, cu asta ai pus punctul pe i.

— Bun. Soțul a făcut-o?

— Nu știu. Am trecut azi prin fața clădirii. Ți-o pot arăta mai târziu, e-n drumul nostru dacă vrei să te conduc acasă. Poate o să simți niște vibrații și rezolvi cazul doar trecând pe lângă locul crimei.

— Dar tu n-ai simțit.

— Nu. Omul avea un milion și jumătate de motive ca s-o omoare.

— Un milion și jumătate de...

— Dolari, am completat. Punând laolaltă asigurarea și banii ei.

I-am vorbit despre Thurmani și ce am aflat de la Joe Durkin și Lyman Warriner.

— Nu prea știu ce să fac din ce n-a făcut deja poliția, am spus. Cred că-mi rămâne doar să tatonez. Bat la uși, vorbesc cu oameni. Ar fi fain dacă aş afla că avea o aventură amoroasă, dar sigur că ăsta-i primul lucru pe care l-a verificat Durkin și n-a descoperit nimic.

— Poate are un prieten.

— Asta s-ar potrivi cu teoria clientului meu, însă homosexualii oricum sunt înclinați să creadă că toată lumea e pe invers.

— Însă noi știm amândoi că toată lumea e pe față.

— Aha. Vrei să mergem în Maspeth mâine seară?

— Asta de unde ți-a venit? De la față?

— Nu, doar că...

— Sau poate de la fățarnic? Fiindcă Maspeth nu-mi sună foarte bine, chit că n-am dreptul să spun asta, n-am fost niciodată acolo. Ce este în Maspeth?

I-am spus și ea a răspuns:

— Nu mă dau în vânt după box. Nu e chestiune de moralitate, nu mă interesează dacă doi bărbați maturi vor să își care pumni unul celuilalt, însă prefer oricând să schimb canalul. În orice caz, mâine seară am un curs.

— Ce curs e semestrul ăsta?

— Literatura latino-americană contemporană. Toate cărțile alea care îmi tot spun c-ar trebui să le citesc, iar acum nu mai am încotro.

În toamnă studiasse arhitectura urbană și o însoțisem de câteva ori să se zgâiască la clădiri.

— O să ratezi arhitectura din Maspeth, am spus. Deși, sincer să fiu, nici eu nu am vreun motiv serios să merg. Nu e nevoie să bat atâta drum ca să-l văd.

Locuiește chiar aici, în cartier, iar biroul lui e pe Forty Eighth și Sixth. Cred că-mi trebuie pur și simplu o scuză de a merge la meci. Dacă la New Maspeth Arena s-ar ține partide de squash și nu de box, probabil că aş sta acasă.

— Nu-ți place squash-ul?

— Ba, îmi place squash-ul de portocale. La un joc de squash nu am asistat niciodată, așa că ce știu eu? Poate că-mi place.

— Așa zic și eu. Am cunoscut odată un tip care era jucător de squash la nivel național. Psiholog clinician din Schenectady, venise în oraș la un turneu la New York Athletic Club. Nu l-am văzut însă niciodată pe teren.

— O să-ți spun dacă mă-ntâlnesc cu el în Maspeth.

— Păi, nu știi niciodată. E-o lume mică. Nu spuneai că Thurman-ii locuiau la doar un cvartal de aici?

— La o jumătate de cvartal.

— Poate obișnuiau să vină aici. Poate îi cunoaște Gary. (S-a încruntat.) I-a cunoscut. Îl cunoaște pe el, a cunoscut-o pe ea.

— Poate. Hai să-l întrebăm.

— Întrebă tu, a spus. Se pare că eu nu mai nimeresc timpul verbelor.

*

După ce am achitat nota, ne-am dus la bar. Gary stătea în spatele lui, un individ înalt și deșirat, predispus la glume și purtător al unei bărbii care-i atârna de maxilarul inferior ca un cuib de grangur. A spus că se bucură să ne vadă și m-a întrebat când voi avea ceva de lucru pentru el. L-am răspuns că e greu de zis.

— Odată, acest domn m-a însărcinat cu o chestiune de-o importanță capitală, i s-a adresat Elainei. A fost o misiune sub acoperire și m-am achitat de ea bine.

— Nu mă miră, a zis ea.

Am întrebat de Richard și Amanda Thurman. Veneau din când în când, a zis, uneori însoțiți de alt cuplu, alteori doar ei doi.

— El cerea martini cu votcă înainte de vin, a spus. Ea bea un pahar de vin. Uneori, el venea singur și bea repede o bere la bar. Nu-mi amintesc ce marcă. *Bud Light, Coors Light*. Ceva *light*.

— A mai venit de la crimă încoace?

— Numai o dată, din câte știu. Acum o săptămână sau două, a venit cu un tip și-au cinat într-o seară. Doar atunci l-am văzut eu de când a avut loc crima. Locuiește undeva pe aproape, să știi.

— Știu.

— La jumătatea străzii mai încolo.

S-a aplecat peste bar, a coborât vocea.

— Care-i povestea? Există varianta unui joc murdar?

— Nu se poate să nu existe, nu crezi? Femeia a fost violată și strangulată.

— Știi la ce mă refer. A făcut-o el?

— Tu ce crezi? Ți se pare genul în stare să te omoare?

— Sunt în New York de prea mult timp, a spus. Mie toți mi se par criminali.

*

Dând să ieșim, Elaine a spus:

— Știi cui i-ar plăcea să se ducă la meci mâine? Lui Mick Ballou.

— Ai dreptate. Vrei să trecem pe la Grogan's pentru un minut?

— Sigur, a acceptat ea. Îmi place de Mick.

El era acolo și s-a arătat încântat să ne vadă, în plus l-a entuziasmat ideea de a merge în Maspeth ca să vadă oameni în toată firea care-și cară pumni. Nu am stat mult la Grogan's și, plecând, am oprit un taxi, așa că n-a trebuit să mergem pe jos prin fața clădirii unde murise Amanda Thurman, spre groaza sau cu complicitatea soțului ei.

Am rămas peste noapte la Elaine și următoarea zi am petrecut-o iscodind timid viața lui Richard Thurman. M-am întors la hotelul meu la timp ca să văd știrile de la ora cinci, la CNN.

Apoi am făcut duș, m-am îmbrăcat și am coborât la parter. Cadillac-ul argintiu al lui Mick era parcat în față, lângă un hidrant anti incendiu.

— Maspeth, a spus.

L-am întrebat dacă știe cum să ajungă acolo.

— Știu, m-a asigurat. Un tip avea acolo o fabrică, era un evreu român. Lucrau pentru el vreo duzină de femei, asamblau piese de metal și de plastic, ca să facă aparate de scos capse.

— Ce-i aia?

— Să zicem că ai capsat niște hârtii și acum vrei să le desfaci, lei un aparat de ăsta și cu el scoți imediat capsă. Omul angajase niște femei să monteze invenția asta și mai angajase unele care să le ambaleze câte-o duzină pe cutie, după care le expedia peste tot în țară. (A oftat.) Pe de altă parte, îi plăceau jocurile de noroc și a împrumutat niște bani pe care nu i-a mai putut da înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ah, asta-i o poveste lungă, a spus. Într-o bună zi o să ți-o spun.

*

Cinci ore mai târziu, ne îndreptam înapoi spre Manhattan peste Podul Queensboro. Nu mai spusese nimic despre proprietarul fabricii din Maspeth. În schimb, îi vorbeam eu despre directorul executiv al televiziunii prin cablu.

A spus:

— Ce-s în stare oamenii să-și facă unii altora...

Făcuse și el destule. Unul dintre lucrurile de care era vinovat, conform legendei care circula în cartier, era că-l ucisese pe un tip pe nume Farrelly și-i cărase căpățâna într-o geantă de bowling, o dusesse cu el printr-o mulțime de bodegi din Hell's Kitchen. Unii spuneau că nu deschidea niciodată geanta, doar se lăuda în stânga și-n dreapta cu ce conținea, însă alții ar fi jurat că erau de față

când el a scos scăfârlia de păr, spunând: „Ia uitați-vă la bietul Paddy Farrelly! Nu-i așa că-i cea mai hâdă creatură din câte ați văzut vreodată?”

În ziare scrie că e poreclit Băiatul Măcelarului, dar numai în ziare i se spune așa, la fel cum nimeni în afară de prezentatorul de la meci nu i-a spus vreodată lui Eldon Rasheed „Buldogul”. Porecla probabil avea oarecare legătură cu povestea lui Farrelly, însă o legătură are și șorțul de măcelar pe care Mick îl poartă cu plăcere.

Șorțul era al babacului. Ballou senior venise din Franța și muncise la tranșat carne în piețele cu vânzare angro de pe strada West Fourteenth. Mama lui Mick era irlandeză și de la ea deprinsese vorba, pe când figura o moștenise de la taică-său.

E-un tip mare, înalt și lat în umeri, are ceva de monolit în el care amintește de un monument preistoric, de capetele de piatră din Insula Paștelui. Chiar are capul ca un bolovan, cu pielea plină de cicatrice acneice și de la lovituri, pe obraji încep să se vadă vinișoarele sparte cu care te alegi după ani și ani de dat târii pe gât. Are un verde sclipitor în ochi.

Bea de stinge, e criminal de carieră și are mâinile pătate cu sânge la fel ca și șorțul. Sunt oameni, printre care inclusiv noi doi, care se miră de prietenia noastră. Mi-ar fi greu și mie să explic, însă nici relația cu Elaine nu mi-e ușor să o explic. S-ar putea ca toate prietenii să fie, la urma urmei, inexplicabile, chit că unele sunt mai greu de descâlcit decât altele.

*

Mick m-a invitat înapoi la Grogan's la o cafea sau o Cola, dar m-am fofilat. A zis că, oricum, și el e obosit.

— Dar săptămâna viitoare, într-o seară, o s-o facem lată, a zis. La ora închiderii o să încuiem ușile și-o să stăm pe întuneric și o să ne spunem povești de demult.

— Sună bine.

— Și dimineată o să ne ducem la slujbă.

— Nu știu ce să spun de asta, am bâiguit. Dar restul sună bine.

M-a lăsat în față la Northwestern și, în drum spre cameră, am trecut pe la recepție. Nu promisem mesaje. Am urcat și m-am băgat în pat.

Așteptând să vină somnul, mi-am amintit de omul văzut la Maspeth, tatăl care stătea cu fiul lui pe rândul din față, în partea centrală. Știam că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi dădeam seama unde. Băiatul nu-mi era cunoscut, ci numai tatăl.

Cum stăteam așa, pe întuneric, m-a izbit faptul că remarcabil nu mi se părea aspectul bărbatului. Văd zilnic oameni care mi se par cunoscuți și zilnic prin raza mea vizuală trec mii și mii: pe stradă, la metrou, la stadion sau la teatru ori, să zicem, la o arenă sportivă în Queens. Nu, neobișnuit nu era sentimentul de *déjà vu*, ci impresia de urgență a întregii pățanii. Din cine știe ce motiv mi-era

limpede că este foarte important să știu de unde să-l iau pe individul ăsta, să mă dumiresc cine este și cum ne-am cunoscut.

Cum stătea acolo, cu brațul pe după spatele băiatului, strângându-l cu mâna de umăr, cu cealaltă arătând când într-o parte, când în alta, în timp ce îi explica ce se întâmpla în ring. Și apoi altă imagine, mâna ducându-se la fruntea băiatului, dându-i la o parte părul castaniu deschis.

M-am concentrat asupra acelei imagini, întrebându-mă ce ar putea-o face să inspire urgență, și mintea mi-a rămas încremenită pe ea, după care a rătăcit în altă direcție și m-a furat somnul.

M-am trezit după câteva ore din cauza gălăgiei făcute de echipa de gunoieri venită să golească tomberoanele la restaurantul de alături. M-am dus la toaletă și m-am întors în pat. Cu ochiul minții vedeam imagini pâlpâitoare. Fata cu pancarta, aruncându-și părul pe spate, îndreptându-și umerii. Tatăl cu chipul înșuflețit. Mâna de pe fruntea băiatului. Fata. Tatăl. Fata. Mâna mișcându-se, netezind părul...

Iisuse Cristoase!

M-am ridicat în capul oaselor. Îmi bubuia inima în piept, mi se uscaseră gura. Abia mai puteam să respir.

M-am întins să aprind veioza de pe noptieră. M-am uitat la ceas. Era patru fără un sfert, dar în noaptea aceea sigur nu aveam să mai închid un ochi.

Capitolul 5

Cu șase luni înainte, într-o seară sufocantă de marți pe la mijlocul lui iulie, eram la obișnuita întrunire din subsolul bisericii Sf. Pavel. Știu că era marți fiindcă îmi asumasem datoria de a ajuta vreme de șase luni la strângerea scaunelor după întâlnirile din fiecare marți. Teoria spune că genul ăsta de serviciu te ajută să rămâi treaz. Nu știu ce să zic. Convingerea mea e că treaz rămâi dacă nu bei, dar probabil că nici aranjatul scaunelor nu strică. E greu să duci paharul la buze când ai ambele mâini ocupate cu scaune.

Nu-mi amintesc nimic clar de la acea întrunire, dar în timpul pauzei un individ pe nume Will s-a apropiat de mine și a zis c-ar vrea să stăm de vorbă după program. Am acceptat, dar i-am spus că nu voi putea pleca imediat, că va trebui să rămân puțin ca să aranjez scaunele.

Întâlnirea s-a reluat, s-a încheiat la ora zece cu un Tatăl Nostru, iar curățenia s-a desfășurat mai repede ca de obicei, pentru că m-a ajutat Will cu scaunele. Când am terminat, l-am întrebat dacă vrea să mergem undeva la o cafea.

— Nu, trebuie să ajung acasă, a răspuns. Oricum, nu durează mult. Ești detectiv, așa-i?

— Mai mult sau mai puțin.

— Și înainte ai fost polițist. Te-am auzit spunând asta când eram treaz deja de vreo lună. Uite ce-i, îmi poți face un serviciu? Arunci o privire la asta?

Mi-a înmănat o pungă de hârtie maro împăturită bine, ca un pachet. Am deschis-o și am scos o casetă video într-o carcasă din acelea de plastic transparent, semirigid, cum se folosesc la centrele de închiriat. Pe etichetă era scris titlul *Duzina de ticăloși*.

M-am uitat la ea, apoi am ridicat ochii spre Will. Avea în jur de patruzeci de ani și lucra într-un domeniu care ținea de computere. La momentul acela era treaz deja de șase luni, ni se alăturase după sărbătorile de Crăciun și îl auzisem luând cuvântul o singură dată. Știam povestea lui legată de alcool, însă nu știam multe despre viața lui personală.

— Știu filmul, am spus. Cred că l-am văzut de patru sau cinci ori.

— Versiunea asta sigur n-ai văzut-o.

— Cu ce e diferită?

— Crede-mă pe cuvânt. Sau, mai bine, nu mă crede, ia filmul acasă și uită-te la el. Ai aparat video, nu?

— Nu.

— O! a făcut, părând descumpănit.

— Dacă mi-ai putea spune ce e așa special la filmul ăsta...

— Nu, nu vreau să spun nimic, vreau să îl vezi fără preconcepții. Căcat!
L-am lăsat să își clarifice gândurile.

— Te-aș invita la mine acasă, dar în seara asta chiar nu se poate. Nu ai niciun cunoscut care să-ți împrumute un video?

— Găsesc eu pe cineva.

— Super. O să te uiți la el, Matt? Măine seară o să fiu aici și atunci o să putem vorbi despre el.

— Vrei să îl văd azi?

— Ai putea face asta?

— Păi, am bâiguit. O să încerc.

Îmi plănuisem să merg la o cafea la Flame, în schimb m-am întors la hotel și am sunat-o pe Elaine.

— Dacă nu ești de acord, să-mi spui, am început. Un individ mi-am dat azi un film și m-a rugat să-l văd astă-seară.

— Ți-a dat cineva un film?

— Da, știi, pe casetă.

— O, am înțeles. Și vrei să-l vezi pe aparatul ăla al meu, cum i-o fi zicând.

— Corect.

— VCR, parcă.

— Asta dacă nu te deranjează.

— Dacă suporti tu, suport și eu. Chestia e că-s răvășită, nu am pic de machiaj.

— Nici nu știam că te machiezi, am spus.

— Nu zău!

— Credeam că e frumusețea ta naturală.

— Vai, vai, a zis. Halal detectiv.

— Vin imediat.

— Ba bine că nu, a sărit. Dă-mi cincisprezece minute să-mi îmborsăzesc farmecele, altfel îi spun portarului să-ți trântască ușa-n nas.

*

Până să ajung s-a scurs aproape o jumătate de oră. Elaine locuiește pe strada East Fifty-first, între First și Second Avenue. Apartamentul ei e la etajul al șaisprezecelea și de la geamul sufrageriei poți admira, dincolo de East River, o priveliște panoramică a cartierului Queens. Dacă știi unde să te uiți, presupun că poți vedea și Maspeth-ul.

Apartamentul e proprietate personală. Acum câțiva ani clădirea a fost scoasă la vânzare și fiecare și-a putut cumpăra locuința. Elaine mai deține câteva proprietăți pe care le dă în chirie, unele chiar în Queens. Mai are și alte investiții și probabil c-ar putea duce o viață decentă din acest profit dacă s-ar gândi să renunțe la profesie. Lucru pe care, cel puțin până acum, nu a ales să-l facă.

E damă de companie. Ne-am cunoscut cu ani în urmă, când eram polițist și aveau în portmoneu o insignă aurie. În plus, pe atunci aveau și o casă, soție și

copii, în Syosette, care e hăt în Long Island, de cealaltă parte a Queens, mult prea departe ca să se poată vedea de la geamul Elainei. Am dezvoltat împreună o relație bazată, presupun, pe o nevoie comună, ceea ce ar putea fi baza majorității, dacă nu chiar a tuturor relațiilor, dacă e să le iei la bani mărunți.

Ne ajutam reciproc. Eu o ajutam cu ce poate un polițist să ajute o persoană în poziția ei – speriam codoși hulpavi, băgăm mințile în cap clienților alcoolizați care nu-i dădeau pace, când un alt client a avut proasta prezență de spirit să-i moară în pat, am abandonat corpul neînsuflețit într-un loc de unde să nu-i fie afectată reputația, nici lui și nici ei. O ajutam cu ce poate ajuta un polițist și ea mă ajuta cu ce poate ajuta o damă de companie, iar aranjamentul acesta a durat surprinzător de mult timp pentru că ne plăceam cu toată sinceritatea.

După care eu n-am mai fost polițist, am renunțat la insigna aurie de detectiv cam în același timp când am renunțat la casă, la soție și la copii. Eu și Elaine ne mai vedeam rareori. Am fi rupt complet legătura dacă vreunul dintre noi s-ar fi mutat, însă am rămas amândoi locului. Problemele mele cu băutura s-au adâncit și, în sfârșit, după câteva sejururi la dezintoxicare, am început să prind gustul lipsei alcoolului.

Asta făceam de vreo doi ani, luând zilele una după alta, când din trecutul lui Elaine s-a întors o problemă. A venit dintr-o parte a trecutului pe care o aveam în comun și, de aceea, nu era doar problema ei, ne aparținea amândurora. Rezolvarea ne-a readus laolaltă, deși ar fi greu de spus ce a însemnat asta. Îmi era, categoric, o prietenă foarte apropiată. Era, totodată, singura persoană cu care mă vedeam frecvent și cu care aveam un trecut comun și, chiar numai din acest motiv, era importantă pentru mine.

În același timp, era persoana cu care mă culcam de două sau trei ori pe săptămână, deși îmi scăpa semnificația acestui lucru, precum și direcția în care ne îndreptam. Când am vorbit despre asta cu Jim Faber, mentorul meu de la AA, mi-a spus că iau totul câte o zi odată. Dacă începi să dai sfaturi de genul acesta la întâlnirile AA, până să-ți dai seama în jurul tău va crește aura înțelepciunii.

*

Portarul mi-a anunțat sosirea prin interfon și mi-a făcut semn spre lift. Elaine aștepta în prag, avea părul prins coadă la spate, purta pantaloni trei sferturi roz-deschis și o bluză fără mâneci verde-limetă, cu nasturii de sus descheiați. În urechi avea cercei de aur rotunzi, foarte mari, și se machiase atât de puternic, încât arăta aproape ca o cocotă, un efect pe care nu îl atingea niciodată fără intenție.

— Vezi? am spus. Frumusețe naturală.

— Ce tare mă bucur că-ți place, domnu' meu.

— Aspectul ăsta simplu și nepângărit mă dă pe spate de fiecare dată.

Am intrat după ea și ea mi-a luat caseta din mână.

— *Duzina de ticăloși*, a citit. Țasta e filmul pe care-i musai-musai să-l vezi acum?

— Așa mi s-a spus.

— Lee Marvin contra naziștilor? Acea *Duzină de ticăloși*? Puteai să-mi spui și ți-aș fi rezumat toată intriga la telefon. L-am văzut la cinema când s-a lansat și nici nu mai știu de câte ori l-am văzut apoi la televizor. Toți joacă în el, Lee Marvin, Telly Savalas, Charles Bronson, Ernest Borgnine și tipul celălalt, cum îl cheamă, a fost în *M*A*S*H*...

— Alan Alda?

— Nu, vorbesc despre filmul *M*A*S*H*, nu serialul, și nu mă gândesc la Elliott Gould, ci la celălalt. Donald Sutherland.

— Așa-i, și Trini Lopez.

— Am uitat de Trini Lopez. El e omorât primul când sunt parașutați.

— Nu-mi spune ce se întâmplă.

— Foarte amuzant. Joacă și Robert Ryan, nu? Și Robert Webber, care a murit de curând, a fost un actor așa bun!

— Știi că și Robert Ryan a murit.

— Robert Ryan a murit cu ani în urmă. Au murit amândoi, așa-i, amândoi Robertii. Dar ai văzut filmul ăsta, nu? Nu se poate să nu-l fi văzut, toată lumea l-a văzut.

— De nenumărate ori.

— Și-atunci de ce trebuie să-l vezi acum? Ține de serviciu?

Nici eu nu știu. Will se asigurase că sunt detectiv înainte să îmi dea caseta.

— Se poate, am spus.

— Țasta da serviciu. Mi-ar plăcea să fiu plătită și eu ca să mă uit la filme vechi.

— Serios? Mie mi-ar plăcea să fiu plătit ca să mă fut.

— Frumos, tare frumos. Ai grijă ce îți dorești. Sigur vrei să te uiți la film sau ăla din buzunar e-un pistol?

— Hă?!

— Mae West. Las-o baltă. Mă pot uita cu tine sau asta te-ar împiedica să te concentrezi?

— Poți să te uiți liniștită, am spus, numai că nu prea știu la ce o să ne uităm, de fapt.

— La *Duzina de ticăloși*, *n'est-ce pas*? Nu asta scrie pe etichetă?

Și-a tras o palmă peste frunte, la fel ca Peter Falk în pielea lui Columbo înțelegând în sfârșit ceea ce era evident.

— Etichete contrafăcute, a spus. Lucrezi iar la treaba aia cu falsificatorii de mărci comerciale, așa-i?

Lucrasem înainte *per diem* pentru o mare agenție de investigații, făceam zile fripte vânzătorilor stradali pentru comercializarea de articole contrafăcute cu *Batman*, tricouri și șepci și altele de felul ăsta. Se plătea binisor, dar era muncă neplăcută, mă legam de oameni abia veniți din Dakar și Karachi care habar nu aveau cu ce greșeau, așa că nu rezistasem mult.

— Nu cred că despre asta-i vorba, am spus.

— Drepturi de autor, adică. Cineva a falsificat carcasa și a băgat în ea o casetă piratată. Am dreptate?

— Nu prea cred, am zis, dar poți continua să ghicești. Singura chestie e că va trebui să mă uit la casetă ca să știu dacă ai dreptate sau nu.

— Oh, a făcut. Bine, fie! Hai să ne uităm.

*

La început a părut că e exact ce promitea eticheta. A curs genericul și Lee Marvin s-a plimbat de la o celulă la cealaltă. Ne-au fost prezentați cei doisprezece soldați americani care urmau să formeze duzina de ticăloși, ucigași și violatori și criminali irecuperabili, condamnați la pedeapsa capitală pentru fărădelegile comise.

— Deși nu-s vreo expertă, a spus Elaine, filmul ăsta seamănă foarte tare cu ce-mi amintesc.

A continuat să semene încă vreo zece minute și începeam să mă întreb dacă nu cumva Will are probleme mai mari decât banalele alcoolism și dependență de substanțe anabolizante. Apoi, fix în mijlocul unei secvențe, ecranul s-a întunecat complet și sonorul a amuțit brusc. A rămas așa vreme de zece secunde, poate, apoi în cadru a apărut un tânăr suplu cu un chip sincer, feciorelnic, ca al unuia din Midwest. Era proaspăt ras și își purta părul castaniu-deschis cu cărare pe o parte și pieptănat ordonat. Era gol, cu excepția unui prosop galben-canar strâns la mijloc.

Avea încheieturile și gleznele legate cu cătușe de un cadru metalic în formă de X înclinat la 60 de grade față de podea. Pe lângă cătușele de metal de la mâini și picioare, puțin deasupra genunchilor și a coatelor era prins cu legături de piele, iar la mijloc era încins cu o curea similară de piele, parțial acoperită de prosopul galben. Toate acestea păreau că îl țin foarte bine fixat locului.

Nu arăta foarte incomodat și arbora un zâmbet timid.

A spus:

— Treaba aia filmează? Hei, ar trebui să zic ceva sau ce?

O voce de bărbat din afara cadrului i-a spus să tacă. Tânărul avea gura deschisă și acum a închis-o. Mi-am dat seama atunci că nu era decât un băiat, că nici nu-i mijise barba, deci nu putea fi vorba să fi fost proaspăt ras. Era înalt, dar nu arăta mai în vârstă de vreo șaisprezece ani. Deși nu avea fir de păr pe piept, la fiecare subsioară se zărea câte un smoc blonziu.

Aparatul a rămas îndreptat spre băiat și apoi în cadru a intrat o femeie. Era cam de înălțimea lui, dar părea mai înaltă pentru că stătea în picioare, nu crucificată pe rama în formă de cruce, ca băiatul. Purta o mască, ceva de genul celei purtate de Lone Ranger, doar că a ei părea din piele neagră. Asta o făcea să se asorteze cu restul costumației alcătuită din pantaloni mulați de piele neagră, deschiși în zona inghinală, și mănuși negre care-i acopereau mâinile până la cot. În picioare avea pantofi negri cu toc cui de șapte centimetri și bombeu argintiu. Altceva nu mai purta. De la brâu în sus era goală și sfârcurile care-i împodobeau sânii mici erau întărite. Erau, de asemenea, stacojii, aceeași nuanță ca buzele ei pline, și bănuiam că le dăduse cu ruj.

— Poftim exemplul de aspect simplu și nepângărit care te dă pe tine pe spate, a spus Elaine. Treaba asta are toate datele să fie mai tare ca *Duzina de ticăloși*.

— Dacă vrei, nu te uita.

— Ce ți-am spus înainte? Dacă suporti tu, suport și eu. Aveam cândva un client căruia îi plăcea să se uite la filme *bondage*. Mie mi s-au părut întotdeauna cam caraghioase. Te-ai gândit vreodată că ai vrea să te leg?

— Nu.

— Sau să mă legi tu pe mine?

— Nu.

— Poate suntem noi defecti. Nu se poate ca cincizeci de milioane de perversi să fie deplasați. Ah, hai că începe.

Femeia a desfăcut prosopul băiatului și l-a aruncat deoparte. L-a mângâiat cu mâna înmănușată și mädularul lui s-a învârtoșat pe dată.

— Ah, tinerețe, a făcut Elaine.

Aparatul s-a apropiat pentru un prim-plan cu mâna care îl strângea, îl dezmiarda. Apoi s-a dat înapoi și femeia i-a dat drumul și a tras de fiecare deget al mănușii, reușind până la urmă să o dea jos.

— Gypsy Rose Lee, a spus Elaine.

Unghiile de la mâna dezvelită erau date cu o oă asortată rujului de pe buze și sfârcuri. A prins mănușa lungă cu mâna goală și l-a lovit pe băiat peste piept cu ea.

— Hei, a zis el.

— Gura, i-a ordonat ea.

Părea nervoasă. A lovit iar cu mănușa și l-a nimerit peste gură. Băiatul a căscat ochii. L-a lovit peste piept, după care i-a plesnit iarăși fața.

— Hei, ai grijă, bine? a spus el. Să știi că asta m-a durut.

— Sunt sigură că-i așa, a zis Elaine. Uite, i-a rămas o urmă pe față. Cred că pe damă o fură rolul.

Bărbatul din afara cadrului i-a spus băiatului să tacă.

— Ți-a zis să-ți ții gura, l-a atenționat femeia și s-a aplecat peste el și a început să se frece de corpul lui. L-a sărutat pe gură, a atins cu degetele mâinii

goale urma lăsată de mânășă pe obraz. A coborât, acoperindu-i pieptul de sărutări, rujul ei lăsând dăre pe piele.

— Foarte sexy, a spus Elaine.

Până acum stătuse pe un scaun, dar în acel moment a venit și s-a așezat lângă mine pe canapea și mi-a pus o mână pe coapsă.

— Tipul ți-a zis să te uiți la casetă în seara asta, nu?

— Exact.

— Nu ți-a zis s-o ai alături pe iubită când te uiți? Hmm?

Și-a mișcat mâna pe piciorul meu. L-am acoperit-o cu mâna mea, i-am oprit mișcarea.

— Care e problema? m-a întrebat. N-am voie să ating?

Înainte să pot răspunde, femeia de la televizor a apucat în mâna cu mânășă penisul băiatului. Apoi, cu cealaltă mână, a avântat mânășă și l-a plesnit cu forță peste boașe.

— *Auuu!* a făcut el. Iisuse, termină odată, ajunge! M-a durut! Dați-mă jos, dezlegați-mă de aici, nu mai vreau să fac...

Și-ar fi dus vorba la capăt, dar femeia, cu o expresie de furie necruțătoare pe față, a pășit înainte și și-a împlântat genunchiul în vintrele lui neprotejate.

Băiatul a strigat. Același voce bărbătească din afara cadrului a spus:

— Pune-i bandă pe gură, pentru numele lui Cristos. N-am chef să ascult rahatul ăsta. La dă-te la o parte, că mă ocup singur.

Bănuiam că vocea bărbătească e a cameramanului, dar filmarea n-a suferit nicio modificare când cel care vorbea a intrat în cadru. Părea îmbrăcat într-un costum de scafandru, dar când i-am spus asta Elainei, ea m-a corectat.

— E o salopetă de cauciuc, a zis. Cauciuc negru. Se face la comandă.

— Pentru cine?

— Pentru cei cu fetiș pentru cauciuc. Ea e cu pielea, dar el e cu cauciucul. „Cum ne putem salva căsnicia, doctore?”

Și el purta o mască din cauciuc negru, de fapt mai mult o scufie care îi acoperea tot capul. Avea orificii pentru ochi, dar și pentru nas și gură. Când s-a întors am văzut că și salopeta avea un decupaj – în dreptul vintrelor. Penisul ieșea pe acolo la iveală, lung și flasc.

— Omul cu mască de cauciuc, a spus Elaine răspicat. Oare ce are de ascuns?

— Nu știu.

— Îmbrăcat așa n-ai putea face scufundări. Poate doar dacă ai urmări să-ți faci peștii o felație. Îți pot spune un lucru despre tip, însă. Nu e evreu.

Tipul reușise, între timp, să acopere gura băiatului cu mai multe bucăți de bandă adezivă. Acum, Fata în Piele îi dădea mânășă, iar bărbatul s-a apucat să lase urme noi, roșii, pe pielea victimei. Avea mâini mari, cu păr negru pe dosul palmelor. Salopeta de cauciuc se termina la încheieturi și, deoarece mâinile erau cam singurele părți expuse, le-am urmărit mai îndeaproape decât aș fi făcut-o în

altă situație. Pe inelarul mâinii drepte avea un inel de aur masiv. Era montat cu o piatră mare, lustruită, pe care n-o puteam identifica. Era fie neagră, fie albastru-închis.

S-a lăsat acum în genunchi și a luat în gură mădularul băiatului. După ce l-a readus în stare erectilă, s-a dat înapoi și a legat strâns o nojiță la rădăcina penisului.

— Acum o să stea tare, i-a spus femeii. Când apeși vena, sângele intră, dar nu mai poate să iasă.

— Ca o cursă pentru gândaci, a murmurat Elaine.

Femeia s-a urcat pe băiat ca-n șa, ghidându-l prin despicătura pantalonilor de piele și, implicit, prin despicătura din carnea sa. L-a călărit în vreme ce bărbatul i-a mângâiat pe rând, o dată prinzând în cupa palmelor sânii ei goi, apoi răsucind sfârcurile băiatului.

Pe chipul tânărului se schimbau întruna expresiile. Era speriat, dar și excitat. Ictea de durere atunci când era lovit, dar în restul timpului părea alert, de parcă și-ar fi dorit să se bucure de ceea ce trăia, dar se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla mai departe.

Cu ochii la ecran, eu și Elaine am renunțat să mai comentăm ce vedeam, iar mâna ei se retrăsese de mult de pe coapsa mea. Spectacolul avea ceva care reducea la tăcere orice comentariu, la fel cum fâșiile de bandă adezivă îl amuțiseră pe băiat.

Începeam să am o presimțire rea cu privire la ceea ce vedeam.

Neliniștea mi-a fost confirmată când Femeia în Piele a început să călărească la trap tot mai iute.

— Haide, i-a cerut ea cu răsuflarea tăiată. I-ai sfârcurile.

Omul în Cauciuc a ieșit din cadru. S-a întors ținând în mână ceva ce, la început, n-am putut identifica. Apoi mi-am dat seama că era o unealtă de grădinarit, genul de foarfece folosit la toaletarea tufelor de trandafiri.

Continuând să-l călărească pe băiat, femeia i-a ciupit un sfârc între degetul mare și arătător, l-a răsucit, l-a tras. Bărbatul a pus o mână pe fruntea băiatului. Ochii acestuia se mișcau sălbatic de la stânga la dreapta. Cu blândețe, tandru, mâna bărbatului i-a netezit pe spate părul castaniu-deschis.

Cu cealaltă mână a pus foarfecile în poziție.

— Acum! a cerut femeia, dar el n-a reacționat, așa că i-a spus din nou.

Atunci, încă mângâind fruntea băiatului, încă netezindu-i părul, a acționat foarfecele și lamele lui s-au suprapus, retezând sfârcul.

*

Am apăsat butonul pe telecomandă și ecranul s-a stins. Elaine ținea brațele încrucișate în așa fel încât palma unei mâini strângea cotul celeilalte. Strângea tare mâinile la corp și tremura ușor.

— Nu cred că vrei să vezi și restul, am spus.

Nu a răspuns imediat, a rămas tăcută pe canapea, doar inspira și expira, inspira și expira. Apoi a zis:

— Aia a fost pe bune, așa-i?

— Mi-e teamă că da.

— L-au tăiat, l-au... cum îi zice, i-au decupat, asta e, i-au decupat sfârcul. Dacă l-au dus la spital îndată, i l-au putut pune la loc. Parc-a pățit-o și unul de la Mets...

— Bobby Ojeda. Anul trecut, da, la el a fost vârful degetului.

— De la mâna cu care arunca, așa-i?

— Exact, da.

— Și a fost dus degrabă la spital. Nu știu dacă se poate și cu un sfârc.

Respira adânc, inspira și expira.

— Dar nu cred că pe puștiul ăsta l-a dus cineva la spital.

— Da, așa cred și eu.

— Simt că-mi vine să leșin sau să vărs sau ceva.

— Apleacă-te în față și stai cu capul între genunchi.

— Și-apoi ce, să mă pup singură-n fund?

— Dacă-ți vine să leșini...

— Știu, ca să-mi urce sângele la cap. Era o glumă. „Cred că și-a revenit, soră, fiindcă uite, face glume”. Sunt bine. Doar mă știi, am fost crescută corect, nu fac fite la întâlniri, nu leșin niciodată și nici nu vărs, și niciodată nu comand homar. Matt, știai că asta urma să vedem?

— N-aveam nicio idee.

— Țac, și gata cu sfârcul, și sângele începe să curgă, să-i împodobească pieptul. Să șerpuiască pe piele, sinuos ca un râu bătrân. Cum se zice când un râu face asta?

— Nu știu.

— Face meandre, asta e. Sângele face meandre pe pieptul lui. Ai de gând să te uiți până la capăt?

— Cred că ar trebui.

— O să fie și mai rău, nu?

— Așa cred, da.

— O să sângereze până la moarte?

— De la o tăietură ca aia, nu.

— Ce se întâmplă? Se coagulează sângele și gata?

— Mai devreme sau mai târziu.

— Asta dacă nu suferi de hemofilie. Eu nu cred că mă mai pot uita la asta.

— Nici nu cred că ar trebui să încerci. Mai bine așteaptă-mă în dormitor.

— O să-mi spui tu când pot să ies?

Am dat aprobator din cap. S-a ridicat în picioare. La început a părut că se clatină, după care și-a recăpătat echilibrul și a ieșit din cameră. Am auzit clicul

ușii de la dormitor când s-a închis și am mai așteptat puțin. Nu mă grăbeam să văd ce urma. După un minut sau două, am apăsat totuși butonul telecomenzii și am reluat vizionarea grozăviei ăleia.

*

M-am uitat până la capăt. La vreo zece minute după ce am repornit caseta, am auzit ușa dormitorului deschizându-se, dar nu mi-am luat ochii de la ecran. Mi-am dat seama ce face doar când Elaine a trecut prin spatele meu ca să-și reia locul pe canapea. Nu m-am uitat la ea, însă, și nici n-am spus nimic. Am rămas doar pe poziție, acceptându-mi rolul de martor.

Când s-a terminat, ecranul s-a întunecat din nou, după care am fost reintrodus brusc în acțiunea din *Duzina de ticăloși*, când ceata de ucigași și sociopați ai maiorului atacau un castel plin de ofițeri naziști care se relaxau nițel în centrul Franței ocupate. Am rămas pe loc și am urmărit filmul până la capăt, l-am văzut pe Telly Savalas jucând rolul psihopatului, i-am văzut pe eroi cum trăgeau cu armele și aruncau grenade și aduceau iadul pe pământ.

După cadrul final, după generic, Elaine s-a dus la aparat și a apăsat butonul de derulare înapoi. Cu spatele la mine, a spus:

— De câte ori ți-am zis că tre' să fi văzut filmul ăsta? De cinci sau șase? De fiecare dată mă trezesc sperând că va fi diferit și că John Cassavetes nu va fi ucis ia sfârșit. E-un personaj detestabil, dar tot ți se sfâșie inima când e ucis, n-am dreptate?

— Ai.

— Pentru că planul le-a ieșit și sunt ca și scăpați, și-atunci vine de nicăieri un ultim glonț și, uite-așa, din senin, omul e mort. Și John Cassavetes a murit, nu? N-a murit anul trecut?

— Așa cred.

— Și Lee Marvin e mort, desigur. Lee Marvin și John Cassavetes și Robert Ryan și Robert Webber. Altcineva?

— Nu știu.

Stătea în fața mea acum, mă țintuia cu privirea.

— Toți sunt morți, a zis cu furie. Ai observat asta? Mor oamenii pe capete. A murit și ayatollah-ul ăla căcăcios iar eu credeam că tâmpitul ăla odios o să trăiască veșnic. L-au ucis pe băiat, nu?

— Așa a părut.

— Asta a fost. L-au torturat și l-au futut și l-au mai torturat puțin și l-au mai futut puțin, după care i-au luat viața. Exact asta am văzut amândoi adineauri.

— Da.

— Sunt dată peste cap, a recunoscut și s-a dus și s-a trântit în fotoliu. În *Duzina de ticăloși*, sunt omorâți oameni fără număr, toți nemții ăia și câțiva dintre ai noștri, și ce dacă? Asిști la asta și nu e mare lucru. Dar cealaltă treabă, demenții ăia doi și puștiul...

— Aia a fost real.

— Cum poate un om să *facă* așa ceva? Nu m-am născut ieri, nu-s naiva pământului. Cel puțin, nu cred că sunt. Sunt?

— Nu mi s-a părut niciodată c-ai fi.

— Sunt o femeie de lume, pentru numele lui Cristos. Adică, hai să fim sinceri și s-o recunoaștem: sunt o curvă.

— Elaine...

— Nu, lasă-mă să termin, dragule. Nu mă vorbesc de rău, enunț doar un adevăr. Întâmplarea face să lucrez într-o branșă care nu-ți scoate în cale neapărat cei mai breji oameni. Știu că lumea e plină de ciudați și de smintiți. Știu asta. Știu că oamenii sunt perversi, știu că le plac jocurile sexuale pe roluri și să poarte piele și cauciuc și blană și să se lege reciproc și să-și aducă partenerii la granița disperării și toate celelalte. Și știu că unii uită de ei și sar calul și fac lucruri îngrozitoare. A fost cât pe ce ca unul de-ăsta să mă omoare, ți-amintești?

— Foarte clar.

— Și eu. Păi, da, bine. Bun venit în lumea reală. Sunt zile când îmi spun că cineva ar trebui să pună capăt rasei umane, dar între timp, bine, mă pot împăca cu situația. Treaba asta însă pur și simplu n-o pot concepe, sincer nu pot.

— Știu.

— Mă simt murdară, a spus. Trebuie să fac un duș.

Capitolul 6

Trebuia să-l sun pe Will a doua zi la prima oră, dar habar n-aveam cum să-l găesc. Știam despre el lucruri foarte personale, știam că începuse să bea sirop de tuse la doisprezece ani, știam că logodnica îl abandonase pentru că se luase la harță, beat fiind, cu tatăl ei, știam că începuse să-i meargă mai bine în căsnicie de când renunțase la alcool. Dar nu știam care e numele lui de familie și nici unde lucra, așa că trebuia să aștept întâlnirea de la opt treizeci.

A ajuns la Sf. Pavel imediat după începerea ședinței și la pauză a venit ață la mine și a vrut să știe dacă am apucat să văd filmul.

— Sigur, am spus, e unul dintre preferatele mele dintotdeauna. Îmi place în special partea unde Donald Sutherland imită un general și trece trupele în revistă.

— Iisuse Cristoase, a spus el, voiam să te uiți exact la filmul ăla, la caseta pe care ți-am dat-o seară. Nu ți-am zis?

— Glumeam, doar, l-am liniștit.

— Oh!

— Am văzut ce trebuia. Nu e idealul meu de petrecere a timpului liber, dar am văzut totul până la capăt.

— Și?

— Și ce?

Am hotărât că ne putem scuza de la partea secundă a întâlnirii. L-am luat de braț și l-am condus afară, pe scări în sus, până la nivelul străzii. De cealaltă parte a Ninth Avenue, un bărbat și o femeie se certau pe seama banilor, vocile lor fiind purtate bine-mersi de aerul cald. L-am întrebat pe Will de unde are caseta.

— Ai văzut eticheta, a spus. Centrul de închirieri după colț de unde locuiesc. Sixty-first cu Broadway.

— Ai închiriat-o?

— Exact. Am mai văzut filmul, amândoi, Mimi și cu mine, l-am văzut de multe ori, dar săptămâna trecută am prins la TV unul dintre *remake*-uri și am vrut să mai vedem o dată versiunea originală. Și știi ce am văzut.

— Așa-i.

— Un film *snuff* scârbos. Așa i se spune, nu?

— Așa cred.

— N-am mai văzut niciodată vreunul.

— Nici eu.

— Serios? Credeam că, fiind polițist și detectiv și tot...

— Niciodată.

A oftat.

— Păi, și ce facem acum?

— La ce te referi, Will?

— Ne adresăm poliției? Nu vreau probleme, dar nu m-aș simți bine nici dacă aș închide ochii. Cred că vreau, de fapt, să-mi spui tu ce să fac mai departe.

Vizavi de noi, cei doi continuau să strige unul la celălalt. Lasă-mă-n pace, repeta bărbatul. Dă-mi pace, lua-te-ar dracu'!

— Stai să înțeleg mai bine cum ai pus mâna pe filmarea aia, am spus. Te-ai dus la magazin, ai luat caseta de pe raft...

— Nu-ți iei singur caseta de pe raft.

— Nu?

Mi-a explicat procedura, că au expuse carcassele de carton și că te duci cu cea aleasă la tejghea și ei îți dau caseta care-i corespunde. Avea card de membru acolo, așa că i-au trecut filmul în cont și au încasat prețul de închiriere pentru o zi, cât o fi fost acela. Vreo doi dolari.

— Și asta e pe Broadway colț cu Sixty-first?

A încuviințat din cap.

— La două, trei uși de la colț. Chiar lângă Martin's Bar.

Știam barul acela, o încăpere mare, în plan deschis, ca un Blamey Store, cu băuturi ieftine și mâncare ținută la cald în galantare de cantină. Cu ani în urmă, aveau în vitrină un anunț de Happy Hour, când se serveau băuturi la jumătate de preț, între 8 și 10 dimineața. La ora aia e-o Happy Hour pe cinste.

— Până la cât au deschis?

— Până la unșpe, cred. Până la miezul nopții în weekend.

— Merg să vorbesc cu ei, am spus.

— Acum?

— De ce nu?

— Păi, știu și eu! Vrei să vin cu tine?

— Nu-i nevoie.

— Ești sigur? Fiindcă, dacă-i așa, eu mă-ntorc la ședința AA.

— Foarte bine.

S-a întors cu spatele, apoi iar cu fața.

— Oh, Matt? Trebuia să duc filmul înapoi ieri, așa că poate-ți cer bani pentru o zi în plus. Oricât ar fi, anunță-mă și îți decontez.

I-am spus că nu trebuie să-și facă griji de asta.

*

Centrul de închiriere video era unde îmi spusese Will. Am trecut înainte pe la hotel și, când am intrat, aveam caseta cu mine. Înăuntru erau patru sau cinci clienți, iar la tejghea, un bărbat și o femeie. Amândoi aveau peste treizeci de ani, iar el avea barbă de două sau trei zile. Mi-am făcut socoteala că el este managerul. Dacă ar fi fost ea, probabil că l-ar fi trimis acasă să se radă.

M-am dus la el și am spus că vreau să vorbesc cu managerul.

— Eu sunt proprietarul, a zis. E bine așa?

I-am arătat caseta.

— Se pare că e de aici, am spus.

— Este eticheta noastră, așa că a noastră trebuie să fie. *Duzina de ticăloși*, printre preferatele din toate timpurile. E ceva cu ea? Și sunteți sigur că e de vină caseta sau nu v-ați mai curățat de mult capetele la aparat?

— Un client al dumneavoastră a închiriat-o acum două zile.

— Și o înapoiati în numele lui? Dacă au trecut două zile, se aplică o taxă de întârziere. Stați să verific.

S-a dus la computer și a introdus un cod numeric luat de pe etichetă.

— William Haberman, a spus. De aici reiese că au trecut trei zile, nu două, și asta înseamnă că ne datorează patru dolari și nouăzeci de cenți.

N-am dus mâna la portofel. În schimb, am spus:

— Vă este cunoscută această casetă? Nu filmul, în sine, ci chiar caseta aceasta?

— Ar trebui să-mi fie?

— Pe jumătate din ea este tras peste un alt film.

— Dați-mi să văd, a zis. A luat caseta și a arătat cu degetul spre o muchie. Vedeți aici? O casetă goală are o clapetă aici. Când înregistrezi ceva ce vrei să păstrezi, rupi clapeta și nu se mai poate înregistra nimic din greșeală. O casetă făcută în scop comercial ca aceasta vine cu loc gol acolo unde ar trebui să fie clapeta, ca să nu poată fi compromisă când clientul apasă accidental butonul de înregistrare, lucru care s-ar întâmpla frecvent – știți, clienții nu-s chiar niște genii... Dar, dacă pui peste golul acela bandă scotch, s-a terminat cu protecția. Sunteți sigur că nu asta a făcut prietenul dumneavoastră?

— Sunt foarte sigur.

O clipă m-a privit cu îndoială, apoi a ridicat din umeri.

— Deci vrea alt exemplar al *Duzinii*, nu? Nicio problemă, e un titlu popular, aveam mai multe exemplare. Nu chiar o duzină, ca-n titlu, dar destule.

Tocmai voia să plece să-mi aducă alta, când l-am oprit, punându-i mâna pe braț.

— Nu asta e problema, am spus.

— Oh?

— Cineva a supra-înregistrat o filmare pornografică peste partea din mijloc a filmului, am zis. Și nu doar o zbunguială normală, ci un soi de pornografie infantilă extrem de violentă și de sadică.

— Glumiți.

Am scuturat din cap.

— Aș vrea să știu cum s-a putut asta, am zis.

— Iisuse, sigur că vreți, a spus și a întins mâna să atingă caseta, după care și-a retras-o ca și când ar fi fost încinsă. Jur că nu am nicio legătură cu asta. Nu ținem

filme XXX, nu avem *Deep Throat*, nici *Devil in Miss Jones*, nimic de genul gunoaielor ăstora. Majoritatea centrelor de închiriere au o secțiune întreagă sau cel puțin câteva titluri, pentru că mai există cupluri căsătorite care au nevoie de un stimulent vizual pentru preludiu, nu mă refer la genul celor care frecventează haznalele din Times Square. Dar, când am deschis aici, am hotărât că nu vreau să am nimic de-a face cu filme de felul ăla. Nu le vreau în magazinul meu.

A coborât privirea la casetă, dar n-a schițat nicio intenție de a o atinge.

— Deci acum a ajuns aici? Asta e marea întrebare, nu?

— Probabil cineva a vrut să facă o copie a unei alte casete.

— Și n-a avut o casetă goală la îndemână, așa că a folosit-o pe asta. Dar de ce să folosești o casetă închiriată și a doua zi s-o predai? Nu are logică.

— Poate cineva a făcut o greșală, am sugerat. Cine a închiriat-o ultima dată?

— Înainte de Haberman, ziceți? Să vedem.

A consultat computerul, s-a încruntat.

— El a fost primul, a zis.

— Era o casetă nou-nouță?

— Nu, sigur că nu. Arată ca una nouă? Nu știu, acum totul e computerizat și se poate ține evidența mai ușor ca oricând, dar apoi pățești una ca asta. O, stați o clipă. Știu de unde a venit caseta.

Mi-a explicat cum o femeie venise cu o plasă plină de videocasete, majoritatea conținând filme clasice de calitate.

— Erau toate cele trei versiuni ale *Șoimului maltez*, dacă vă vine să credeți. Una din 1936 intitulată *Când Satan este femeie*, cu Bette Davis și Warren Williams. Arthur Treacher îl joacă pe Joel Cairo, iar rolul lui Sidney Greenstreet este făcut de o doamnă obeză pe nume Alison Schipworth, oricât ar fi de greu de crezut. Și mai era versiunea originală, din 1931, cu Ricardo Cortez jucându-l pe Spade ca pe-un filfizon scârbos, departe de eroul în care l-a transformat Bogart în 1940. Acesta se intitula *Șoimul maltez*, dar după ce a ieșit versiunea lui Huston primul a fost rebotezat. I-au spus *O femeie periculoasă*.

Doamna zisese că este proprietăreasă. Un chiriaș al ei murise și acum vindea din obiectele rămase de la el ca să recupereze din banii de chirie datorați.

— Așa că am cumpărat tot, a zis el. Nu știu dacă răposatul chiar era dator la chirie sau femeia doar a profitat de ocazie ca să facă un ban în plus, dar mi-am dat seama că hoată nu era, casetele nu erau furate. Și erau în stare bună, cele pe care le-am vizionat. (Un zâmbet strepezit.) Nu m-am uitat la toate. Cu siguranță nu m-am uitat la asta.

— Așa se explică lucrurile, am spus. Tipul ăla, oricine ar fi fost, dacă filmarea îi aparține...

— Și dacă avea de copiat o casetă, și poate era-n crucea nopții, și nu se putea duce să cumpere o casetă goală... Sigur, pare logic. N-ar fi înregistrat peste o casetă închiriată, dar aceasta a intrat în circuitul de închirieri doar după ce am

cumpărat-o de la doamna aceea, iar pe atunci tipul supra-înregistrase altceva pe ea. (S-a uitat la mine.) Serios, pornografie infantilă? Nu exagerați?

I-am spus că nu. El a remarcat ceva despre lumea în care trăim și eu i-am cerut numele femeii.

— Doar nu credeți că-mi amintesc, a zis. Asta dacă l-am știut vreodată, și nu cred că l-am știut.

— Nu i-ați completat un cec?

— Probabil nu. Cred că a vrut banii în mână. Așa e în general. Dar e posibil să-i fi dat un cec. Vreți să verific?

— V-aș fi recunoscător.

A servit înainte un client, după care s-a dus în odaia din spate, de unde a ieșit câteva minute mai târziu.

— Niciun cec, a anunțat. Nu mă așteptam să găsesc. Am găsit însă înscrisul tranzacției, ceea ce mi se pare, în sine, uimitor. Avea treizeci și două de casete și i-am dat pe ele șaptezeci și cinci de dolari. Poate sună puțin, dar era vorba de bunuri uzate, iar în afacerea asta cheltuielile sunt esențiale.

— Nu i-ați completat numele pe bon?

— Nu. Data e patru iunie, dacă vă ajută. Până atunci și de atunci încoace n-am mai văzut-o pe femeie. Presupun că locuiește în cartier, dar, în afară de asta, nu știu nimic despre ea.

Nu și-a mai amintit altceva și nici eu nu m-am mai putut gândi la alte întrebări pentru el. A zis că lui Will i se cuvine o zi în plus pentru *Duzina de ticăloși*, un exemplar în stare bună și fără costuri suplimentare.

Când m-am înapoiat la hotel, am căutat numărul lui Will – era ușor acum, că știam numele lui de familie. L-am sunat și i-am spus că-și poate lua filmul, gratis, oricând dorește.

— Cât despre cealaltă filmare, am zis, nu avem niciunul ce să facem. Un individ a copiat secvențele peste propria sa casetă cu *Duzina de ticăloși*, care a ajuns apoi la public. Proprietarul casetei e mort și nu putem afla cine a fost, deci nici să descoperim povestea casetei. În orice caz, e normal ca filmările de genul acesta să circule astfel, oamenii interesați de ele și le copiază unii pentru alți, fiindcă doar așa se pot obține, pe piața liberă nu sunt disponibile.

— Slavă Domnului, a zis el. Dar e-n ordine să uităm pur și simplu povestea? A fost omorât un băiat.

— Caseta originală poate avea și zece ani vechime, am spus. Se poate să fi fost filmată în Brazilia. (Puțin probabil, toți din ea vorbeau engleza americană, dar Will n-a obiectat.) E-o casetă oribilă și mi-ar fi fost mult mai bine dacă n-o vedeam, dar nu cred că putem face ceva în privința asta. Există probabil sute de casete asemănătoare în oraș. Zeci, în orice caz. Singurul lucru special la aceasta e că întâmplare a făcut s-o vedem noi doi.

— N-are sens să o ducem la poliție?

— Eu nu-l văd. Ar confisca-o, și mai departe? Ar ajunge doar într-un loc de depozitare de undeva, iar tu ai avea de răspuns unei rafale de întrebări despre cum a ajuns în mâinile tale.

— Nu vreau asta.

— Sigur că nu.

— Păi, a zis. Atunci, presupun c-o dăm uitării.

*

Doar că eu n-am putut face asta.

Ceea ce văzusem și modul în care văzusem mă impresionaseră profund. Nu-l mințisem pe Will când îi spusese că n-am văzut niciodată un film *snuff*. Auzisem zvonuri din când în când – că se confiscase unul în Chinatown, de pildă, și că instalaseră la Secția Cinci un proiector și-l urmăriseră. Polițistul de la care auzisem asta zisese că polițistul care-i zisese lui părăsise încăperea atunci când fetei din film i se retezase mâna, și poate exact așa a fost, deși poveștile polițiștilor sunt mai gogonate cu fiecare repovestire, exact ca poveștile de *saloon* despre capul lui Paddy Farrelly. Știam că existe filme din acestea și știam că sunt oameni în stare să le realizeze și alții care să se uite la ele, dar lumea în care trăiau ei nu se intersectase niciodată cu a mea.

Motiv pentru care mi-au rămas în gând unele lucruri cât se poate de surprinzătoare. Alura imberbă a băiatului când începea filmarea: „Treaba aia filmează? Ar trebui să zic ceva?” Surprinderea sa când situația s-a împuțit și neputința de-a crede ce se întâmplă.

Mâna bărbatului pe fruntea junelui, în toiul evenimentelor, blândă, liniștitoare, netezind părul negru. Un gest repetat la intervale pe toată durata filmării, până la înfăptuirea ultimei cruzimi, după care camera panoramase spre o gură de scurgere din podea, la câțiva metri de picioarele băiatului. Văzuserăm scurgerea înainte, dar atunci camera o căutase în mod special, un grilaj metalic negru încastrat în gresia alb-negru, ca tabla de șah. Sângele, roșu ca rujul femeii din film, roșu ca unghiile ei lungi și sfârcurile sânilor mici, curgea pe pătratele negre și albe, se scurgea în canalizare.

Acela era ultimul cadru, fără oameni în el, doar plăcile de gresie și scurgerea și sângele curgând. Apoi un ecran alb, după care Lee Marvin din nou, salvând lumea în numele democrației.

Câteva zile după aceea, poate chiar o săptămână, m-am surprins cu gândul tot la ce văzusem. Nu am făcut nimic în sensul ăsta, însă, fiindcă nu știam ce aș fi putut face. Pusesem caseta în caseta de valori personală fără s-o revăd – o dată îmi era de ajuns – și, deși aveam impresia că e un obiect pe care trebuie să-l păstrez, ce aș fi putut face cu el? Nu era, de fapt, decât o videocasetă pe care două persoane neidentificabile aveau relații sexuale una cu cealaltă, dar și cu o a treia persoană, tot neidentificată, pe care o supuneau la cazne, probabil împotriva

voinței sale, și pe care aproape sigur o ucideau. Nu aveam cum să aflăm cine erau sau unde și când au făcut ce-au făcut.

Într-o zi, după o întâlnire la prânz, m-am dus pe Broadway spre strada Forty-second, unde am petrecut vreo două ore pe porțiunea infectă dintre Broadway și Eighth. Am intrat și am ieșit dintr-o mulțime de sex-shop-uri. La început mi-a fost rușine, dar mi-a trecut și am stat să cercetez în tihnă secțiunile sado-maso. În fiecare magazin se găsea câte una – *bondage*, disciplinare, tortură, durere, fiecare cu câteva propoziții descriptive și un instantaneu pe carcasă care să-ți ațâțe poftele.

Nu mă așteptam să văd versiunea noastră a *Duzinii de ticăloși* oferită spre vânzare. Cenzura este minimă în magazinele din Times Square, dar pornografia infantilă și crima sunt încă interzise de lege, iar ceea ce văzusem le conținea pe amândouă. Poate că băiatul era suficient de mare încât să treacă drept matur, iar un editor bun ar fi reușit să coafeze părțile mai violente, însă tot părea puțin probabil să dau peste o versiune *soft* dată la consum.

Exista, totuși, posibilitatea ca Bărbatul în Cauciuc și Femeia în Piele să fi făcut alte filme, separat sau împreună. Nu știam dacă îi voi recunoaște, dar aveam încredere că da, mai ales dacă apăreau tot în costumele acelea. Așa că asta căutam, dacă totuși căutam ceva.

Pe parte superioară a străzii Forty-second, poate la cinci uși spre răsărit de Eighth Avenue, era un magazinăș foarte asemănător cu celelalte, doar că părea specializat în material sado-masochist. Avea, de asemenea, toate celelalte specialități, dar secțiunea S&M era mult mai generoasă. Se găseau videocasete începând cu 19,98 și ajungând până la 100 de dolari și erau reviste cu poze purtând nume precum *Tit Torture*.

Am inspectat toate casetele, inclusiv pe cele fabricate în Japonia și Germania, dar și pe cele de-un amatorism crâncen, cu coperte făcute neprofesionist. Înainte să ajung la jumătate cu ele, încetasem să-i mai caut cu adevărat pe Omul în Cauciuc și nemiloasa lui parteneră. Nu mai căutam nimic în mod aparte. Mă îmbibam doar de lumea aceasta cu care făcusem cunoștință atât de brutal. Existase dintotdeauna acolo, la mai puțin de un kilometru de unde locuiam, și chiar dacă știusem asta întotdeauna, până atunci nu mă afundasem în ea. Nu avusesem niciodată motivul necesar.

Într-un târziu, am ieșit de acolo. Cred că stătusem în magazin aproape o oră, inspectasem totul, nu cumpărasem nimic. Dacă vânzătorul a fost deranjat de lucrul ăsta, și-a ținut supărarea pentru sine. Era un tânăr cu tenul închis, din subcontinentul indian, și n-a schițat nicio expresie și nici n-a scos o vorbă tot timpul. De fapt, în magazin nu vorbea nimeni, nici el, nici eu și nici ceilalți clienți. Toți aveau grijă să nu realizeze contact vizual cu ceilalți, scrutau doar rafturile, fie că erau cumpărători, fie doar căutători, intrând, umblând și ieșind din magazin ca și când n-ar fi remarcat prezența celorlalți. Din când în când, ușa

se deschidea și se închidea, din când în când se auzea un clinchet, când vânzătorul număra mărunțișul în palma cuiva, monede pentru separeurile de vizionat filme din spate. În rest, tăcere de mormânt.

*

Imediat ce m-am întors la hotel, am intrat sub duș. Asta m-a ajutat, însă n-am scăpat complet de haloul acela de Times Square. În acea seară m-am dus la o întâlnire, apoi am mai făcut un duș și m-am culcat. Dimineață, am luat un mic dejun lejer și am citit ziarul, după care m-am dus pe Eighth Avenue și am cotit-o la stânga pe Deuce.

Era de serviciu același vânzător, dar, dacă m-a recunoscut, n-a zis nimic. Am schimbat zece dolari în monede și am intrat într-unul dintre separeurile mici din spate. Am încuiat ușa. Nu contează ce separeu alegi, pentru că în toate este câte un terminal video cuplat la un sistem de șaisprezece canale cu circuit închis. Poți comuta cum vrei de la un canal la altul. E ca și când te-ai uita la televizor acasă, numai că programele sunt diferite și cu un sfert de dolar cumperi abia treizeci de secunde de timp de vizionare.

Am stat acolo până am rămas fără monede. M-am uitat cum bărbați și femei își fac reciproc fel și fel de lucruri, fiecare o variație a aceleiași teme generale a pedepsei și durerii. Unele dintre victime păreau să simtă plăcere și nimeni nu avea aerul c-ar suferi în vreun fel. Erau performeri, voluntari, actori jucând o piesă.

Nimic din ce am văzut nu semăna cu cele văzute alături de Elaine.

Când am ieșit, eram mai sărac cu zece dolari și mă simțeam mai bătrân tot cam cu atâția ani. Afară era cald și umezeală, așa era de o săptămână, și mi-am șters transpirația de pe frunte, întrebându-mă ce făceam pe strada Forty-second și de ce venisem acolo. Nu aveau nimic din ce-mi trebuia mie.

N-am reușit, totuși, să părăsesc zona. Nu mă simțeam atras de un alt sex-shop și nici nu mă interesa vreunul dintre celelalte servicii oferite pe strada aceea. Nu voiam să cumpăr droguri și nici să închiriez o parteneră de sex. Nu voiam să mă uit la un film cu kung-fu și nici să cumpăr basteți sau echipament electronic sau o pălărie de pai cu bor de cinci centimetri. Aș fi putut cumpăra un briceag („Se vinde doar demontat montarea poate fi ilegală în unele state”) sau o poză de buletin falsă, imprimată pe loc, 5 dolari alb-negru, 10 color. Puteam să joc Pack Man sau Donkey Kong sau să ascult un negru cu păr alb care răcnea la megafon că are dovada de necontestat că Iisus Cristos a fost un negru get-beget născut în Gabonul de azi.

M-am plimbat de colo-colo. La un moment dat, am traversat Eighth și am mâncat un sandviș și am băut un pahar de lapte la o autoservire din stația de autobuz Port Authority. Am stat pe acolo un timp – aerul condiționat prindea tare bine – după care ceva m-a tras înapoi în stradă.

La un cinema rulau două filme cu John Wayne, *Comoara din tren* și *Ultima misiune*. Am decartat un dolar sau doi, cât a costat, și am intrat. Am văzut a doua jumătate a unui film și prima jumătate a celuiilalt și am ieșit înapoi.

— Și m-am mai plimbat puțin.

Stăteam pierdut pe gânduri și nu eram atent, când un puști de culoare a venit lângă mine și m-a întrebat ce fac. M-am întors spre el și el s-a holbat în sus la mine cu ochi provocatori. Avea cincisprezece sau șaisprezece sau șaptesprezece ani, cam de vârsta băiatului ucis în film, dar părea mult mai obișnuit cu strada.

— Mă uit doar într-o vitrină, am spus.

— Te-ai uitat în toate vitrinele deja, a zis. Te-ai fâțâit pe-aici de-o grămadă de ori.

— Și?

— Și ce cauți, de fapt?

— Nimic.

— Du-te până la colț, a spus. Până la Eighth, apoi dă colțul și așteaptă.

— De ce?

— De ce? Ca să nu stea toți cu ochii pe noi, d-aia.

L-am așteptat pe Eighth Avenue, iar el probabil c-a dat o fugă în jurul cvartalului sau a scurtat-o prin Hotelul Carter. Cu ani în urmă era Hotelul Dixie și era celebru pentru un lucru: centralista răspundea la toate apelurile spunând „Hotelul Dixie, și ce dacă?” Cred că i-au schimbat numele cam pe când Jimmy Carter i-a urmat la președinție lui Gerald Ford, dar poate mă înșelam, iar dacă e adevărat, probabil e doar o coincidență.

Stăteam într-un intrând când s-a apropiat, venind de pe strada Forty-third, spre sud, cu mâinile în buzunare și capul lăsat pe-o parte. Purta o jachetă de denim peste un tricou și jeanși. Ai fi spus că se coace în jacheta aia, dar căldura nu părea să-l deranjeze.

— Te-am văzut ieri, a zis, și azi te-am văzut toată ziua. Du-te-vino, du-te-vino. Ce cauți, bătrâne?

— Nimic.

— Căcat. Toți caută ceva în Deuce. La-nceput am zic că ești copoi, da nu ești copoi.

— De unde știi?

— Nu ești.

M-a privind lung.

— Așa-i? Poate că ești.

Am râs.

— De ce râzi? Te porți ciudat, omule. Când te-ntreabă omu' dacă cumperi una de canabis, nițică cocaină, tu scuturi numa' o țâr' din cap, nici nu te uiți la el. Te fac de niște droguri?

— Nu.

— Nu. Vrei să te cuplez c-o fufă?

Am clătinat din cap.

— C-un băiat? C-un băiat și o fufă? Vrei s-asiști la un spectacol, vrei să fii într-unul? Zi-mi ce vrei.

— Am venit doar în plimbare, am spus. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri.

— Măăăi, a făcut. Ai venit pe Deuce să meditezi. Am capu' plin de gânduri, o iau la picior pe stradă. Dacă nu zici ce vrei, cum o să primești?

— Dar nu vreau nimic.

— Zi-mi ce vrei și te-ajut să primești.

— Ți-am zis că nu vreau nimic.

— Ei, căcat, *eu* vreau o grămadă. Zi că-mi dai un dolar.

Nu avea o atitudine amenințătoare, nu mă intimidă.

— De ce să-ți dau un dolar? am sus.

— Pen' că noi doi suntem prieteni. Ș-atunci, fiind noi așa prieteni, poate-ți dau un joint. Ce zici d-asta?

— Nu fumez iarbă.

— Nu fumezi iarbă? Da ce fumezi tu?

— Nu fumez nimic.

— Atuncea, dă-mi un dolar și io nu-ț' dau nimic.

Am râs fără să vreau. M-am uitat în jur și am văzut că nu e nimeni atent la noi. Am scos portofelul și i-am dat una de cinci.

— Asta pentru ce-i?

— Pen' că suntem prieteni.

— Aha, da ce vrei? Vrei să-ți dau ceva?

— Nu.

— Îmi dai ăștia pur și simplu.

— De-a moaca. Dacă nu-i vrei...

Am întins mâna după bancnotă și el mi-a smuls-o, râzând.

— Și tu acuma, a zis. Un lucru dat îi bun dat. Nu te-a-nvățat maică-ta nici atât?

A vârât bancnota în buzunar, a lăsat capul pe o parte și m-a luat la ochi.

— Încă nu știi ce hram porți, a spus.

— Nu port niciun hram, am zis. Cum te cheamă?

— Pe mine? De ce vrei să știi?

— Fără motiv.

— Îmi poți spune TJ.

— Bine.

— „Bine”. Pe *tine* cum te cheamă?

— Îmi poți spune Contabilul.

— Mai lasă-mă. Contabilul, serios?

A clătinat din cap.

— Căcat, da chiar ești de pomină, omule. Contabilul. Un lucru știu sigur, că numa' Contabil nu ești.

— Mă cheamă Matt.

— Matt, a repetat de încercare. Mda, sună bine. Matt. Matt. Acu nu mai mănânci căcat, Matt.

— „Ș-asta-i adevărul gol-goluț, Ruth”.

La asta i s-au luminat ochii.

— Hei, a zis. Îți place Spike Lee? Ai văzut filmul?

— Sigur.

— Jur că ești greu de dibuit.

— Nu-i nimic de dibuit.

— Ai tu o slăbiciune. Numa' nu-mi dau seama ce-i.

— Poate că nici n-am.

— Pe strada asta? a zis și a fluierat afon.

Avea fața rotundă, nasul ca un nasture, ochi luminoși. Mă întrebam dacă banii de la mine se vor duce pe o fiolă sau pe praf. Era cam rotofei pentru unul care ar consuma praf și nici nu avea privirea lor. Însă astea nu vin dintr-odată.

— Pe Deuce, a zis, toată lumea are o slăbiciune. Fie pentru coca, fie pentru *smack*, pentru sex sau pentru bani, pentru ce-ți pune sângele-n mișcare și pentru ce ți-l ține-n loc. Dacă un om n-are nicio slăbiciune, ce dracu' caută aici?

— Dar tu, TJ?

A râs.

— O, eu am slăbiciunea slăbiciunilor, a spus. Io tre' să știu tot timpul ce slăbiciuni au ceilalți, ș-asta-i slăbiciunea *mea*, și-ți zic că nu-s plin de căcat, Matt.

*

Am mai stat câteva minute cu TJ și băiatul mi-a dat în schimbul celor cinci dolari cel mai bun leac împotriva efectului străzii Forty-second pe care mi-l puteam dori. Pe când am pornit înapoi spre hotel, mă scuturasem de marasmul care stătuse agățat de mine toată ziua. Am făcut duș și am mâncat o cină serioasă și m-am dus la o întâlnire.

A doua zi, telefonul a sunat în timp ce mă bărbieream și am luat metroul spre Brooklyn și am primit ceva de lucru de la un avocat bine înfipt pe nume Drew Kaplan. Avea un client acuzat de omucidere în cazul unui accident auto soldat cu un deces. Omul fugise de la locul faptei.

— Jură că e nevinovat, a zis Kaplan, iar eu, personal, cred că minte de îngheață apele, dar în cazul puțin probabil că i-a spus adevărul avocatului său, trebuie să vedem dacă există vreun martor pe undeva care a văzut pe altcineva dând cu mașina în bătrânica aia. Vrei să-ți încerci norocul?

Am lucrat o săptămână la caz, apoi Kaplan mi-a spus să renunț, deoarece clientului său i se dăduse șansa de a pleda vinovat de conducere periculoasă și părăsirea locului faptei.

— Și-or să renunțe la acuzația de omucidere, a spus, iar eu l-am sfătuit cu toată sinceritatea să accepte, lucru cu care a fost până la urmă de acord, după ce s-a convins că în felul ăsta nu va face deloc pușcărie. Acuzarea va cere șase luni, dar știu că judecătorul va accepta libertate condiționată, așa că aş bate palma chiar mâine dacă nu cumva ai reușit să găsești martorul perfect de când am vorbit ultima dată.

— Am găsit pe cineva chiar astă după-amiază.

— Un preot, a zis el. Un preot cu vedere brici, posesor al Medaliei de Onoare a Congresului SUA.

— Nu tocmai, dar e un martor ocular foarte credibil. Chestia-i că e convins că omul tău e vinovatul.

— Iisuse Cristoase, a zis. Acuzarea știe de persoana asta?

— Acum două ore nu știa.

— Păi, hai să nu le spunem acum, pentru numele lui Dumnezeu, a zis el. Mâine închei povestea. Serviciile tale sunt ca și plătite, cum se spune. Așa-i că tot fără licență operezi și nici nu faci rapoarte?

— Numai dacă ai nevoie la dosar.

— Dacă tot veni vorba, a zis, în cazul ăsta nu am nevoie la dosar de nimic, așa că nu vei trimite raportul și eu o să uit că discuția asta a avut vreodată loc.

— N-am nimic împotrivă.

— Super. Și... Matt? La un moment dat ar trebui să te gândești să-ți oficializezi serviciile. Ți-aș da mai mult de lucru, dar nu îmi ești de ajutor de multe ori decât dacă ești autorizat.

— M-am mai gândit la asta.

— Atunci, a zis, anunță-mă dacă faci pasul.

*

Cecul trimis de Kaplan era generos și, când a venit, am închiriat o mașină și m-am dus în Berkshires cu Elaine ca să spargem o parte din bani. Când m-am întors, m-a sunat Wally de la Reliable și am primit două zile de muncă în legătură cu o cerere de asigurare.

Filmul pe care îl văzusem a devenit parte din trecut și legătura mea emoțională cu el s-a deșirat. Mă afectase pentru că îl văzusem, dar în fapt nu avea nicio legătură cu mine și nici eu cu el și, pe măsură ce s-a scurs timpul și viața mea a reintrat pe făgașul normal, a devenit în mintea mea ceea ce și era: o crimă odioasă în plus într-o lume care dădea pe-afară de crime odioase. Citeam ziarul în fiecare dimineață și zi de zi apăreau noi crime odioase, care le aruncau pe cele vechi în uitare.

Din când în când, încă îmi reveneau în minte imagini din film, deși nu mă mai impresionau la fel de tare. Și nu m-am întors pe strada Forty-second, și nu m-am mai întâlnit cu TJ, și abia dacă m-am mai gândit la el. Era un personaj interesant, dar New York-ul e plin de personaje, n-ai loc de întors de ei.

Anul a curs mai departe. Mets și-au pierdut vâna și au ieșit din competiție, iar Yankees nici n-au intrat. Două echipe californiene s-au întâlnit în Serii și cel mai interesant lucru petrecut în timpul campionatului a fost cutremurul din San Francisco. În noiembrie, orașul și-a ales primul primar de culoare și în săptămâna următoare Amanda Warriner Thurman a fost violată și ucisă la trei etaje deasupra restaurantului italianesc de pe strada West Fifty-second.

Apoi am văzut o mână de bărbat netezind părul castaniu-deschis al unui băiat și toate mi-au revenit în gând.

Capitolul 7

Până să se deschidă banca, luasem micul-dejun și citisem deja două ziare. Am scos videocaseta din caseta de valori și am sunat-o pe Elaine de la un telefon public.

— Salut. Cum au fost meciurile? m-a întrebat.

— Mai bune decât mă așteptam. Cum a fost la curs?

— Super, dar am de citit un munte de cărți. Este o tocilară în clasă care ridică două degete de fiecare dată când instructorul încheie o propoziție. Dacă el nu găsește un mod de-a o face să tacă, o s-o omor cu mâna mea.

Am întrebat dacă pot trece pe la ea.

— Vreau să folosesc videoul tău vreo oră, am spus.

— Nicio problemă, a zis, dacă vii chiar acum și dacă nu-i vorba de mai mult de-o oră. Și dacă e-o casetă mai amuzantă decât ultima pe care ai adus-o.

— Vin imediat, am zis.

Am închis, m-am apropiat de bordură și am oprit un taxi în secunda doi. Când am ajuns, ea mi-a luat haina și a spus:

— Ei, cum a fost aseară? L-ai văzut pe ucigaș?

Probabil am făcut ochii mari, fiindcă ea a completat:

— Pe Richard Thurman. Nu trebuia să fie și el acolo? Nu de aia te-ai dus în Maspeth?

— Nu mă gândeam la el. A fost acolo, da, dar n-am încă de unde să știu dacă el a ucis-o. Cred că am văzut alt ucigaș.

— Oh?

— Bărbatul în costum de cauciuc. Am văzut un bărbat și cred că el era.

— Purta același costum?

— Purta un sacou albastru.

I-am povestit despre el și despre băiatului care era cu el.

— Deci e aceeași casetă, am zis. Cred că nu mai vrei s-o vezi o dată.

— Nici în ruptul capului. În schimb, cred că dau o fugă să cumpăr cărțile de care am nevoie la curs. Oricum asta aveam de gând să fac. N-ar trebui să-mi ia mai mult de o oră. Știi să folosești aparatul, nu?

Am spus că știu.

— Mă-ntorc la timp ca să mă pregătesc pentru întâlnire. Aștept pe cineva la unspe treizeci.

— O să fii plecat de-aici până atunci.

Am așteptat să iasă pe ușă, după care am pus videoul în funcțiune și am derulat pe rapid peste partea din Duzina de ticăloși. Cu câteva minute înainte de

ușă, la aproape o oră de la plecare, Elaine a intrat singură. Până atunci văzusem filmarea de două ori. Dura o jumătate de oră, dar la a doua vizionare acționasem butonul de derulare pe repede înainte și o parcusesem în jumătate din timp. Derulasem caseta de la început și stăteam la fereastră, când s-a întors ea.

— Tocmai am dat o sută de dolari pe cărți, a zis. Și n-am găsit nici jumătate din ce aveam pe listă.

— N-ai putut să iei edițiile broșate?

— Astea sunt edițiile broșate. Habar n-am când o s-am timp să le și citesc.

A răsturnat plasa de cumpărături pe canapea, a cules o carte și a azvârlit-o înapoi peste morman.

— Măcar sunt în engleză, a spus, ceea ce-i bine, fiindcă nu știu să citesc în spaniolă sau portugheză. Dar chiar citești cu adevărat o carte dacă e tradusă?

— Dacă traducerea e bună.

— Așa credeam și eu, dar nu e ca și când vezi un film subtitrat? Ce citești nu e chiar ceea ce se spune. Te-ai uitat la drăcovenia aia?

— Aha.

— Și? El era?

— Așa cred, am spus. Ar fi mult mai ușor de spus dacă n-ar avea gluga aia pe cap. Cred că era lac de sudoare pe sub costumul ăla de cauciuc mulat și scufia de cauciuc.

— Poate că despicătura de la prohab avea efect de ventilare.

— Mi s-a părut că el e tipul, am spus. Gestul acela, mâna lui pe părul băiatului, chestia asta mi-a aprins un becuț, deși au fost și alte corespondențe. Ținuta lui, felul cum se mișca, astea sunt lucruri pe care nu le poți ascunde sub un costum. Măinile păreau ale lui. Gestul, mângâierea băiatului pe păr, gestul ăla e exact cum îmi aminteam.

M-am încruntat.

— Cred că și fata a fost aceeași.

— Ce fată? N-ai zis nimic despre vreo fată. Te referi de complicea lui, cea cu țâțe mici?

— Cred că ea era fata cu pancarta. Cea care dă ture prin ring între runde ținând o pancartă care anunță numărul rundeii viitoare.

— Presupun că nici ea nu purta costumul de piele.

Am clătinat din cap.

— Era îmbrăcată de plajă, cu picioare până-n gât. Nu i-am dat multă atenție.

— Fac pariu.

— Serios. Mi s-a părut ceva vag familiar la ea, dar nu i-am studiat fața.

— Sigur că nu. Erai prea ocupat să te benoclezi la curul ei.

Mi-a acoperit brațul cu o mână.

— Mi-ar plăcea să te mai descos, a spus.

— Dar aștepti pe cineva. Am șters-o. Te deranjează dacă las aici caseta? Nu vreau s-o car după mine toată ziua și nici să mă abat din drum ca s-o las la hotel.

— Nicio problemă. Nu-mi place că te zoresc, dar...

I-am dat un sărut și am plecat.

*

Când am ajuns în stradă, am simțit impulsul de-a mă piti într-un întrând ca să văd cine urma să vină. Nu-mi spusese verde-n față că întâlnirea era cu un client, dar nici nu negase ipoteza, iar eu avusese delicatetea să nu întreb. Și nici nu aveam chef, de fapt, să-i pândesc în umbră clientul de la prânz, imaginându-mi ce-i va cere bărbatul să facă în contul banilor pentru toate acele traduceri din spaniolă și portugheză.

Uneori, asta mă deranja. Alteori, nu, iar în alte dăți eram convins c-ar trebui să mă deranjeze mai mult sau mai puțin decât chiar mă deranja. Într-o zi, mi-am spus nu pentru prima dată, va trebui să rezolv problema asta.

Între timp, m-am dus pe Madison și am luat un autobuz, treizeci de străzi spre periferie. Galeria Chance se afla la un cat deasupra unui magazin unde se vindeau haine scumpe pentru copii. În vitrină era afișată o scenă fermecătoare din *Vântul prin sălcii*, cu animalele îmbrăcate în articolele comercializate de magazin. Șobolanul purta o bluză verde-lichen care probabil costa la fel de mult ca tot raftul de ficțiune latino-americană contemporană.

Pe plăcuța de alamă de la parter scria L. CHANCE COULTER/ AFRICANA. Am urcat scările acoperite cu covor. Aceleași cuvinte erau scrise și pe ușă, negre cu margini aurite, dimpreună cu DOAR PE BAZĂ DE PROGRAMARE. Eu nu aveam programare, dar poate că nici nu-mi trebuia. Am sunat și, după o clipă, ușa a fost deschisă de Kid Bascomb. Purta un costum din trei piese și a zâmbit larg când m-a văzut.

— Domnule Scudder! a făcut. Mă bucur să vă văd. Vă așteaptă domnul Coulter?

— Numai dacă are un glob de cristal. Am intrat sperând să-l găsesc.

— Se va bucura să vă vadă. Vorbește la telefon, dar intrați, domnule Scudder, și faceți-vă comod. Îl voi anunța că sunteți aici.

Am făcut un tur al camerei, am studiat măștile și statuile. Nu eram expert în domeniu, dar nu-ți trebuia multă experiență ca să intuiești calitatea pieselor expuse. Stăteam în fața a ceea ce eticheta anunța că este mască Senufo de pe Coasta de Fildeș, când Kid s-a întors pentru a-mi spune că Chance mă va primi într-un minut.

— E la telefon cu un domn din Anvers, a spus. Cred că asta e-n Belgia.

— Cred că ai nimerit-o. Nu știam că lucrezi aici, Kid.

— Oh, de ceva vreme deja, domnule Scudder.

Cu o seară înainte, în Maspeth, îi spuseseam să-mi zică Matt, dar tot degeaba.

— Știți că m-am retras din ring. Nu eram destul de bun.

— Erai al naibii de bun.

A rânjit.

— Ei, am întâlnit trei la rând care erau mai buni. Erau mai buni. M-am retras și-apoi mi-am căutat o ocupație, iar domnul Chance a zis să văd dacă-mi place să lucrez pentru el. Domnul Coulter, voiam să zic.

Era o greșeală ușor de făcut. Când l-am cunoscut pe Chance, toată lumea îi spunea așa, Chance, și doar după ce a intrat în afaceri cu opere de artă și-a adăugat o inițială în față și-un nume de familie după.

— Și îți place?

— Nici nu se compară cu pumnii-n figură. Și da, îmi place foarte mult. Învăț lucruri. Nu e zi în care să nu-nvăț ceva.

— Mi-aș dori să pot spune același lucru, a zis Chance. Matthew, era și timpul să-mi faci o vizită. Am crezut că ni te vei alătura aseară, tu și prietenul tău. Ne-am dus toți jos la garderoba lui Eldon și, când m-am întors să te prezint, nu mai erai acolo.

— Am hotărât să nu lungim noaptea.

— Și chiar c-a fost o noapte lungă. Încă mai ai slăbiciunea pentru o cafea bună?

— Mai ai cafeaua aia specială?

— Jamaican Blue Mountain. Prețul e strigător la cer, normal, dar uită-te în jur. A arătat spre măști și statui.

— Toate de aici au prețuri strigătoare la cer. Neagră, nu? Arthur, ne poți aduce niște cafea? După care poate vei dori să te ocupi de facturile alea.

Îmi servise prima dată cafea jamaicană acasă la el, o fostă stație de pompieri de pe o stradă liniștită din Greenpoint. Vecinii lui polonezi credeau că locuința aparținea unui medic ieși la pensie, imobilizat la pat, pe nume Levandowski, și că Chance era valetul și șoferul bunului doctor. El însă locuia singur acolo, într-o casă cu sală de forță complet echipată și o masă de biliard de doi metri jumate și pereți ticsiți de artă africană demnă de orice muzeu.

L-am întrebat dacă mai are stația de pompieri.

— Oh, n-aș suporta să mă muț, a spus. Am crezut că va trebui s-o vând ca să deschid galeria asta, dar am găsit o altă soluție. La urma urmei, marfa n-a trebuit s-o cumpăr. Aveam acasă grămezi întregi.

— Mai ai colecția personală?

— Mai mare ca niciodată. Într-un fel, toate obiectele sunt în colecția personală, iar în altul, tot ce am este de vânzare, așa că totul e pe stoc. Ți-amintești bronzul acela de Benin? Capul de regină?

— Aia cu multe coliere.

— Am dat pe ea mai mult decât făcea la licitație și, în fiecare lună când nu se vindea, am ridicat prețul. Până la urmă, a ajuns așa de scumpă, încât s-a găsit

cineva care nu i-a mai putut rezista. M-a durut s-o văd dusă, dar apoi am încasat banii și am cumpărat altceva.

M-a luat de braț.

— Vino să-ți arăt ceva. În primăvara asta am stat o lună în Africa, două săptămâni întregi am fost în Mali, în țara tribului Dogon. Sunt un popor primitiv adorabil, colibeile lor mi-au amintit de locuințele civilizației Anasazi din Mesa Verde. Vezi, piesa aia aparține tribului Dogon. Fante pătrate pentru ochi, totul e foarte drept și neîndurător.

— Ai ajuns departe, am spus.

— O, vai, a zis el. Chiar crezi?

Când l-am cunoscut, Chance avea succes, dar în altă bransă. Era proxenet, deși făcea figură distinctă față de codoșii banali cu Cadillac roz și pălărie vineție culcată pe-o ureche. Mă angajase să aflu cine-i omorâse una dintre fete.

— Ție îți datorez totul, a spus. Tu mi-ai luat pâinea de la gură.

Asta așa era, într-un fel. Pe când am terminat eu ceea ce fusesem angajat să fac, altă față de-ale sale era deja moartă și celelalte au dezertat.

— Oricum, erai pregătit să-ți schimbi cariera, i-am zis. Treceai prin criza vârstei mijlocii.

— Oh, eram prea tânăr pentru asta. Și *acum* sunt prea tânăr. Matthew? N-ai venit în vizită doar ca să vezi ce mai fac.

— Nu.

— Și nici pentru o cafea.

— Nici pentru asta. Aseară, la meci, am văzut pe cineva. Mă gândeam că-mi vei putea spune tu cine era.

— Cineva din anturajul meu? Cineva din colțul lui Rasheed?

Am clătinat din cap.

— Cineva care stătea în primul rând de la ring, în secțiunea centrală.

Am făcut schița în aer.

— Aici e ringul, aici stăteai tu, chiar lângă colțul albastru. Aici stăteam eu și Ballou. Tipul care mă interesează stătea fix aici.

— Cum arăta?

— Alb, chelios, cam de unu optzeci, în jur de optzeci și cinci de kilograme.

— Categorie semigrea. Cum era îmbrăcat?

— Sacou albastru, pantaloni gri. Cravată albastră cu buline mari.

— Cravata îl singularizează deja. Aș fi observat o cravată ca asta, dar nu cred că am văzut-o.

— Era cu un băiat. Adolescent, păr castaniu-deschis. Posibil fiul lui.

— O, dar i-am văzut, a spus Chance. Cel puțin, am văzut un tată cu fiul lui în primul rând, dar nu ți-aș putea spune cum arătau exact. I-am observat doar fiindcă băiatul era, cred, singurul copil de acolo.

— Dar știi la cine mă refer.

— Da, însă nu ți-aș putea spune cine era.

A închis ochii.

— Aproape îl și văd, știi ce zic? Parcă-l văd stând acolo, dar dacă-mi ceri să ți-l descriu, nu cred că aș putea, aș repeta doar descrierea făcută de tine. Ce a făcut?

— Ce a făcut?

— E vorba de-un caz, nu? Credeam că ești în Maspeth doar pentru lupte, dar se pare că munceai, zic bine?

La un alt caz, da, dar nu avea sens să intru în amănunte.

— Aveam treabă acolo, am spus.

— Și individul ăsta e implicat, dar nu știi cine este.

— Se poate să fie implicat. Trebuie să-l identific ca să știu.

— Am înțeles.

A căzut pe gânduri.

— Era fix în față, a zis. Trebuie să fie un mare fan. Poate vine des la meciuri. Voiam să spun că nu l-am văzut la Garden sau în altă parte, dar adevărul e că am început să merg regulat la meciuri doar de când am investit în Rasheed.

— Ai pus bani frumoși pe el, Chance?

— Nu mulți, am ceea ce s-ar numi o participațiune minimă. Încă-ți place de el? Aseară așa spuneai.

— E impresionant. Dar a încasat prea multe drepturi.

— Știu. Kid zicea același lucru. Doar că Dominguez ăla avea o dreaptă care lovea foarte repede de sus în jos.

— Era surprinzător, așa-i.

— Chiar așa. Și apoi, dintr-odată, s-a zis cu ei.

A zâmbit.

— Ador boxul.

— Și eu.

— E brutal, e barbar. Nu știu să explic. Și nu-mi pasă. Îmi place.

— Știu. Ai mai fost în Maspeth înainte, Chance?

A clătinat din cap.

— E la dracu-n praznic, nu? De fapt, nu-i așa departe de unde stau eu, în Greenpoint, doar că nu din Greenpoint am plecat când m-am dus acolo, și nu la Greenpoint am plecat de acolo, așa că n-a prea contat distanța. Am fost acolo doar pentru că acolo era lupta.

— O să te mai întorci?

— Dacă mai prindem vreun meci acolo, și dacă nu va fi nevoie de mine în altă parte. Următoarea confruntare e programată în trei săptămâni de marțea asta, în Atlantic City.

A zâmbit.

— La Arena lui Donald Trump. Ar trebui să fie ceva mai de soi decât New Maspeth Arena.

Mi-a spus cu cine urma să se lupte Rasheed și a zis că ar trebui să vin și eu. Am promis că voi încerca. Voiau ca Rasheed să lupte o dată la trei săptămâni, a zis Chance, dar se părea că e posibil doar o dată pe lună.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta, a zis. M-aș putea interesa, dacă vrei. Cei din colțul lui Rasheed sunt tot timpul la meciuri. Tot la hotel stai?

— Același.

— Dacă aflu ceva...

— Ți-aș fi recunoscător, Chance. Să știi că mă bucur să văd că totul ți-a ieșit bine.

— Mulțumesc.

La ușă, am spus:

— Oh, era să uit. Știi ceva despre fata cu pancarta?

— Despre cine?

— Știi tu. Cea care se fâșâie prin ring cu pancarta pe care scrie runda următoare.

— I se spune fată cu pancarta?

— Nu știu. Cred că-i poți spune Miss Maspeth. Eram doar curios...

— Dacă știu ceva despre ea. Îți pot spune că avea picioare lungi.

— Asta am observat și eu.

— Și piele, mi-amintesc că avea multă piele expusă. Mă tem că doar atât știu, Matthew. Am ieșit din brânșă asta – mulțumită ție.

— „Ai ieșit din brânșă aia”. Crezi că arăta ca o fată care produce?

— Nu, a zis, cred că arăta ca o călugăriță.

— Una de la Ordinul Clariselor.

— Mă gândeam la Surorile de Caritate. Dar poate-o fi cum zici tu.

Capitolul 8

Pe Sixth Avenue, vizavi de turnul de oțel și sticlă unde Five Borough Cable Sportscasts avea niște birouri, este un saloon numit Hurley's. De ani de zile, oamenii de la NBC merg acolo, iar Johnny Carson a făcut localul celebru atunci când și-a transmis emisiunea live din New York; aici se petreceau toate glumele sale de pahar alături de Ed McMahon. Hurley's e și acum în amplasamentul original, adăpostit într-una dintre singurele clădiri vechi rămase pe acea bucată de Sixth. Oamenii de televiziune continuă să-i fie clienți, pierzând pe-acolo fie o oră, fie o după-amiază întreagă, și un vizitator relativ frecvent era Richard Thurman. Venea deseori la capătul zilei de lucru și rămânea destul cât să bea un pahar, uneori două, înainte de-a porni spre casă.

Nu trebuia să fiu cel mai bun detectiv din lume ca să aflu asta, fiindcă totul era scris în dosarul pe care Joe Durkin mă lăsase să-l citesc. Am ajuns la Hurley's pe la patru treizeci și am stat la bar cu un pahar de sifon în față. Mă gândisem să trag de limbă barmanul, dar era aglomerație în local și el era mult prea ocupat pentru genul ăsta de conversație iscoditoare. În plus, ar fi trebuit să strigăm unul la celălalt ca să ne facem auziți.

Tipul de lângă mine voia să discute despre Super Bowl-ul care se jucase duminica trecută. Aveam păreri prea apropiate ca să întreținem o discuție lungă, plus că amândoi stinseserăm televizoarele la pauză. Această legătură comună l-a făcut să-mi cumpere o băutură, dar entuziasmul i-a pălit când a aflat că beau sifon și s-a stins cu totul când am încercat să întorc vorba la box.

— Ți-a plăcut sportul, a zis. Doi puștani din ghetou încercând să se omoare unul pe altul în bătaie. Mai bine li s-ar da pistoale și-ar fi lăsați să se împuște unul pe altul.

Cu puțin după ora cinci, l-am văzut pe Thurman intrând. Era cu alt bărbat de vârsta lui și și-au găsit loc la capătul opus al barului față de mine. Au comandat băuturi și, după zece sau cincisprezece minute, Thurman a plecat singur.

După câteva minute, am plecat și eu.

*

Restaurantul de la parterul clădirii lui Thurman de pe West Fifty-second se chema Radicchio's. M-am oprit pe cealaltă latură a străzii și m-am asigurat că nu era nicio lumină aprinsă în apartamentul de la ultimul etaj. Și cel cu un etaj mai jos, locuința soților Gottschalk, era întunecat, pentru că Ruth și Alfred erau plecați în West Palm Beach.

Am comandat ceva carne de vițel și o jumătate de porție de *farfalle*, cred că așa-i zice, paste din acelea ca niște papioane mici care se servesc cu sos roșu

picant. Salata meschină adusă ca garnitură conținea frunzele amăru de la care restaurantul împrumutase numele. În meniu era un rând prin care mi se spunea că o masă fără vin e ca o zi fără o rază de soare. Am ales să beau apă în timpul mesei, iar după aceea, *espresso*. Chelnerul a adus la masă, fără să-i cer, o sticlă de lichior *aniset*. L-am făcut semn să-l ducă de acolo.

— E fără bani, m-a asigurat cu accent. Puneți un strop în '*spresso* și-l face gust bun.

— Nu vreau să aibă gust așa bun.

— *Scusi?*

I-am făcut iar semn să ducă sticla de la masă și el a ridicat din umeri și s-a întors cu ea la bar. Mi-am băut *espresso*-ul străduindu-mă să nu mă gândesc ce gust ar fi avut cu *aniset* în el. Deoarece nu gustul era cel după care tânjeam în sinea mea, după cum nici pe chelner nu gustul îl făcuse să aducă sticla la masă. Dacă anasonul ar potența gustul cafelei, consumatorii ar adăuga câte o lingură de semințe la boabele de cafea, dar nimeni nu face asta.

Alcoolul era de vină, el mă ispitea, și presupun că îmi susura în ureche încă de dimineață, însă cântecul lui de sirenă crescuse în intensitate în ultimele ore. Nu urma să beau, nu voiam să beau, dar un stimul anume declanșase o reacție la nivel celular și trezise ceva adânc în mine, ceva ce avea să rămână acolo pe veci.

Dacă totuși voi ceda, dacă mă voi dedulci la o tărie într-una din zilele astea, atunci aș alege un sfert de burbon în camera mea, sau poate o sticlă de whisky irlandez Mick's, cu vechime de doisprezece ani. Nici în ruptul capului o ceșcuță de *espresso* cu o lingură de *aniset* infect plutind deasupra.

M-am uitat la ceasul de mână. Abia trecuse de șapte, iar întâlnirea de la Sf. Pavel nu începe decât la opt treizeci. Dar ușile se deschid cu o oră înainte și n-ar fi rău să ajung acolo mai repede. Aș putea ajuta la aranjarea scaunelor, la distribuirea broșurilor și a prăjiturilor. În serile de vineri, discutăm despre unul dintre cei doisprezece pași care alcătuiesc programul spiritual AA. Săptămâna aceasta urmează să ne ocupăm iar de Primul Pas.

„Am recunoscut că nu avem nicio putere în fața alcoolului – că viețile noastre au devenit de necontrolat”.

Am surprins privirea chelnerului și i-am făcut semn să aducă nota.

*

La capătul întâlnirii, Jim Faber a venit la mine și și-a confirmat prezența la cina de duminică. Jim e mentorul meu și ne întâlnim în fiecare duminică la cină, dacă nu cumva unul dintre noi trebuie să contramandeze.

— Cred că o să trec pe la Flame, a spus. Nu mă grăbesc acasă.

— E vreo problemă?

— Poate să aștepte până duminică. Ce zici, nu vrei și tu o cafea?

Am spus că nu și am luat-o pe Sixty-first în sus către Broadway.

Centrul de închirieri video era deschis și arăta exact ca în urmă cu șase luni. Era, totuși, mai aglomerat acum, dăduseră buluc oameni care doreau să fie siguri că nu se vor plictisi în weekendul care stătea să înceapă. La casă era puțin rând și m-am pus la coadă. Femeia din fața mea alesese trei filme și trei pachete de popcorn de făcut la microunde.

Proprietarul era tot nebărbierit.

— Cred că vindeți mult popcorn, am spus.

— E-un produs bun pentru noi, a aprobat. Se găsește la majoritatea centrelor. Cred că te știi de undeva, nu?

I-am dat o carte de vizită. Pe ea era trecut numele și numărul de telefon, nimic altceva. Jim Faber îmi tipărise o cutie plină.

S-a uitat la ea, apoi la mine, iar eu am spus:

— Ne știm din iulie. Un prieten a închiriat un exemplar din *Duzina de ticăloși* și eu...

— Mi-amintesc. Ce mai e acum? Nu-mi spuneți că s-a întâmplat din nou.

— Nimic de genul ăsta. Dar a intervenit ceva și e important să dau de cap casetei ăleia.

— Cred că v-am spus. O doamnă în vârstă a adus-o odată cu multe altele.

— Mi-ați spus.

— Și v-am spus că n-am văzut-o nici înainte și nici de atunci încoace? Ei, au trecut șase luni și tot n-am revăzut-o. M-aș bucura să vă pot ajuta, dar...

— Acum sunteți ocupat.

— Asta clar. Așa e mereu vineri seara.

— M-aș putea întoarce când e mai liniște.

— Ar fi mai bine, a spus, dar nu știu ce v-aș putea declara. N-am mai primit plângeri, așa încât cred că aceea trebuie să fi fost singura casetă peste care s-a înregistrat un film murdar. Cât despre localizarea femeii, sursa casetei, știți deja tot ce știu și eu.

— E posibil să știți mai mult decât credeți. La ce oră ar fi bine mâine?

— Mâine? Mâine e sâmbătă. Deschidem la zece dimineața și până la prânz nu e multă mișcare.

— Vin la zece.

— Știți ce? Mai bine la nouă treizeci. De regulă vin mai repede ca să recuperez munca la hârtoage. Vă deschid și avem o jumătate de oră până începe programul.

*

În dimineața următoare am citit *Daily News* în timp ce-mi mâncam omleta și-mi beam cafeaua. O doamnă în vârstă din Washington Heights fusese ucisă în fața televizorului, o nimerise un glonț rătăcit în timpul unui asasinat petrecut pe strada din fața apartamentului său. Victima vizată era supusă unei intervenții

chirurgicale la spitalul Columbia Presbyterian și se afla în stare critică. Avea șaisprezece ani și poliția credea că răfuiala avea legătură cu drogurile.

Femeia era a patra victimă colaterală din acel an. Anul trecut se înregistrase un record în oraș, treizeci și patru de oameni nevinovați căzuseră secerați de gloanțe. Dacă tendința se menținea, se anunța în *News*, recordul ar putea fi doborât la mijlocul lunii septembrie.

În Park Avenue, la câteva cvartale de galeria Chance's, un bărbat se aplecase pe geamul unei camionete albe, fără însemne, ca să smulgă poșeta unei femei în vârstă, care aștepta să se schimbe semaforul. Femeia avea cureaua poșetei petrecută pe după gât, probabil ca să fie mai greu de furat, iar când camioneta accelerase, ea fusese târâtă după ea și sugrumată. Pe o coloană separată, alături de articolul principal, femeile erau sfătuite să poarte poșetele astfel încât riscul de rănire să fie redus în caz că poșeta este furată. „Sau nu purtați deloc poșetă”, sugera un expert.

În Queens, un grup de adolescenți care traversau terenul de golf Forest Park descoperiseră trupul unei femei tinere care fusese răpită cu mai multe zile în urmă în Woodhaven. Femeia își făcea cumpărăturile pe Jamaica Avenue, când o altă camionetă, de data aceasta una albastru-deschis, oprise la trotuar. Doi bărbați au sărit pe ușile din spate, au apucat-o, au împins-o în mașină și au urcat după ea. Camioneta a plecat înainte ca cineva să se gândească să-i noteze numărul.

La o examinare medicală preliminară au ieșit la iveală dovezi de maltratare sexuală și multiple răni prin înjunghiere la nivelul pieptului și abdomenului.

Nu te uita la televizor, nu purta poșetă, nu te plimba pe stradă. Iisuse Cristoase!

*

Am ajuns la centrul de închiriere la nouă treizeci. Proprietarul, proaspăt ras și purtând o cămașă curată, m-a condus în biroul lui din spate. Și-a amintit numele meu și s-a prezentat ca Phil Fielding. Ne-am strâns mâinile și el a spus:

— Nu scria pe cartea de vizită, dar cumva nu sunteți un fel de detectiv? Sau ceva de genul?

— Ceva de genul.

— Exact ca-n filme, a spus. Mi-aș dori să ajut, dacă aș putea, dar nu știam nimic ultima dată când ne-am văzut și au trecut șase luni de atunci fără să aflu nimic nou. După ce am închis aseară, am rămas să caut prin registre, sperând să găsesc undeva numele femeii, dar a fost în zadar. Doar dacă nu aveți dumneavoastră vreo idee, ceva ce să nu-mi fi trecut prin gând...

— Chiriașul, am spus.

— Chiriașul ei, adică? Ale căruia erau casetele?

— Exact.

— Doamna a spus că a murit. Sau că a fentat-o de chirie? Nu mă prea ajută memoria, nu era un lucru important de reținut. Sunt aproape sigur că zicea că-i vinde lucrurile ca să recupereze chiria cu care-i era datoare.

— Așa ați spus în iulie.

— Deci dacă a murit sau doar a plecat din oraș...

— Totuși, aș vrea să știu cine era, am spus. Oare or fi mulți cei care dețin asemenea multe filme pe casetă? Eram convins că majoritatea le închiriază.

— Ați fi surprins, a spus. Vindem mult. În special filme clasice pentru copii, chiar și în cartierul ăsta, unde nu mulți au copii. *Albă ca Zăpada*, *Vrăjitorul din Oz*. Am vândut o mulțime de *E.T.* și acum vindem *Batman*, dar nu merge așa bine cum m-aș fi așteptat. Se mai întâmplă ca unii să cumpere filmele care le-au plăcut cândva. Mai este, desigur, o piață mare pentru casetele cu exerciții și cele educative, dar asta-i cu totul alt domeniu, alea nu-s filme.

— Credeți că sunt mulți cei care dețin treizeci de filme?

— Nu, a spus. E-o bănuială, dar aș zice că-i lucru rar să deții mai mult de o jumătate de duzină. Asta fără a socoti casetele cu exerciții și cele cu documentare despre fotbal. Sau filmele porno, de care eu nu țin.

— Ce vreau să subliniez e că acest chirieș, proprietarul celor treizeci de casete, probabil era un cinefil pasionat.

— O, fără îndoială, a aprobat. Tipul avea toate cele trei versiuni ale *Șoimului maltez*. Versiunea originală, din 1931, cu Ricardo Cortez...

— Mi-ați spus.

— Da? Nu mă surprinde, a fost ceva destul de impresionant. Nu știu de unde o fi făcut rost de ele pe video, eu nu le-am găsit niciodată în cataloage. Mda, era un pasionat.

— Așa că, probabil, închiria filme, pe lângă cele pe care le avea.

— Oh, înțeleg unde bateți. Mda, cred că putem presupune asta. Mulți cumpără un film sau două, dar toată lumea închiriază.

— Iar el locuia în cartier.

— De unde știți?

— Dacă proprietărea sa lui locuia după colț, aici...

— Oh, așa-i.

— Prin urmare, e posibil să vă fi fost client.

Omul a căzut pe gânduri.

— Sigur, a spus, se poate. Este posibil chiar să fi purtat discuții despre *film noir*, dar nu îmi amintesc nimic.

— Aveți toți abonații introduși în sistemul computerizat, așa e?

— Da, e mult mai simplu în felul ăsta.

— Ați spus că femeia a venit cu punga de casete în prima săptămână din iunie. Astfel, dacă individul vă era client, contul lui trebuie să fi fost inactiv în ultimele șapte sau opt luni.

— S-ar putea să fie multe conturi în situația asta, a zis. Oamenii se mai mută, mai mor, cine știe, poate vreun puști drogat le sparge casa și le fură aparatul video. Sau încep să închirieze de la altcineva de pe stradă și nu mai vin aici. Am clienți pe care nu-i văd cu lunile, după care încep să vină din nou.

— Câte conturi credeți că aveți inactive din iunie până acum?

— Chiar nu am idee, a spus. Dar pot să aflu ușor. Luați loc puțin, bine? Sau uitați-vă pe aici, poate găsiți un film care vă interesează.

Până să termine era deja trecut de zece, dar nu venise nimeni să bată la ușă.

— V-am spus că dimineața e lejer, a zis. Am găsit douăzeci și șase de nume. Toate sunt conturi în care nu s-a făcut nicio mișcare din patru iunie încoace, dar în care s-a înregistrat cel puțin o închiriere în primele cinci luni din an. Sigur, dacă omul a fost bolnav mult timp, dacă a stat în spital...

— O să încep cu ce aveți acolo.

— Bine. V-am copiat numele și adresele și, acolo unde le am, numerele de telefon. Mulți refuză să ne dea numărul de telefon, mai ales femeile, și nu pot spune că-i învinovățesc. Mai am și numere de la carduri de credit, dar pe acelea nu le-am transcris, pentru că informațiile de genul ăsta trebuie să rămână confidențiale, însă cred că, dacă vreți să căutați pe cineva după asta, aș putea închide un ochi.

— Nu cred că-mi va trebui.

Transcrisese numele pe două foi de hârtie, liniate, rupte dintr-un caiet. Am trecut cu ochii peste ele și l-am întrebat dacă nu i-a sunat vreunul cunoscut.

— Nu tocmai, a spus. Văd atât de mulți oameni zi de zi, încât mi-i amintesc doar pe cei care vin des, și nici pe ei nu îi recunosc întotdeauna sau nu-mi aduc aminte cum îi cheamă. În cazul acestor douăzeci și șase persoane, am căutat ce au închiriat în cursul ultimului an, de aceea a durat așa mult. M-am gândit că, poate, careva o să iasă clar în evidență drept cinefil înrăit, fiindcă a ales filme în linie cu ceea ce avea deja acasă, dar nu am găsit nimic care să se potrivească profilului.

— A meritat să încercați.

— Asta mi-am spus și eu. Sunt aproape sigur că era bărbat, că proprietărea sa i-a spus chiriaș, nu chiriașă, iar printre cei douăzeci și șase sunt și femei, însă cu tot le-am transcris numele.

— Bun.

Am împăturit foile și le-am pus în buzunarul de la piept.

— Îmi pare rău că v-am dat de lucru, am spus. Vă sunt recunoscător.

— Hei, a făcut el, cum să vă refuz, la câte momente plăcute am petrecut uitându-mă la filme cu voi?

A surâs larg, apoi a redevenit serios.

— Încercați să spargeți o rețea care produce pornografie? Despre asta e vorba aici?

Am ezitat cu răspunsul, așa că m-a asigurat că mă înțelege dacă nu-i pot spune. Dar c-aș putea, poate, să-i fac o vizită după ce se termină toate și să-i spun cum a ieșit?

Am spus c-o să vin.

*

Aveam douăzeci și șase de nume, dintre care numai unsprezece cu număr de telefon. Le-am încercat întâi pe acestea, pentru că e mult mai ușor atunci când poți face verificări fără să iei la picior orașul. A fost frustrant însă, pentru că nu reușeam nicicum să prind linia liberă, iar când am reușit, îmi răspundea doar robotul. M-au întâmpinat trei mesaje preînregistrate, unul chiar simpatic, iar celelalte repetând doar ultimele patru cifre ale numărului și poftindu-mă să las un mesaj. De patru ori m-a abordat vocea computerizată de la NYNEX care îmi spunea că numărul apelat nu mai este disponibil.

Într-un rând, mi-a dat un număr nou; l-am notat și l-am apelat, dar nu a răspuns nimeni.

Când în sfârșit am auzit o voce umană, aproape n-am știut ce să zic.

M-am uitat repede peste listă și am spus:

— Ăă, domnul Acordo? Joseph Acordo?

— Chiar el.

— Sunteți membru abonat al clubului de închirieri video... (cum îi zicea?) de pe Broadway și Sixty-first.

— Broadway și Sixty-first, a repetat. Care e ăla?

— Lângă Martin's.

— O, da, sigur. Ce am făcut, n-am returnat ceva?

— O, nu, am spus. Am observat doar, domnule Acordo, că nu s-a mai înregistrat nicio activitate în contul dumneavoastră de câteva luni și voiam să vă invit pe la noi, să vedeți ce avem în ofertă.

— Oh, a făcut el, surprins. Ei, frumos din partea voastră. O să vin în mod sigur. Mi-a intrat în reflex să merg la centrul de lângă serviciul meu, dar voi trece pe la dumneavoastră într-una dintre serile viitoare.

Am închis și l-am tăiat pe Acordo de pe listă. Mai rămâneau douăzeci și cinci de nume și se părea că trebuia să le verific luând orașul la picior.

*

Am pus punct pe la ora patru treizeci și pe atunci reușisem să mai tai zece nume de pe listă. Mergea încet, mai încet decât mă așteptasem. Adresele erau cât de cât aproape, așa că am putut ajunge de la una la cealaltă fără mari probleme, dar asta nu însemna și că eram capabil să stabilesc dacă o persoană anume încă locuia la o adresă anume sau nu.

La cinci eram înapoi în camera mea de hotel. Am făcut duș și m-am ras și m-am așezat în fața televizorului. La șapte, m-am întâlnit cu Elaine la un restaurant marocan de pe strada Cornelia, în Village. Am comandat amândoi cușcuș.

— Dacă mâncarea e la fel de gustoasă pe cât de bine miroase aici, a spus ea, ne așteaptă un festin. Unde se mănâncă cel mai bun cușcuș din lume?

— Nu știu. În Casablanca?

— În Walla Walla.

— Oh!

— Te-ai prins? Cușcuș, Walla Walla. Sau, dacă vrei cușcuș în Germania, te duci la Baden-Baden.

— Cred c-am dibuit ideea.

— Știam eu că poți, ești un om isteț. În Samoa unde se poate mânca cușcuș?

— În Pago Pago. Iartă-mă puțin, bine? Revin într-un minut, trebuie să fac pipi.

Cușcușul a fost grozav și porțiile erau mari. Cât am mâncat, i-am povestit ce am făcut peste zi.

— A fost enervant, am zis, pentru că n-a fost suficient doar să mă uit la sonerie ca să știu dacă persoana pe care o căutam locuia acolo.

— Imposibil în New York.

— Sigur că da. Mulți lasă locul de lângă sonerie fără nicio inscripție din principiu. Presupun că ar trebui să înțeleg asta, sunt înscris într-un program care pune mare accent pe anonim, dar unii oameni ar putea considera treaba asta puțin ciudată. Alții au numele trecut la sonerie, dar nu sunt numele lor, pentru că locuiesc ilegal prin subînchiriere și nu vor să se afle. Așa că, dacă îl caut pe Bill Williams, să zicem...

— Adică pe William Williams, a punctat ea. Regele cușcușului din Walla Walla.

— Chiar el. Dacă numele lui nu e la sonerie, nu înseamnă că el nu locuiește acolo. Iar dacă numele lui este la sonerie, nu înseamnă oricum nimic.

— Bietul de tine. Și ce-ai făcut, ai chemat administratorul?

— Când am avut pe cine să chem, da, dar majoritatea clădirilor ăloro mici nu au așa ceva. În plus, șansele ca administratorul să fie acasă sunt la fel de multe ca în cazul oricărui alt locatar. Bașca faptul că administratorul nu cunoaște neapărat numele chiriașilor, la o adică. Ajungi să suni la sonerii și să bați la uși și să vorbești cu tot soiul de oameni, dintre care majoritatea nu știu mare lucru despre vecinii lor și sunt foarte reținuți să divulge informațiile pe care totuși le au.

— Greu trai ai.

— Uneori chiar așa mi se pare.

— Noroc că îți place.

— Oare? Presupun că așa e.

— Sigur că îți place.

— Așa o fi. Ai o satisfacție atunci când insiști pe o treabă până începe să aibă sens. Dar nu toate au.

Eram la desert acum, un soi de prăjitură zemoasă cu miere, prea dulce ca s-o pot termina. Chelnerul ne adusese cafea marocană, adică la fel cum e cafeaua turcească, foarte vâscoasă și amară, cu zaț fin umplând un sfert din ceașcă.

— Am avut o zi de muncă bună, am spus. Sunt mulțumit. Dar nu lucrez la cazul care trebuie.

— Nu poți să lucrezi la două deodată?

— Poate că da, dar nu mă plătește nimeni să anchetez un film *snuff*. Eu ar trebui să descopăr dacă Richard Thurman și-a ucis soția sau nu.

— Asta și faci.

— Oare? Joi seara m-am dus la lupte cu scuza că el va face transmisiunea. Am stabilit mai multe lucruri. Am stabilit că e genul de individ care, atunci când nu e la muncă, își dă jos cravata și sacoul. Și e sprinten, se poate sălta pe buza ringului și să sară înapoi fără niciun efort. Am avut șansa să-l văd cum îi aplică fetei cu pancarta o palmă peste fund și...

— Ei, asta e ceva.

— A fost ceva pentru el. Pentru mine nu știu dacă a fost mare lucru.

— Glumești? Spune ceva dacă e dispus să pipăie o pipiță la două luni de la moartea soției.

— Două luni și jumătate, am zis.

— Același drac.

— O pipiță, ha?

— O pipiță, o pițipoancă, o fâță. Ce are „pipiță”?

— Nimic. Dar n-a pipăit-o, ca să fim exacti, l-a dat doar o palmă.

— Sub ochii a milioane de oameni.

— Ar vrea ei să aibă norocul ăsta. Erau vreo două sute.

— Plus publicul de-acasă.

— Țștia urmăreau reclame. Oricum, ce-ar dovedi asta? Că e un ticălos fără inimă care pune laba pe alte femei înainte ca nevastă-sa să se fi așezat bine în pământ? Sau că nu e nevoit să facă frumos, pentru că e sincer nevinovat? Se poate interpreta în ambele feluri.

— Eh, a făcut ea.

— Asta a fost joi. Ieri, ca să vezi că n-am stat cu mâinile-n sân, am băut un pahar de sifon în aceeași bodegă cu el. A fost cam ca și când ne-am fi aflat la capetele opuse ale unui vagon aglomerat de metrou, dar măcar ne-am aflat amândoi în aceeași încăpere deodată.

— Asta e ceva.

— Iar aseară am cinat la Radicchio's, la parterul clădirii unde locuiește.

— Cum a fost?

— Nimic special. Pastele au fost bunele. O să mergem cândva împreună.

— Era și el în restaurant?

— Cred că nici măcar în clădire nu era. Dacă era acasă, stătea pe întuneric. Azi dimineață, l-am căutat la telefon acasă, să știi. Dacă tot dădeam telefoane...

— Ce-a avut de spus?

— Mi-a răspuns robotul. Nu am lăsat niciun mesaj.

— Sper să-l enerveze și pe el cum mă enervează și pe mine de fiecare dată.

— Speranța moare ultima. Știi ce-ar trebui să fac? Ar trebui să-i dau banii înapoi lui Lyman Warriner.

— Nu, să nu faci asta.

— De ce? Nu-i pot păstra dacă nu fac nimic să-i câștig și se pare că nu pot găsi niciun mod de-a face asta. Am citit dosarul cazului făcut de polițiști și au încercat deja tot ce mi-ar putea trece prin minte, și mai mult decât atât.

— Nu da banii înapoi, a spus. Scumpule, îl doare în fund pe el de bani. Sora lui a fost omorâtă și, dacă el crede că face ceva în privința asta, măcar are șansa să moară împăcat.

— Și ce-ar trebui să fac, să-l duc cu zăhărelul?

— Dacă te întreabă, spune-i că o anchetă ca asta ia timp. Nu-i vei cere bani în plus...

— Doamne, nu!

— ... așa că nu va avea de ce să creadă că tragi mâța de coadă. Nu-i nevoie să ții banii, dacă nu simți că îi meriți. Fă o donație. Dă-i organizațiilor care caută leac împotriva SIDA, dă-i celor care oferă mâncare săracilor, sunt mulți cei cărora le-ar prinde bine.

— Dacă spui tu.

— Te cunosc, a zis, și știu că vei găsi un mod de a-i merita.

*

Ar fi vrut să vadă un film la Waverly, dar era sâmbătă seara și coada era așa de lungă, că niciunul n-am avut chef să așteptăm. Ne-am plimbat o vreme, am băut câte un *cappuccino* pe strada Macdougall și am ascultat o fată care cânta folk într-un club de pe Bleeker unde nu se interpretau *cover-uri*.

— Păr lung și ochelari de bunicuță, a spus Elaine. Și-o rochie lungă și cadrilată. Cine-a zis că anii șaizeci au apus?

— Toate cântecele ei sună la fel.

— Păi, dacă știe doar trei acorduri...

Afară, am întrebat-o dacă are chef de niște jazz. A spus:

— Sigur, unde? La Sweet Basil? La Vanguard? Alege tu.

— Mă gândeam la Mother Goose.

— Aha.

— Ce să înțeleg din asta?

— Nimic. Îmi place Mother Goose.

— Atunci, mergem?

— Sigur. Rămânem chiar dacă nu e acolo Danny Boy?

*

Danny Boy nu era acolo, dar nici nu am așteptat mult până să apară. Mother Goose este pe Amsterdam colț cu Eighty-first, un club de jazz care atrage o gloată pestriță. Lumina e difuză iar toboșarul folosește periute și nu ține niciodată vreun solo. Acesta și Poogan's Pub sunt singurele locuri unde-l poți găsi pe Danny Boy Bell.

Oriunde dai de el, îl remarci imediat. E-un negru albinos, are pielea și ochii deopotrivă foarte sensibili la lumina soarelui, și și-a aranjat viața astfel încât el și soarele să nu fie niciodată treji în același timp. E un om mărunțel, care poartă costume evazate, de regulă negre, și veste flamboiante. Bea votcă rusească cu nemiluita, rece ca gheața și fără niciun adaos, și deseori e însoțit de o femeie, de obicei la fel de țipătoare ca vesta sa. Cea din seara asta avea o coamă de păr blond cășuniu și sâni cu totul și cu totul monumentali.

Maestrul de ceremonii i-a condus la masa de lângă scenă, unde stă mereu. N-am crezut că ne va observa, dar la sfârșitul concertului un chelner s-a înființat la masa noastră și ne-a spus că domnul Bell sper să îl putem onora cu prezența noastră. Când am ajuns la el, Danny Boy a zis:

— Matthew, Elaine, mă bucur tare mult să vă văd. Ea este Sascha, nu-i așa că e-o scumpă?

Sascha a chicotit. Am legat o conversație și, după câteva minute, Sascha s-a dus unduios la toaletă.

— Ca să-și pudreze nasul, a explicat Danny Boy. Vorba vine. Cel mai solid argument pentru legalizarea drogurilor este acela că nimeni nu s-ar mai duce așa des la baie. Când se socotesc de câte ore de muncă văduvește cocaina industria americană, ar trebui puse în calcul și toate drumurile astea la toaletă.

Am așteptat următoarea expediție a Saschei pentru a aduce vorba de Richard Thurman.

— Am cam presupus că el a omorât-o, a zis Danny Boy. Ea era bogată și el, nu. Dacă individul ar fi doctor, aş spune că nu e loc de îndoială. De ce crezi că doctorii îșiucid mereu soțiile? Sunt predispuși să se însoare cu jigodii? Cum explici asta?

Am întors chestiunea pe toate părțile, o vreme. Am spus că, poate, erau obișnuiți să i se substituie lui Dumnezeu, dat fiind că decid asupra vieții pacienților. Elaine avea o teorie mai elaborată. A spus că persoanele care urmează profesii medicale sunt, deseori, oameni care încearcă să depășească percepția c-ar provoca durere semenilor.

— Se fac doctori ca să demonstreze că nu sunt ucigași, a spus, și atunci, când trec prin perioade de stres, recad la ceea ce consideră a fi natura lor primară, șiucid.

— Interesant, a spus Danny Boy. Și de ce-ar pleca de la ideea asta de la bun început?

— Un gând înăscut, a zis ea. Mama aproape moare la naștere sau are foarte mult de suferit. Așa că pruncul își spune: *Fac femeile să sufere* sau *Ucid femei*. Și încearcă să-și răscumpere presupusa greșeală devenind doctor, iar mai târziu, când dă de greu...

— Își omoară soția, a zis Danny Boy. Îmi place cum sună.

Am întrebat pe ce date își sprijină teoria și a spus că pe niciuna, dar că sunt multe studii asupra efectelor gândurilor înăscute. Danny Boy a zis că nu-i pasă de date, se găsesc date pentru a dovedi orice, însă aceea era prima teorie pe care o auzea și care i se părea logică, la naiba cu datele. Sascha revenise la masă în timpul discuției, care continuase fără întrerupere, dar nu părea deloc atentă.

— Apropo de Thurman, a spus Danny Boy. Nu am auzit nimic clar. Nici n-am fost foarte atent. Trebuia?

— Ar fi bine să ții o ureche ciulită.

Și-a turnat câțiva deciletri de Stoly. La ambele localuri unde cântă, Poigan's și Mother Goose, vodca i se aduce într-o frapieră de șampanie cu gheață. S-a uitat în pahar, după care l-a dat peste cap ca pe apă.

— E la un canal prin cablu, a spus. Un canal sportiv nou.

— Five Borough.

— Așa-i. Umblă niște vorbe prin târg despre ei.

— Ce vorbe?

A clătinat din cap.

— Nimic foarte clar. Ceva neplăcut, ceva dubios în legătură cu niște bani suspecti care sunt în spatele afacerii. Să văd ce mai pot să aflu.

După câteva minute, Sascha a plecat iar de la masă. Când a fost destul de departe ca să nu poată auzi, Elaine s-a aplecat în față și a zis:

— Nu mă pot abține. Copila aia are cele mai mari țâțe din câte-am văzut vreodată.

— Știu.

— Danny Boy, sunt mai mari decât capul tău.

— Știu. E specială, așa-i? Dar cred că va trebui să renunț la ea, a zis și și-a mai turnat o băutură. Nu mi-o pot permite. Nici nu vă dați seama cât costă să-i ții năsul ăla fericit.

— Bucură-te de ea cât încă poți.

— Oh, așa voi face, a spus. Ca de viață însăși.

*

Întorși în apartamentul ei, Elaine a fiert un ibric de cafea și ne-am așezat pe canapea. A pus câteva discuri cu solo-uri de pian pe platan: Monk, Randy Weston, Cedar Walton.

— De pomină fata, așa-i? a zis. Sascha. Nu știu unde le găsește Danny Boy.

— La K Mart, am sugerat.

— Când vezi așa ceva, te duci cu gândul obligatoriu la silicoane, dar poate că sunt ca Topsy, fetița din *Coliba unchiului Tom*, poate că pur și simplu așa a crescut. Ce crezi?

— N-am băgat de seamă.

— Atunci, ar fi cazul să te duci la mai multe întâlniri, pentru că-nseamnă că salivai din cauza vodcii.

S-a tras mai lângă mine.

— Ce zici? Ți-ar plăcea mai mult de mine dacă aş avea țâțe uriașe?

— Sigur.

— Da?

Am dat afirmativ din cap.

— Mi-ar plăcea și niște picioare mai lungi.

— Nu zău?! Și glezne mai zvelte?

— N-ar strica.

— Serios? Mai spune-mi.

— Termină, am spus. Mă gâdilă.

— Hai serios? Să aud ce mai ai pe lista de dorințe. Ce zici de-o păsărică mai strâmtă?

— N-aș îndrăzni să sper la așa mult.

— Vai, mie, a zis. Chiar ți-o cauți cu lumânarea, nu?

— Da?

— O, așa sper, a zis. Chiar sper.

*

După aceea am rămas în pat cât timp ea a întors discurile și a adus două cești de cafea. Am stat amândoi în capul oaselor și n-am prea vorbit.

După o vreme, Elaine a spus:

— Erai nervos ieri.

— Eram? Când?

— Când a trebuit să pleci de la mine fiindcă așteptam pe cineva.

— Oh!

— Nu erai? Nervos?

— Puțin. Mi-a trecut.

— Te deranjează, nu? Că am clienți.

— Uneori, da. De cele mai multe ori, nu.

— Cred c-o să renunț mai devreme sau mai târziu, a zis. N-o pot ține așa la nesfârșit. Până și Tommy John a trebuit să renunțe, iar el avea braț bionic.

S-a rostogolit pe o parte cu fața la mine, mi-a pus o mână pe picior.

— Dacă îmi cer să renunț, probabil c-aș face-o.

— Și apoi m-ai învinovăți pentru asta.

— Crezi? Așa sucită sunt?

S-a gândit la idee.

— Mda, a conchis, probabil că sunt.

— În orice caz, nu ți-aș cere asta.

— Așa-i, preferi să suferi în taină.

S-a rostogolit înapoi și a rămas întinsă pe spate, cu ochii în tavan. După un moment, a spus:

— Aș renunța dacă ne-am căsători.

S-a lăsat liniștea, apoi o cascadă de note în descrescende și un acord surprinzător, atonal, dinspre combina stereo.

— Dacă te prefaci că n-ai auzit, a spus Elaine, o să mă prefac și eu că n-am spus nimic. Nu ne-am spus niciodată nici măcar cuvântul cu I, iar eu am ridicat la fileu cuvântul cu C.

— E-o literă periculoasă, am spus, chiar la începutul alfabetului.

— Știu. Ar trebui să-nvăț să stau la locul meu, la litera F. Nu vreau să mă căsătoresc. Îmi place cum sunt lucrurile acum. N-ar putea să rămână așa, pur și simplu?

— Ba da, sigur.

— Sunt tristă. E aiurea, ce motiv am eu să fiu tristă? Așa, netam-nisam, îmi vine să bocesc.

— E-n regulă.

— Dar n-o să vărs o lacrimă. Numai ține-mă în brațe un minut, bine? Ursoiul meu. Ține-mă și atât.

Capitolul 9

Duminică după-masă l-am găsit pe cinefil.

După scriptele lui Phil Fielding, îl chema Arnold Leveque și locuia pe Columbus Avenue la jumătate de cvartal nord de centrul de închirieri. Era o clădire cu apartamente de închiriat care până acum scăpase planului urbanistic de reabilitare. Doi bărbați stăteau pe verandă și beau bere din doze ascunse în pungi de hârtie maro. Unul ținea în poală o fetiță. Ea bea suc de portocale dintr-un biberon.

Lângă nicio sonerie nu avea trecut numele lui Leveque. M-am dus să-i întreb pe cei doi de pe verandă dacă acolo locuiește Arnold Leveque. Bărbații au săltat din umeri și au clătinat din cap. Am intrat și n-am găsit soneria administratorului, așa că am sunat la primul etaj până mi-a deschis cineva.

În hol mirosea a șoareci și a urină. În capăt, s-a deschis o ușă și, de după ea, s-a ițit capul unui bărbat. Am luat-o spre el și el a întrebat:

— Ce vrei? Nu te apropia prea tare.

— Ușurel, am zis.

— Ba ușurel tu, a ripostat. Am un cuțit.

Am depărtat mâinile de corp, arătându-mi palmele. I-am spus că-l caut pe un individ pe nume Arnold Leveque.

— Oh, da? a făcut el. Sper că nu ți-e dator cu bani.

— De ce?

— Pen c-a dat colțu', a spus și a râs de propria glumă.

Era un tip în vârstă, cu păr alb sârmos și ochi afundați în orbite, și părea că nu peste mult timp se va duce după colțul lui Leveque și el. Purta pantaloni largi, pe care-i ținea cu bretele să nu cadă. Și cămașa de flanel atârna pe el. Fie își lua hainele de la magazinele second hand, fie slăbise mult de puțină vreme.

Citindu-mi gândurile, a spus:

— Am fost bolnav, dar nu-ți face griji. Nu-i molipsitor.

— Mă tem mai mult de cuțit.

— Ah, lisuse, a zis el și mi-a arătat un cuțit de bucătărie franțuzesc, cu plăsele de lemn și lamă de douăzeci și cinci de centimetri din oțel carbon. Intră, m-a poftit. N-am de gând să te tai, pentru numele lui Cristos.

A deschis calea, punând cuțitul pe o mescioară de lângă intrare.

Avea un apartament minuscul, format din două cămăruțe înguste. Lumina venea doar de la un singur candelabru cu trei becuri, aflat în camera mai spațioasă. Două becuri se arseseră și cel rămas nu putea să aibă mai mult de

patruzeci de wați. Deși se vedea că face curat, locuința bărbatului mirosea într-un fel care amintea de bătrânețe și de boală.

— Arnie Leveque, a zis. De unde-l cunoști?

— Nu l-am cunoscut.

— Nu? a spus și a scos din buzunarul de la spate o batistă în care a tușit. Fir-ar să fie. Felcerii ăia m-au tăiat din cap până-n picioare, dar n-a fost cu niciun folos. Am așteptat prea mult. Mi-a fost frică de ce-or să descopere, înțelegi?

A râs aspru.

— Ei, să știi c-am avut dreptate.

N-am spus nimic.

— Era de treabă, Leveque ăsta. Canadian francez, da' cred că s-a născut aici, fiindcă vorbea ca noi toți.

— A locuit mult timp aici?

— Ce înseamnă mult timp? Eu sunt aici de patruzeci și doi de ani. Îți vine să crezi? Patruzeci și doi de ani în cloaca asta. În septembrie se fac patruzeci și trei, dar pân-atunci m-aștept să eliberez apartamentul. Mă mut în ceva mai strâmt.

A râs din nou și râsul s-a transformat într-un acces de tuse și bătrânul a dus iar mâna după batistă. Și-a stăpânit tusea și a spus:

— Ceva mai strâmt, adică o cutie de unu optzeci lungime, știi ce vreau să zic?

— Cred că face bine să glumești pe seama asta.

— Mie, nu face bine, a zis. Nimic nu face bine. Cred că Arnie a locuit aici vreo zece ani. Mai mult sau mai puțin, înțelegi? Nu prea ieșea din cameră. Sigur că, la cum era, nu te prea așteptai s-o ia dansând step pe stradă-n jos.

Probabil i-am părut nedumerit, pentru că a spus:

— Oh, am uitat că nu l-ai cunoscut. Era gras ca un porc, fix așa era Arnie.

A dus mâinile în față și, coborându-le, le-a depărtat tare.

— Formă de pară. Lipăia ca o rață. În plus, stătea sus la doi, așa că, dacă voia să plece undeva, avea de urcat două rânduri de scări.

— Câți ani avea?

— Știi și eu! Patruzeci? Greu de spus la cineva așa gras.

— Cu ce se ocupa?

— Ca meserie? Nu știu. Se ducea la serviciu undeva. Apoi nu prea s-a mai dus.

— Înțeleg că-i plăceau filmele.

— Oh, asta sigur. Avea un aparat de ăla, cum îi zice, ca să vezi filme pe TV.

— VCR.

— Mi-aș fi amintit într-un minut.

— Ce i s-a întâmplat?

— Lui Leveque? N-ai fost atent? A murit.

— Cum?

— L-au omorât ei, a spus. Da' ce credeai?

Era un *ei* generic, am aflat apoi. Arnold Leveque murise pe stradă, probabil victimă a unui jaf. Era tot mai rău pe an ce trecea, mi-a spus bătrânul, de când toți fumează cocaină și trăiesc pe străzi. Ți-ar lua gâtul pentru bani de metrou, a zis, și n-ar avea nicio tresărire.

L-am întrebat când s-a întâmplat asta și el a zis că trebuie să fi trecut un an de atunci. L-am întrebat dacă Leveque trăia încă în aprilie – registrele lui Fielding arătau că cea mai recentă tranzacție a lui fusese pe nouăsprezece luna aceea – și el a spus că de-o vreme nu mai are memorie așa bună pentru date.

Mi-a spus cum să-l găsesc pe administrator.

— Nu face mare lucru femeia aia, s-a plâns. Strânge chirii și cam atât.

Când l-am întrebat cum îl cheamă, mi-a spus că Gus, iar când i-am cerut și numele de familie, pe chip i-a apărut o expresie vicleană.

— Ajunge doar Gus. De ce să-ți zic numele dacă tu nu mi l-ai zis?

I-am dat o carte de vizită. A ținut-o la distanță și a mijit ochii la ea. Mi-a citit numele cu voce tare. M-a întrebat dacă o poate păstra și am spus că da.

— Când o să mă-ntâlnesc cu Arnîe, a zis, o să-i spun că l-ai căutat.

Și a râs din tot sufletul.

Numele de familie al lui Gus era Giesekind. Am aflat asta uitându-mă la cutia lui poștală, șmecherie care arată că nu sunt un detectiv delăsător. Numele administratorului era Herta Eigen și am găsit-o la două uși mai încolo, pe aceeași stradă, unde avea un apartament la subsol. Era o femeie mărunțică, abia dacă avea unu cincizeci înălțime, și vorbea cu accent central european. Pe chipul mic tremura o mină suspicioasă. Strângea din degete în timp ce vorbea. Deși deformată de artrită, degetele se mișcau destul de bine.

— A venit poliștii, a zis. M-a dus la centru, undeva, m-a pus să mă uit la iel.

— Ca să-l identificați?

A aprobat dând din cap.

— „Ie iei”, am zis „Ie Leveque”. M-a adus înapoi și m-a pus să le deschid la camera lui. A intrat toți și eu m-am ținut după iei. „Acu vă puteți duce, doamnă Eigen”. „Nu-i căzu”, am zis. „Rămân”. Pen’ că unii dintre ei e de treabă, da alții ar fura și bănuții de pe ochii mortului. Așa se spune?

— Da.

— *Pennies* de pe ochii mortului. *Pennies*, nu bănuții.

A oftat.

— Ș-a terminat de scotocit și le-am deschis să plece ș-am încuiat după iei, și întrebat ce fac eu acum, vine cineva după lucrurile lui, iar ei zis că ținem legătura. Da’ n-a mai ținut nimic.

— Nu v-au mai căutat?

— Niciodată. Nimeni spus dacă rude ale lui vine după lucruri sau ce să fac mai departe. Dacă tot n-a zis nimic, am sunat eu la secție. Nu știa ce vorbesc. Se pare că așa mulți e uciși, că nimeni nu mai ține socoteala.

A ridicat din umeri.

— Ieu, dac-am un apartament, tre' să-l dau în chirie, știți? Am lăsat mobila, am adus tot restul aici. Dacă tot n-a venit nimeni, am scăpat de lucruri.

— Ați vândut videocasetele.

— Filmele? Le-am dus pe Broadway, am luat niște dolari. Am greșit?

— Nu cred.

— N-am furat. Dac-avea rude, dădeam lor tot, da' nu avut pe nimeni. A locuit aici ani mulți, domnul Leveque. Era aici deja când am preluat postul.

— Când a fost asta?

— Acum șase ani. Stați un pic, că greșesc, șapte ani.

— Sunteți doar administrator?

— Ce-altceva să fiu, regina Angliei?

— Am cunoscut o femeie care era proprietăreasă, dar toți chiriașii știau că e doar administrator.

— Oh, sigur, a spus. E clădirea mea, de aia locuiesc în beci. Sunt bogată putredă, da' îmi place mult să trăiesc în pământ ca cârțița.

— A cui e clădirea?

— Nu știu.

Am privit-o intens și ea a spus:

— Fă-mi ce vrei, da' nu știu. Cine știe? Pe mine m-a angajat o firmă de management. Adun chiria, le-o dau lor, ei face ce vrea cu ea. N-am întâlnit niciodată pe proprietar. Importă cine-i?

Nu îmi dădeam seama cum putea. Am întrebat când a murit Arnold Leveque.

— Primăvara trecută, a zis. Mai precis de-atât n-aș putea să vă zic.

*

M-am întors în cameră și am deschis televizorul. Pe trei canale diferite se transmiteau meciuri de baschet între colegii. Era prea mare agitația și n-am suportat să mă uit. Am găsit un meci de tenis pe un canal difuzat prin cablu și mi s-a părut, prin comparație, odihnitor. Nu știu dacă ar fi corect să spun că l-am urmărit, dar am stat totuși în fața aparatului cu ochii deschiși în vreme ce jucătorii și-au pasat mingea peste fileu.

M-am văzut cu Jim la cină la un restaurant chinezesc de pe Ninth Avenue.

Luam deseori cina împreună duminica. Localul nu se umplea niciodată și nimănui nu îi păsa cât stăm noi acolo sau de câte ori trebuie să ne reumple ceainicul. Mâncarea nu e rea, nu îmi dau seama de ce afacerea nu le merge mai bine.

— Ai citit din întâmplare *Times*-ul de azi? a zis el. Era un articol, un interviu cu un preot catolic care scrie romane porno. Nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— Știu la cine te referi.

— Se baza pe un sondaj telefonic și spunea că numai zece procente dintre persoanele căsătorite din țara asta au comis vreodată adulter. Nimeni nu înșală, asta e aserțiunea lui, și o poate dovedi pentru că cineva a sunat la telefon o mână de oameni și ei asta i-au spus.

— Se pare că suntem în plină renaștere a moralității.

— Asta e ideea lui.

Și-a luat bețișoarele, a mimat un ropot de tobe.

— Mă-ntreb dacă a sunat și acasă la mine, a zis.

— Ha?

Evitându-mi privirea, a spus:

— Cred că Beverly se vede cu cineva.

— Cu cineva anume?

— Cu un tip pe care l-a cunoscut la ședințele Al-Anon.⁴

— Poate sunt simpli prieteni.

— Nu cred, nu.

A turnat ceai pentru amândoi.

— Până să las băutura deoparte, să știi că mi-am făcut mult de cap. De câte ori mergeam într-un bar, îmi spuneam că vreau să întâlnesc pe cineva. De regulă, doar mă îmbătăm, dar din când în când aveam și noroc. Uneori chiar îmi aminteam întâmplarea.

— Și alteori ai fi preferat să nu.

— Păi, da, sigur. Ideea e că nu am renunțat complet la asta când m-am înscris în program. Căsătoria aproape mi s-a sfârșit în cea mai urâtă perioadă a bețivelii, dar am pus piciorul în prag și m-am lăsat și am pus lucrurile în ordine. Ea a început să meargă la Al-Anon, a început să-și rezolve propriile probleme, și am rămas uniți. Eu și acum aș călca strâmb, să știi.

— Nu știam.

— Nu? a zis îngândurat. Păi, presupun că asta era înainte să ne cunoaștem, înainte să renunți la alcool. Pentru că am terminat cu aventurile după vreo doi ani. N-a fost cine știe ce măreață decizie de reabilitare morală. Pur și simplu am renunțat la obicei. Nu știu, poate a contat și treaba cu sănătatea, întâi herpesul și apoi SIDA, dar nu cred că asta m-a speriat. Cred că mi-am pierdut interesul.

A sorbit o dată din ceai.

— Iar acum sunt unul dintre cele nouăzeci de procente ale părintelui Feeney, iar ea zburdă liberă.

— Ei, poate că e rândul ei. Să aibă o mică zburătăceală.

— N-ar fi prima dată.

⁴ Organizație care sprijină familiile alcoolicilor, oferind consiliere psihologică. (n. tr.).

— Oh, am făcut.

— Nu știu ce să cred despre asta.

— Ea știe că știi?

— Cine știe ce știe ea? Cine știe ce știu eu? Eu voiam doar ca totul să rămână așa cum a fost, mă-nțelegi? Și nu-i niciodată așa.

— Știu, am spus. Eram cu Elaine aseară și a spus cuvântul cu C.

— Care, curvă?

— Căsătorie.

— Același lucru, a zis el. Căsătoria e o curvășărie. Vrea să vă căsătoriți?

— N-a spus asta. A spus că, dacă ar fi să ne căsătorim, atunci ar renunța la clienți.

— La clienți?

— La parteneri plătitori.

— O, înțeleg. Asta e condiția? Ia-mă de femeie și renunț?

— Nu, nu în termenii ăștia. Vorbea doar ipotetic, iar după aia și-a cerut scuze că a rostit cuvântul și am căzut de acord că vrem să rămână totul așa cum e.

Am coborât privirea în ceașca de ceai la fel cum făceam când aveam în față un pahar cu whisky.

— Nu știu dacă se va putea așa ceva. Mi se pare că, atunci când doi oameni vor ca ceva să rămână neschimbat, exact atunci acel ceva se schimbă.

— Păi, a zis el, va trebui să vezi cum evoluează lucrurile.

— Să merg pas cu pas – și să nu beau.

— Îmi place asta, a spus. Sună frumos.

*

Am stat acolo mult timp, am discutat despre câte-n lună și în stele. Eu am vorbit despre cazurile mele, despre cel legitim, pe care nu reușeam nicicum să-l apuc de undeva, și despre celălalt, de care nu reușeam nicicum să mă despart. Am vorbit despre baseball și despre cum antrenamentul de primăvară ar putea fi amânat de o grevă patronală. Am vorbit despre un puști din grupul nostru de bază, cu o experiență oribilă privind drogurile și alcoolul, care se dăduse bătut după patru luni de abțință.

În jurul lui opt, el a spus:

— În seara asta, cred c-o să mă duc la o întâlnire unde să nu dau peste cunoscuți. Vreau să vorbesc despre toate rahaturile astea cu Bev la o întâlnire și nu pot face asta aici.

— Ai putea.

— Mda, dar nu vreau. Sunt prea vechi, n-am mai băut de-o viață, n-aș vrea ca bobocii să vadă că nu am o sănătate mintală de invidiat.

A surâs forțat.

— Mă duc în centru și-mi dau voie să vorbesc pe cât de confuz și de rupt în suflet mă simt. Cine știe? Poate o să am noroc și-o să găsesc o fetișcană dulce-foc care să vadă în mine imaginea unui tată.

— Bună idee, am spus. S-o întrebi dacă n-are cumva o soră.

*

M-am dus și eu la o întâlnire. Duminica, la Sf. Pavel nu se țin întâlniri, așa că m-am dus la cea de la Spitalul Roosevelt. Mulți dintre participanți erau pacienți internați acolo, pe secția de detoxifiere. Vorbitoarea începuse ca dependentă de heroină, dar renunțase la ea printr-un program de douăzeci și opt de zile urmat în Minnesota și își dedicase următorii cincisprezece ani alcoolului. Acum avea deja aproape trei ani de când nu mai bea.

După ce a terminat de vorbit, microfonul a circulat prin sală. Majoritatea pacienților doar și-au spus numele și l-au dat mai departe. Am hotărât să spun eu ceva, fie și numai pentru a-i zice femeii că mi-a picat bine povestea ei și că mă bucur că s-a lăsat, dar când s-a ajuns la mine, am spus:

— Numele meu este Matt și sunt alcoolic. În seara asta o să fiu doar ascultător.

După asta m-am dus înapoi la hotel. Nu aveam mesaje. Am stat în cameră și am citit două ore. Îmi dăduse cineva un volum broșat intitulat *Calendarul Newgate*, un raport caz cu caz al criminalității în Marea Britanie, în secolele șaptesprezece și optsprezece. Îl aveam la mine cam de o lună și mai citeam seara câteva pagini înainte să mă fure somnul.

În mare parte erau lucruri interesante, deși unele cazuri erau mai interesante decât altele. Totuși, ce mă enerva în unele seri era observația că nimic nu se schimbă. Și pe atunci oamenii se omorau între ei din toate motivele și fără absolut niciun motiv și o făceau cu tot ce aveau la îndemână și cu toată seninătatea de care erau în stare.

Uneori, gândul ăsta se dovedea a fi un bun antidot pentru ziarul de dimineață, cu nesfârșita lui cronică a morților în lumea de azi. Era ușor să citești zilnic ziarul și să tragi concluzia că omenirea a ajuns mai rău ca oricând, că lumea se duce dracului și că fix acolo, la dracul, ne este locul. Apoi, când citeam despre bărbați și femei care s-au omorât cu secole în urmă pentru câțiva bănuți sau din iubire, îmi puteam spune că, totuși, nu involuăm, că suntem la fel de buni pe cât am fost întotdeauna.

În alte seri, aceeași revelație nu avea darul să mă liniștească, ci mă aducea la disperare. Așa am fost dintotdeauna. Nu evoluăm, nu vom evolua niciodată. Toți cei care de-a lungul timpului au murit pentru păcatele noastre au murit de fapt în zadar. Aveam mereu alte păcate în desagă, aveam o rezervă care să ne țină o eternitate.

*

Ce am citit în seara aceea nu mi-a alungat somnul și nici nu m-a moleșit. În jur de miezul nopții am ieșit afară. Se făcuse frig și dinspre Hudson sufla un vânt aspru. M-am dus la Grogan's Open House, un vechi salon irlandez deținut de Mick, deși pe autorizația de funcționare și în actele de proprietate nu apare numele lui.

Era aproape complet gol. Doi băutori singuratici ședeau, departe unul de celălalt, la barul lung, unul bea o sticlă de bere, celălalt strângea între palme o halbă de Guinness. Doi bătrânei în paltoane lungi, de la second, împărțeau o masă de la perete. Burke era în spatele barului.

Înainte să-l întreb, mi-a spus singur că Mick n-a venit deloc în seara asta.

— Poate să vină oricând, a zis, dar eu nu-l aștept.

Am comandat o Cola și m-am așezat la bar. Televizorul era pus un canal prin cablu care transmitea filme alb-negru vechi, neîntrerupte de reclame. Atunci rula *Micul Cezar*, cu Edward G. Robinson.

L-am urmărit vreo jumătate de oră. Mick nu a apărut, cum n-a mai apărut nimeni, de altfel. Mi-am terminat Cola și am plecat acasă.

Capitolul 10

Ofițerii de la Secția Douăzeci nu s-au arătat exagerat de impresionați de faptul că le-am fost cândva coleg. S-au purtat, totuși, civilizat și mi-ar fi prezentat bucuroși împrejurările morții lui Arnold Leveque. Era însă o problemă. Nu auziseră niciodată de el.

— Nu știu data, am spus, dar s-a întâmplat cândva între nouăsprezece aprilie și patru iunie, iar de-ar fi să ghicesc, aş spune că la început de mai.

— Adică anul trecut.

— Corect.

— Arnold Leveque, ziceai? Îmi mai spui o dată cum se scrie numele de familie, ca să nu greșesc?

I-am spus și i-am dat adresa de pe Columbus Avenue.

— Asta-i în ograda noastră, a zis. Stai să văd dac-a auzit cineva de tipul ăsta.

Nu auzise nimeni. S-a întors și am mai întors lucrurile pe toate fețele câteva minute, apoi s-a scuzat din nou. S-a întors iarăși cu o expresie amuzată pe chip.

— Arnold Leveque, a zis. Caucazian de sex masculin, mort pe nouă mai. Multiple răni prin înjunghiere. Nu-i în dosarele noastre pentru că nu la noi a fost cazul. A fost ucis pe cealaltă parte a străzii Fifty-ninth. Trebuie să întrebi la Midtown North, asta e pe West Fifty-fourth.

I-am spus că știu unde este.

*

Așa se explica de ce Herta Eigen fusese primită cu răceală de polițiștii de la secția de care aparținea: ei nici măcar nu știau despre ce vorbește femeia. Mă dusesem la Secția 20 la prima oră, după micul-dejun, iar când am ajuns la Midtown North era mijlocul dimineții. Durkin nu venise încă, dar nu aveam nevoie de intervenția lui pentru asta. Îmi putea da oricine informațiile necesare.

Era acolo un ofițer pe nume Andreotti, cu care mă întâlnisem de câteva ori în ultimii vreo doi ani. Stătea la un pupitru și era îngropat în hârtii, așa că nu l-a deranjat să-l întrerup.

— Leveque, Leveque, a zis și s-a încruntat și și-a trecut mâna prin chica de păr negru ciufulit. Cred că eu m-am ocupat de ăsta, eu și Bellamy. Un tip gras, nu?

— Așa am înțeles.

— Vezi atâția morți într-o săptămână, că nu le poți ține socoteala. Trebuie că a fost omorât. Celor care mor din cauze naturale nici nu le mai reții numele.

— Așa-i.

— Decât dacă e genul de nume greu de uitat. Am avut o femeie acum două, trei săptămâni, Wanda Plainhouse⁵. Mi-am zis atunci, aha, nu m-aș supăra să ne jucăm oleacă prin casă noi doi.

A zâmbit aducându-și aminte, apoi a continuat:

— Sigur că ea, Wanda, era în viață, dar e-un exemplu de cum îți poate rămâne în gând un nume.

A scos dosarul lui Leveque. Cinefilul fusese găsit pe o alee îngustă dintre două clădiri de locuințe de pe strada Forty-ninth, la vest de Tenth Avenue. Corpul fusese descoperit în urma unui apel anonim la 911, înregistrat la 6:56 în dimineața de 9 mai. Medicul legist estimase ora morții la aproximativ unsprezece, în seara anterioară. Decedatul fusese înjunghiat de șapte ori în piept și abdomen cu un cuțit cu lamă lungă și îngustă. Oricare dintre acele răni ar fi fost destul ca să-l omoare.

— Forty-ninth, între Tenth și Eleventh, am spus.

— Mai aproape de Eleventh. Clădirile de pe ambele părți erau programate pentru demolare, aveau X-uri pe ferestre și nu mai locuia nimeni în ele. Cred că între timp au și fost puse la pământ.

— Mă-ntreb ce căuta acolo.

Andreotti a ridicat din umeri.

— Căuta ceva și a avut ghinionul să-l găsească. Voia să cumpere droguri, căuta o femeie sau un bărbat. Toți se duc acolo să caute ceva.

M-am gândit la TJ. Toată lumea are o slăbiciune, spusese, altfel ce să caute în Deuce?

Am întrebat dacă Leveque folosea droguri. Nu existau semne exterioare, mi-a zis, dar nu știi niciodată.

— Poate era beat, a sugerat. Se împleticea, nu știa unde se află. Nu, nu-i asta. Alcoolemia lui e la minimum. Ei, indiferent ce-o fi căutat, nu și-a ales deloc bine locul.

— V-ați gândit la jaf?

— Nu avea bani în buzunare, nici ceas la mână sau portmoneu. Miroase a ucigaș obișnuit să tragă pe nas și să taie cu șiful.

— Cum l-ați identificat?

— Proprietăreasa lui. O femeie de pomină, prietene. Cam atât de înaltă, însă neînduplecată. Ne-a deschis camera lui și a stat în ușă, ne-a privit ca un vultur, de parc-am fi fost în stare să-i golim casa dacă ne-ntorcea spatele. Ai fi zis că-s lucrurile ei, și până la urmă chiar au fost, pentru că nu cred c-am găsit vreo rudă de-a tipului.

A frunzărit câteva pagini.

⁵ Aprox. „Casă simplă”, dar și, din cauza pronunției, „Joacă în casă” (n. tr.).

— Nu, nu cred că am găsit. În orice caz, ea l-a identificat. N-a vrut să vină. „De ce să mă uit eu la un mort? Am văzut destui la viața mea, credeți-mă”. Dar s-a uitat bine și a zis că el e.

— Cum ați știut să ajungeți la ea? De unde ați avut numele și adresa lui?

— Oh, m-am prins. Bună întrebare. De unde am știut?

S-a încruntat, frunzărind dosarul.

— Amprente, a zis. Aveam amprentele lui în computer și așa i-am aflat numele și adresa.

— Cum de avea amprentele în sistem?

— Nu știu. Poate a lucrat la noi, poate a avut cândva un post bugetar. Știi câți oameni au amprentele la dosar?

— Nu și în computerul NYPD.

— Mda, ai dreptate.

S-a încruntat.

— L-am găsit la noi sau a trebuit să intrăm în sistemul principal din Washington? Nu-mi aduc aminte. Probabil că s-a ocupat altcineva de asta. De ce?

— N-ai văzut cumva dacă are cazier?

— Dacă avea, probabil era pentru trecere pe roșu. În dosarul lui nu apare nimic.

— Ai putea verifica?

A mormăit ofuscăt, dar s-a executat.

— Mda, are ceva, a spus. Arestare acum patru, aproape cinci ani. Eliberat SAU s-a renunțat la acuzații.

— Ce acuzații?

A mijit din ochi la ecranul computerului.

— Încălcarea secțiunii 235 din Codul Penal. Ce naiba-i asta, nu-mi spune nimic numărul ăsta.

A luat biblioraftul negru și l-a răsfoit.

— Uite aici. Obscenitate. Poate a înjurat pe cineva. Acuzații respinse și, patru ani mai târziu, ceva bagă cuțitul în el. Asta ca să îți minte să nu mai vorbești murdar, nu?

*

Probabil c-aș fi putut afla mai multe despre Leveque dacă Andreotti ar fi avut chef să intre pe computer, dar avea și el treburile lui. M-am dus la biblioteca centrală de pe strada Forty-second și m-am uitat peste arhiva *Times*, în speranța că Arnold Leveque a apărut în ziar, însă reușise să scape de publicitate atât când fusese arestat, cât și când o mierlise.

Am luat metroul până pe strada Chambers și am trecut pe la câteva birouri ale administrației municipale și statale, unde am găsit câțiva funcționari publici

dispuși să îmi facă un serviciu, dacă le făceam și eu unele. S-au uitat în arhivă și eu le-am decartat niște bani.

Am reușit să aflu că Arnold Leveque se născuse cu treizeci și opt de ani în urmă în Lowell, Massachusetts. La douăzeci și trei de ani era în New York, locuia la Sloane House YMCA pe West Thirty-fourth și muncea la serviciul de livrări al unei edituri specializate în manuale. Un an mai târziu plecase de acolo și lucra la o firmă numită R & J Merchandise, figurând cu o adresă pe Fifth Avenue, la patruzeci și ceva. Era vânzător. Nu știu ce vindea și firma nu mai exista. Pe porțiunea aceea de bulevard sunt multe magazinașe înghesuite între magazinele mari și mereu vezi în vitrina lor cartoane cu „Lichidare de stoc”, alături de bucăți dubioase de fildeș și jad, camere foto și echipament electronic. R & J putea fi una dintre acelea.

Pe atunci stătea tot la Sloane House și, din câte mi-am putut da seama, acolo a rămas până s-a mutat pe Columbus Avenue, în toamna lui 79.

Mutarea a fost ocazionată, poate, de o schimbare a locului de muncă; cu o lună înainte începuse să lucreze la CBS, aflat la un cvartal vest de hotelul meu de pe strada Fifty-seventh. De la noul domiciliu, ar fi putut merge pe jos la serviciu.

Nu-mi dădeam seama cu ce se putea ocupa la CBS, însă primea doar 16.000 de dolari pe an, așa că sunt slabe șanse să fi fost făcut președintele rețelei. A stat la CBS puțin peste trei ani, iar când a plecat, în octombrie 82, leafa lui ajunsese la 18.500.

Din câte îmi dădeam seama, de atunci fusese șomer.

*

La hotel mă aștepta un plic. Aveam ocazia să intru într-o asociație internațională a ofițerilor de poliție în rezervă și să iau parte la consfăturile anuale ținute în Fort Lauderdale. Printre beneficii se numărau un card de membru, un frumos ecuson de pus la rever și un buletin informativ lunar. Măntreb ce naiba puteau să scrie în buletinul ăla?

Necrologuri?

Aveam și un mesaj să-l sun pe Joe Durkin. L-am prins la serviciu.

— Înteleg că Thurman nu-ți ajunge, a zis. Vrei să ne sufli toate cazurile deschise.

— Încerc doar să fiu de ajutor.

— Arnold Leveque. Ce legătură are el cu Thurman?

— Poate că nici n-are.

— Oh, știu și eu. Lui i s-a înfundat în mai, iar ei, în noiembrie, după aproape fix șase luni. Mi se pare că se conturează un tipar clar.

— Modul de operare e puțin diferit.

— Păi, ea a fost violată și strangulată de hoți, iar el a fost înjunghiat pe o alee, dar asta numai fiindcă ucigașii vor să ne arunce praf în ochi. Serios, care e cioaca cu Leveque ăsta?

— Greu de spus. Mi-aș dori să știu ce a făcut în ultimii șapte ani din viață.

— S-a fâțâit prin cartiere rău famate, din câte se pare. Ce altceva să fi făcut?

— N-a lucrat și n-a primit ajutor social, din câte știu. Am văzut unde a locuit și chiria nu putea fi mare, dar de undeva trebuia să-i vină banii.

— Poate i-a moștenit cumva. Amandei Thurman i-a mers.

— Asta i-ar lega cu încă un lucru, am spus. Îmi place cum gândești.

— Mda, bine, mie nu-mi stă niciodată mintea în loc. Nici când dorm.

— Mai ales când dormi.

— Te-ai prins. Care-i treaba, ce vorbești că n-a lucrat deloc șapte ani? Muncea când a fost arestat.

— Nu și după evidențele statului.

— Ei, ducă-se dracului evidențele statului, a spus. Așa a picat el la mijloc, că el era la tejghea când au închis bodega pentru obscenitate. Leveque e nume franțuzesc, cred că pe el l-au găbjit pentru ilustrate, nu ești de acord?

— Vindea material pornografic?

— Nu ți-a spus Andreotti?

— Nț. Mi-a spus doar numărul articolului din lege.

— Ei, putea afla mai mult de-atât dacă săpa puțin. S-a făcut o razie în Times Square, atunci, când o fi fost, în octombrie 85. Da, sigur, mi-amintesc. Chiar înainte de alegeri. Primarul voia să apară într-o lumină bună. Mă-ntreb cum o să fie noul primar.

— N-aș vrea să fiu în locul lui.

— Oh, Cristoase, dac-aș avea de ales să fiu primar sau să-mi leg ștreangul de gât, aș zice: „Dă-ncoace funia”. Să revenim la Leveque. Au puricat toate magazinele, au umflat toți vânzătorii, au săltat toate magazinele porcoase și au organizat o conferință de presă. Câțiva indivizi au stat peste noapte la răcoare și asta a fost tot. S-a renunțat la toate acuzațiile.

— Și le-au dat înapoi maculatura de lăbăreală.

A răs.

— Alea stau claie peste grămadă în depozit pe undeva, a zis. N-o să le găsească nimeni până-n secolul douăzeci și trei. Sigur că unele exemplare mai de soi poate au fost adoptate de unii agenți, dornici să-și pigmenteze relația cu soția.

— Sunt șocat.

— Mda, mă așteptam. Nu, presupun că marfa confiscată nu a fost returnată. Dar am avut un tip fix ieri, un dealer mărunț, l-am închis și a scăpat pe o chichiță tehnică, și vrea să știe dacă-i dăm prafurile înapoi.

— O, asta-i gogonată, Joe.

— Jur pe Dumnezeu. Așa că Nickerson îi zice: „Fii atent, Maurice, că dacă-ți dau marfa înapoi, o să fiu obligat să te închid pentru deținere”. Îl lua peste picior, știi? Și căcănarul spune: „Nu, șefu’, nu poți face asta. Unde ți-e suspiciunea rezonabilă?” Nick zice cum adică suspiciune rezonabilă, suspiciunea mea rezonabilă-i că tocmai ți-am dat înapoi căcatul ăla și te-am văzut cum l-ai îndesat în buzunar. Maurice spune nu, n-ai avea nicio șansă cu asta, m-ar elibera. Și vrei să știi ceva? Cred că avea dreptate.

*

Joe mi-a dat adresa magazinului din Times Square de unde fusese umflat Leveque. Era pe porțiunea dintre Eighth și Broadway, fix în Deuce, și cum mi-am dat seama de asta după număr, n-am găsit vreun motiv pentru care să mă duc să-l văd cu ochii mei. Nu știam dacă omul lucrase acolo o zi sau un an și sigur nu aveam cum să aflu. Chiar dacă cei de acolo ar fi vrut să-mi spună, erau slabe șanse ca să știe cineva.

Mi-am revizuit notițele câteva minute, apoi m-am lăsat pe spate și am săltat picioarele pe masă. Când am închis ochii, l-am zărit într-o străfulgerare pe omul din Maspeth, tatăl perfect, netezind părul negru a puștiului.

Mi-am zis că pun prea mult preț pe un gest. Sincer, nu aveam deloc habar cum arăta tipul din film, sub tot cauciucul ăla negru. Poate că băiatul semăna cu tânărul din film, poate că asta îmi declanșase amintirea.

Și, chiar dacă era același tip? Cum aveam să-l găsesc amușinând urmele palide ale unui ticălos deplorabil care era mort de aproape un an?

Joi îi văzusem la meci. Acum era luni. Dacă acela era fiul lui, dacă toată târășenia era o chestie inocentă, atunci îmi pierdeam doar vremea. Dacă nu, atunci era prea târziu.

Dacă avusese de gând să-l omoare pe băiat, să-i scurgă sângele în gaura din podea, erau șanse bune s-o fi făcut deja.

Dar de ce să-l ducă, totuși, la un meci de box? Poate îi plăcea să pună în scenă o mică dramă psihologică, poate întreținea înainte o aventură reținută cu victima. Asta ar fi explicat de ce băiatul din film era așa netemător, chiar blazat, când era, de fapt, legat pe un pat de tortură.

Dacă băiatul era mort deja, nu mai aveam cu ce să-l ajut. Nici dacă era în viață, nu mai aveam ce să fac, pentru că eram la ani lumină distanță de identificarea și localizarea Bărbatului în Cauciuc și mă apropiam de ei cu viteza melcului turbat.

Tot ce aveam era un om mort. Și asta ce informații îmi oferea? Leveque murise cu o casetă video, iar pe casetă apărea Bărbatul în Cauciuc omorând un băiat.

Leveque murise într-un mod violent, probabil, dar nu neapărat ca victimă a unui jaf ordinar într-o parte de oraș unde tâlhăriile erau la ordinea zilei. Leveque lucrase la un sex shop. Lucrase fără acte, așa că era posibil să fi lucrat acolo ani

la rând, doar că Gus Giesecking spusese că mai mult stătea în casă, iar asta nu se potrivea unui om care muncește.

Iar ultimul lui serviciu regulat...

Am întins mâna după cartea de telefon și am căutat un număr. Când mi-a răspunsul robotul, am lăsat un mesaj. Apoi mi-am luat haina și-am luat-o spre Armstrong's.

*

L-am găsit la bar când am intrat, un om suplu cu bărbuță și ochelari cu ramă de бага. Purta sacou de catifea maro, cu petice de piele la coate, și trăgea dintr-o pipă cu coadă răsucită. S-ar fi încadrat perfect în Paris, sorbind un apetitiv într-o cafea de pe malul stâng. În schimb, bea bere canadiană într-o bodegă de pe strada Fifty-seventh, fără însă a părea stingher.

— Manny, am spus. Tocmai ți-am lăsat un mesaj.

— Știu, a zis. Încă se înregistra când am intrat pe ușă. Ai spus c-o să mă cauți, așa că am ieșit imediat înapoi. N-a trebui să stau să-mi iau haina, pentru că nu avusesem timp s-o dau jos. Și, cum locuiesc mai aproape de birt decât tine...

— Ai ajuns primul.

— Așa se pare. Să luăm o masă? Mă bucur să te văd, Matt. Nu ne vedem destul de des.

Obişnuiam să ne vedem aproape zi de zi în vremurile când vechiul bar Jimmy's de pe Ninth Avenue era ca o a doua casă pentru mine. Manny Karesh era client fidel, venea și stătea cam o oră, uneori rămânea chiar toată seara. Era tehnician la CBS și locuia după colț. Cum nu bea niciodată mult, venea la Jimmy's pentru bere tot atât cât și pentru mâncare și, mai mult decât ambele, pentru tovărășie.

Am luat o masă și eu am comandat cafea și un hamburger și ne-am povestit amândoi ce-am mai făcut între timp. El s-a pensionat, mi-a zis, și eu l-am informat că parc-am auzit de asta.

— Lucrez la fel de mult ca înainte, a spus. Liber profesionist, uneori pentru foștii angajatori, dar și pentru oricine mai vrea să mă angajeze. Am de lucru cât vreau și, în plus, îmi încasez și pensia.

— Apropo de CBS, am intervenit.

— Apropo, zici?

— Ei, dacă tot am adus vorba... Vreau să te întreb despre un tip anume, pentru că s-ar putea să-l fi cunoscut acum niște ani. A lucrat acolo vreme de trei ani și a plecat în toamna lui 82.

Și-a scos pipa din gură și a dat din cap.

— Arnie Leveque, a zis. Deci te-a sunat, până la urmă. Eram curios dac-o va face. De ce pari așa încurcat?

— De ce să mă sune?

— Adică n-a sunat? Atunci de ce...

— Zi tu mai întâi. De ce să mă sune?

— Pentru că voia un detectiv particular. Ne-am întâlnit la o filmare. Cred că acum, ăă, vreo șase luni.

A fost mai demult de atât, mi-am spus.

— Și nu știu cum a venit vorba, dar voia să știe dacă-i pot recomanda un detectiv, deși aș putea să jur că n-a folosit cuvântul ăsta. Am spus că știu un tip, un fost polițist care locuiește chiar aici, în cartier, și i-am dat numele tău și i-am zis că nu-ți știu numărul din cap, dar că stai la Northwestern. Tot acolo stai?

— Da.

— Și încă mai lucrezi în branșă? Sper c-am făcut bine dându-i numele tău.

— Sigur că da, am spus. Îți rămân dator. Dar nu m-a sunat.

— Păi, de atunci nici nu l-am mai văzut, Matt, și-s sigur că au trecut șase luni, așa că, dacă nu te-a contactat până acum, probabil n-o va mai face.

— Sunt sigur de asta, am spus, și-s sigur că au trecut mai mult de șase luni. În mai a murit.

— Doar nu vorbești serios! E mort? Era tânăr. Sigur, era mult prea gras, dar totuși...

A sorbit din bere.

— Ce-a pățit?

— A fost omorât.

— Pentru Dumnezeu! Cum?

— Înjunghiat de un hoț. Se pare.

— „Se pare”. Ar putea să fi fost ceva premeditat?

— Jaful e premeditat prin definiție, dar nu, nu există suspiciuni oficiale. Leveque are legătură cu ceva la care lucrez acum – sau măcar se poate să aibă. De ce-i trebuia un detectiv particular?

— Nu mi-a spus.

S-a încruntat.

— Nu-l cunoșteam foarte bine. Când a început să lucreze la CBS era tânăr și disponibil. Era asistent de tehnician, făcea parte dintr-o echipă de filmare. Nu cred c-am fost colegi mult timp.

— Trei ani.

— Aș fi spus că mai puțin.

— De ce a plecat?

S-a tras de barbă.

— Am impresia că noi l-am pus pe liber.

— Ți-amintești de ce?

— Cred că nici n-am știut vreodată. Nu știu s-o fi dat în bară cu ceva, cum ar spune rudele noastre din Regatul Unit, dar tânărul Arnold n-a avut niciodată ceea ce se cheamă o personalitate cuceritoare. Era un fel de toțilar matur, și cuvântul ăsta n-o să-l auzi des de la mine. Însă chiar asta era, și-n plus era înclinat să fie

delăsător cu igiena personală. Se rădea cam rar și purta același tricou o zi sau două mai mult decât ar fi fost normal. Și, sigur, era gras. Mai sunt oameni la fel de grași, dar știu să își poarte grăsimea. Arnold nu era dintre aceia.

— Și după aia a primit de lucru ca liber profesionist?

— Asta făcea când ne-am văzut ultima dată. Pe de altă parte, eu sunt liber profesionist deja de câțiva ani și-mi amintesc doar o singură ocazie când ne-am intersectat într-o echipă de filmare. Presupun totuși că lucra destul de constant, pentru că, la cum arăta, nu părea să sară peste multe mese.

— A fost vânzător o vreme la o librărie din Times Square.

— Să știi că asta e credibil, a zis. Cumva, i s-ar fi potrivit. Arnie avea întotdeauna aerul unui fricos, genul căruia îi transpiră palmele și nu respiră niciodată până la capăt. Îmi imaginez pe cineva intrând pe furiș într-un loc ca acela și dând peste Arnie la tejghea, frecându-și mâinile și privindu-l viclean.

A tras din ochi.

— Doamne, omul e oale și ulcele, iar eu uite cum vorbesc despre el.

A scăpărat un chibrit și și-a aprins din nou pipa.

— L-am făcut să pară asistentul malefic al doctorului Frankenstein. Dar să știi că i s-ar potrivi rolul într-un eventual *remake*. Despre morți numai de rău, cum obișnuia să mă sfătuiască buna mea mamă. Pentru că ei sigur nu mai au cum să ți-o tragă la rândul lor.

Capitolul 11

— Ți se cam încrețește carnea pe oase, a spus Elaine. A murit înainte să te poată contacta. Apoi te-a chemat de dincolo de mormânt.

— De unde ai scos-o pe asta?

— Păi, cum altfel ai putea-o numi? Când moare, în camera lui se găsește o videocasetă pe care proprietăreasa o vinde...

— E doar administrator.

— ... la un centru de închiriere, iar cei de acolo o închiriază cuiva care dă fuga fuguța la tine cu ea. Cât de probabil pare asta?

— Suntem toți în același cartier. Eu, Manny, Leveque, Will Haberman, centrul de închiriere. Asta face ca acul să fie într-un car cu foarte puțin fân.

— Aha. Ce mi-ai spus tu că sunt coincidențele? Felul în care Dumnezeu încearcă să-și păstreze anonimatul?

— Așa se spune.

O sunasem după ce-l lăsasem pe Manny la Armonstrong's. O păștea o răceală, mi-a spus, și toată ziua o duruse corpul, strănutase și nu fusese în apele ei. „Mai lipsește să mi se scufunde corăbiile”, glumise. Lua multă vitamina C și bea apă caldă cu zeamă de lămâie.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, de fapt, cu Leveque? m-a întrebat acum. Care e rolul lui în poveste?

— Cred că el a fost cameramanul, am zis. Trebuie să fi fost o a patra persoană în cameră atunci când s-a tras filmul. Aparatul se mișca întruna, apropia și depărta. Poți să filmezi punând camera pe un trepied și mișcându-te în fața ei, dar ei nu asta au făcut și mult timp ei au fost amândoi în cadru deodată, iar camera a continuat să se miște pentru a surprinde acțiunea.

— N-am băgat de seamă. Eram prea atentă la ce se întâmpla.

— Ai văzut-o doar o dată. Eu am mai văzut-o de două ori a doua zi, nu uita.

— Ca să te poți concentra pe detalii.

— Leveque avea experiență în filmări. A lucrat trei ani la o rețea, chiar dacă pe un post necalificat. De atunci a mai prins lucrări ca liber profesionist. Și a fost vânzător la o librărie din Times Square și a fost arestat în timpul uneia dintre campaniile de curățire a orașului lui Koch. Dacă ai vrea să alegi pe cineva ca să tragi un film porcos, el ar fi alegerea logică.

— Dar chiar l-ai lăsa să te filmeze când comiți o crimă?

— Poate îl avea la mână destul cât să nu-și facă griji. Poate crima a fost neplanificată, poate că voiau doar să-l facă pe băiat să sufere și s-au lăsat purtați

de val. Nu contează. Băiatul a murit și filmul s-a turnat, iar dacă nu Leveque a fost operatorul video, atunci a fost altcineva.

— Și caseta a ajuns la el.

— Și a ascuns-o, am spus. După Herta Eigen, singurele casete din apartamentul lui erau cele pe care i le-a vândut lui Fielding. Ceva nu cadrează. Un om din branșă ar trebui să aibă o mulțime de casete necomerciale în casă. El era cinefil, probabil își înregistra des filme de la televizor. Probabil ținea copii ale propriilor sale filmări, fie ele pornografice, fie nu. Și-ar fi avut câteva casete goale, în caz că le găsea întrebuințare.

— Crezi că femeia a mințit?

— Nu, cred însă că cineva a intrat în apartamentul lui de pe Columbus Avenue în timp ce temperatura sa corporală continua să scadă pe o alee de pe West Forty-ninth. Ceasul și portofelul n-au fost găsite asupra cadavrului, ceea ce trimite cu gândul la un jaf, dar n-au fost găsite nici cheile. Cred că cel care l-a omorât a luat cheile și s-a dus la apartamentul lui și a plecat de acolo cu toate casetele, mai puțin cele comerciale.

— De ce să nu le fi luat pe toate?

— Poate că n-a vrut să urmărească trei versiuni ale Șoimului maltez. Probabil erau destule cele fără însemne comerciale și cele filmate personal. De ce să ia ceva ce în mod clar nu îl interesa?

— Iar caseta pe care o căuta este cea pe care am văzut-o noi?

— Păi, se poate să mai fi lucrat pentru Bărbatul în Cauciuc și să fi ținut copii după toate filmările. Însă pe aceasta s-a asigurat că o ascunde bine. Nu doar că a folosit o casetă comercială, dar a și lăsat filmul original neatins vreo cincisprezece minute înainte să-l înregistreze cu materialul său. Oricine ar fi vrut să facă o verificare rapidă ar fi văzut că e *Duzina de ticăloși* și l-ar fi aruncat înături.

— Cred că prietenul tău a avut un mare șoc. Stătea cu soția și-i urmăreau pe Lee Marvin și ceilalți băieți, când, deodată...

— Așa-i, am spus.

— De ce a ascuns caseta atât de bine?

— Pentru că se temea. Probabil tot din motivul ăsta l-a întrebat pe Manny de un detectiv particular.

— Și până să te poată suna...

— N-ai de unde să știi dacă ar fi dat telefon, până la urmă, am zis. Înainte să te sun, tocmai vorbisem iar cu Manny. S-a dus acasă și s-a uitat pe calendarul de anul trecut, așa că a reușit să localizeze în timp discuția cu Leveque, pentru că ținea minte ocazia cu care au lucrat împreună. A vorbit cu el cândva în a treia săptămână din aprilie, iar Leveque a fost omorât doar în nouă mai. Poate a cerut recomandări și de la alții. Poate a sunat pe altcineva sau poate s-a convins că se poate descurca singur.

— Ce încerca să descurce? Un șantaj?

— Asta e o posibilitate valabilă. Poate c-a filmat multe scene porcoase, poate că nu pe Bărbatul în Cauciuc îl șantaja. Poate l-a omorât altcineva. Poate că s-a gândit să mă sune, dar n-a făcut-o. Nu mi-a fost client și nu e treaba mea să-i dezleg crima.

În clădirea de peste drum au pâlpâit și s-au aprins câteva lumini.

— Nu-i treaba mea nici să mișc un deget în privința Bărbatului în Cauciuc. Treaba mea e Thurman și uite că nu fac nimic în direcția asta.

— N-ar fi frumos să se lege totul?

— M-am gândit la asta, am recunoscut.

— Și?

— Nu m-aș baza să fie așa.

A dat să spună ceva, a strănutat și a zis că speră să nu fie gripă, i-am spus că ne vedem mâine și să ia în continuare vitamina C și zeamă de lămâie. A promis că o va face, chiar dacă nu credea sincer că o ajută cu ceva.

Am mai stat acolo un pic, uitându-mă pe geam. În noaptea aceea se zicea că se lasă frigul, spre dimineață fiind posibile ninsori. Am luat *Calendarul Newgate* și am citit despre un tâlhar la drumul mare pe nume Dick Turpin care, la vremea lui, fusese un fel de erou popular, deși era greu de spus de ce.

Pe la opt fără un sfert am dat niște telefoane și am reușit să-l prind pe Ray Galindez, un tânăr grafician al poliției care stătuse cu mine și Elaine și făcuse schița unui om care ne amenințase cu moartea pe amândoi, i-am spus că am ceva de lucru pentru el, dacă are vreo oră sau două libere. A zis că-și poate face timp dimineață și am aranjat să ne vedem în holul hotelului meu la zece.

M-am dus la întâlnirea de opt treizeci de la Sf. Pavel și, după aia, direct acasă. Mă gândeam să mă bag în pat devreme, în schimb am stat în fund cu orele. Mai citeam un paragraf sau două despre cine știe ce cuțitar spânzurat pe drept cuvânt cu două secole în urmă, apoi lăsam cartea jos și mă holbam pe geam.

M-am culcat într-un sfârșit pe la trei. În noaptea aia n-a căzut un fulg.

*

Ray Galindez a venit la timp și am urcat cu el în camera mea. Și-a pus servieta pe pat și a scos un caiet de schițe, câteva creioane cu mină moale și o radieră Art-Gum.

— După ce am vorbit cu tine aseară, i-am spus, m-am gândit la tipul al cărui portret l-am făcut pentru tine ultima dată. L-ai prins până la urmă?

— Nu, dar am abandonat căutarea. S-a sinucis.

— Serios? Deci presupun că n-ai apucat să îl vezi, ca să-l compari cu schița.

Apucasem, dar nu puteam spune asta.

— Schița a făcut toți banii, am zis. Am arătat-o multor oameni care l-au recunoscut după ea.

A fost mulțumit.

— Mai ții legătura cu femeia aia? Am în fața ochilor apartamentul ei, tot numai alb și negru, priveliștea aia peste râu. Frumos loc.

— Țin legătura, am recunoscut. De fapt, ne vedem destul de regulat.

— O, da? Foarte faină femeie. Tot acolo stă? Nu se poate altfel, ar trebui să fii nebun ca să renunți la un apartament ca ăla.

Am spus că tot acolo stă.

— Și are schița pe care ai făcut-o.

— Schița pe care am făcut-o. Cu tipul ăla? Schița aia?

— Înramată pe perete. Spune că aparține unei categorii artistice aparte, pe care lumea n-o bagă în seamă, și după ce am fotocopiat schița, a dus-o la înramat și a pus-o pe perete.

— Glumești.

— Jur pe Dumnezeu. A avut-o în living, dar am convins-o să o mute în baie. Altfel, oriunde ședeai simțeau că tipul se uită drept la tine. Nu te iau peste picior, Ray, a pus-o într-o ramă frumoasă de aluminiu, cu sticlă anti-reflexie și așa mai departe.

— Iisuse, a făcut el. N-am mai auzit una ca asta.

— Da, e o femeie neobișnuită.

— Cred și eu. Să știi că-mi pică bine să aud asta. Adică, e-o femeie cu gusturi bune. Mi-amintesc tabloul pe care îl avea pe perete.

A descris uleiul pe pânză, abstract și mare, de pe peretele de lângă fereastră și i-am spus că are o memorie dată naibii.

— Asta face arta din om, știi, a zis. Asta-i, cum să zic, ciudățenia mea.

Și-a ferit privirea, puțin rușinat.

— Bun, pe cine ai pentru mine azi? Un tip rău-rău?

— Un tip ai naibii de rău, am spus, și vreo doi copii.

A fost mai ușor decât credeam. Pe cel mai mare dintre copii îl văzusem doar pe videocasetă, iar pe cel mic nu apucasem să-l văd de aproape, la fel ca și pe bărbat. Dar mă uitasem la toți trei cu atâta atenție și mă gândisem la ei cu atâta intensitate, încât toate cele trei imagini erau foarte limpezi în mintea mea. A ajutat și exercițiul de vizualizare aplicat de Galindez, dar cred că m-aș fi descurcat la fel de bine și fără el. Nu a trebuit să mă strofoc ca să le văd fețele dinaintea mea. A trebuit doar să închid ochii și le-am văzut.

În mai puțin de o oră, Ray reușise să transfere imaginile din mintea mea pe trei foi de desen de 21 x 28. Acolo erau tustrei, bărbatul de la meciul de box, băiatul de lângă el și celălalt băiat, cel care fusese ucis.

Am cooperat bine, Galindez și cu mine. Au fost momente când a părut că îmi citește gândurile cu creionul său, surprinzând ceva dincolo de puterea mea de descriere. Și, cumva, cele trei schițe transmiteau rezonanța emoțională a subiecților lor. Bărbatul avea un aer periculos, băiatul cel mic, o vulnerabilitate oarbă, iar cel mare degaja impresia că e deja damnat.

Când am terminat, a pus creionul jos și a scos un suspin.

— Chestia asta te stoarce de puteri, a zis. Nu știi de ce, că doar stau și desenez, fac asta de când mă știu. Dar parc-am fi fost cuplați cumva.

— Elaine ar spune că am fost conectați psihologic.

— Da? Am simțit ceva, ca și când, poate, aș fi fost conectat și cu ei trei. Chestii grele.

I-am spus că schițele sunt exact ce voiam și l-am întrebat cât îi datorez.

— O, știi și eu, a zis. Cât mi-ai dat data trecută, o sută? E bine așa și acum.

— Atunci a fost o singură schiță. Acum ai făcut trei.

— Au fost dintr-un foc, și cât mi-a luat, o oră? O sută-i destul.

I-am dat două sute. A vrut să se împotrivească și i-am spus că bonusul e pentru autograf.

— Originalele sunt pentru Elaine, i-am explicat. O să le înrămez și i le fac cadou de Sfântul Valentin.

— Aoleo, deja trebuie să ne gândim la asta, nu? La Ziua Sfântului Valentin.

Cu timiditate, a arătat spre verigheta de aur de pe inelarul său.

— Asta-i nouă, nu o aveai ultima dată, am spus. Felicitări!

— Mersi. Chiar vrei să le semnez? Pentru că nu vreau bani în plus ca să le semnez. Sincer, e o onoare pentru mine.

— Ia banii, am spus. Cumpără-i ceva frumos soției.

A surâs larg și a semnat fiecare schiță în parte.

*

Am coborât cu el. Voia să ia metroul pe Eighth Avenue și l-am însoțit jumătate din drum, până la colț, și am intrat la un atelier de copiere unde, până m-am dus eu alături la o cafea și un covrig, băieții mi-au făcut câte o duzină de copii după fiecare schiță. Am lăsat originalele la înrămat la o galerie mică de pe Broadway, apoi m-am întors în camera mea și am folosit o ștampilă de gumă ca să-mi trec numele și adresa pe spatele copiilor. Am împăturit câteva din fiecare ca să îmi intre în buzunarul interior al sacoului și am ieșit iarăși, luând-o spre Times Square.

Ultima dată când fusesem în Deuce, valul de căldură era la apogeu. Acum era un frig năprasnic. Am ținut mâinile în buzunare și haina încheiată la toți nasturii și mi-am dorit să fi avut prezența de spirit să port mănuși și fular. Cerul avea toate nuanțele de cenușiu și, mai devreme sau mai târziu, aveam să ne trezim cu ninsoarea prezisă.

Cu toate acestea, strada nu părea foarte diferită. Puștii care stăteau în mici găști pe trotuar purtau haine întrucâtva mai groase, dar nu puteai spune că erau îmbrăcați corespunzător vremii. Se fâfâiau mai mult, țepeau ca să își țină de cald, dar în afară de asta păreau neschimbați.

M-am plimbat pe o latură a străzii și m-am întors pe cealaltă și, când un puști de culoare mi-a șoptit „Fum?”, nu l-am refuzat cu o scuturare scurtă din cap. În schimb, am arătat iute cu degetul spre un intrând și am luat-o într-acolo. A venit și el imediat și, când m-a întrebat ce vreau, buzele nu i s-au mișcat aproape deloc.

— Îl caut pe TJ, am spus.

— TJ, a zis el. Ei, dac-aș avea oleacă, sigur ți-aș vinde-o. Și ți-aș face și un preț bun.

— Îl cunoști?

— Adică e-o persoană? Credeam că-i o substanță, ceva, înțelegi.

— Las-o baltă, am spus.

I-am întors spatele și el m-a prins de braț.

— Hei, fii de gașcă, a zis. N-am terminat discuția. Cine-i TJ ăsta? E-un DJ? TJ DJ-ul, te-ai prins, da?

— Dacă nu-l cunoști...

— Aud TJ și mă gândesc la moșul ăla, aruncătorul de la Yankees. Tommy John? S-a retras. Nu știu ce vrei de la TJ, bătrâne, da mai bine iei de la mine.

I-am dat o carte de vizită.

— Spune-i să mă sune, l-am instruit.

— Ce, omule, ți se pare c-aș fi valetul lui?

Am purtat alte șase discuții similare cu alți șase stâlpi ai comunității. Unii au spus că-l știu pe TJ iar alții că nu-l știu, și n-am găsit niciun motiv să-l cred pe cuvânt măcar pe vreunul dintre ei. Nimeni nu era absolut sigur ce sunt și ce învârt pe-acolo, dar în capul lor eram fie un potențial exploatator, fie o presupusă victimă, cineva care să-i ia la unșpe metri sau cineva care putea fi luat la unșpe metri.

Mi-a trecut prin gând c-aș putea la fel de bine să obțin ajutorul altcuiva în loc să mai pierd vremea încercând să dau de TJ – care era, la urma urmei, un șmecheraș ca oricare altul din Deuce, și încă unul surprinzător de priceput, dat fiind că reușise să scuture de cinci verzișori pe unul uns cu toate alifiile ca mine, fără ca măcar să își dea silința. Dacă voiam să mărit o bancnotă de cinci dolari, strada era plină de puști care ar fi primit-o cu brațele deschise.

Și toți erau mai ușor de găsit decât TJ, care putea foarte bine să fie indisponibil. Se scursese o jumătate de an de când îl văzusem și asta însemna mult timp în zona aceea anume din oraș. Poate își mutase activitatea în altă parte. Poate își găsisse un serviciu. Sau putea fi închis pe Riker's Island sau undeva la nord, ispășind o pedeapsă mai serioasă.

Sau putea fi mort. Ținând cont de asta, am scrutat strada și m-am întrebat câți dintre tinerii aflați acolo în clipa aceea vor ajunge să-mplinească treizeci și cinci de ani. Drogurile aveau să le vină de hac unora dintre ei, iar alții aveau să fie răpuși de boli, dar un număr mare din ceilalți aveau să-și ia gâtul unii altora. Nu

era un gând frumos și n-am stat să-i țin de urât mult. Strada Forty-second era greu de suportat și așa, în timpul prezent. Dacă priveai în perspectivă, era de-a dreptul imposibil.

*

Bazele Casei Testamentului fuseseră puse atunci când un preot episcopal a început să lase persoane fugite de acasă să doarmă pe podeaua apartamentului său din Chelsea. Nu după mult timp, a convins un proprietar să doneze o casă lăsată în paragină, aflată la câteva străzi de gara Penn, și, cu ajutorul primit de la alți binefăcători, preotul a reușit să cumpere și clădirile învecinate, de-o parte și de cealaltă. Cu doi ani în urmă, un alt mecena achiziționase o construcție industrială cu cinci etaje și o donase, de asemenea, cauzei. De pe strada Forty-second m-am dus direct acolo, unde o femeie căruntă, cu ochi albaștri necruțători, mi-a spus istoricul instituției.

— Acestei clădiri i se spune Casa Noului Testament, a zis, iar complexul original este, desigur, Casa Vechiului Testament. Părintele Joyner încearcă de o vreme să obțină ca donație o proprietate din East Village, dar nu-mi dau seama cum or s-o boteze copiii pe aceea. N-au mai rămas decât Apocrifele, totuși cred că numele ăsta nu e foarte atractiv pentru gusturile lor.

Ne găseam la intrarea în clădire, unde era o pancartă cu regulamentul de ordine interioară. Erau bine veniți toți cei sub douăzeci și unu de ani, dar nimeni nu avea voie să intre când se afla sub influența drogurilor sau a alcoolului și nici deținând arme de foc, în plus nimeni nu avea acces între orele 1 și 8 dimineața.

Doamna Hillstrom afișa un aer curtenitor, dar precaut, lucru de înțeles; încă nu știa dacă sunt un posibil donator sau o persoană care vânează să-i sufle atribuțiile. Oricine aș fi fost, nu puteam să trec de ea și să văd interiorul clădirii. Nu eram înarmat și nu consumasem droguri, însă-n mod evident depășeam limita de vârstă.

I-am arătat portretele celor doi băieți. Fără să le privească, a spus:

— Îmi pare rău, dar politica noastră nu încurajează divulgarea identității celor care se află în grija noastră.

— Nu ați divulga nimic, am spus și ea m-a privit atent. Niciunul dintre băieții ăștia nu stă aici.

Atunci a privit, în sfârșit, schițele.

— Astea sunt desene, a zis. Ciudat.

— Cred că e posibil ca unul sau amândoi să fi stat aici. Cred că fugiseră de acasă.

— Băieți rătăciți, a spus femeia și a studiat, pe rând, portretele. Aproape c-ar putea să fie frați. Cine sunt?

— Asta încerca să aflu. Nu le știu numele și nu știu de unde să-i iau.

— Ce au pățit?

— Cred că acesta a murit. Cred că cel tânăr e în pericol.

După o scurtă pauză, am spus:

— Sau dincolo de pericol.

— „Dincolo de pericol”. Asta înseamnă c-ar putea fi mort și el, asta spuneți?

— Așa cred.

A lăsat capul pe o parte și mi-a cercetat privirea.

— Îmi ascundeți ceva. De ce aveți desene și nu fotografii? Cum de căutați niște băieți despre care nici nu știți cine sunt?

— Unele lucruri e mai bine să nu le știți.

— Da, a zis, dar pe cele mai multe oricum le știu. Sunt angajată cu contract, domnule Scudder, nu voluntar. Lucrez douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, dar uneori vin la serviciu și duminica. Am camera mea și trei mese pe zi asigurate, plus zece dolari pe săptămână. Din atât nu-mi ajunge și pentru țigări, așa că m-am lăsat, iar acum îmi donez, de obicei, jumătate din salariu. Sunt aici de zece luni, domnule Scudder, și mi-am prezentat demisia de trei ori. Când primești să fii instruit, accepți să rămâi pe post un an, așa că prima dată când am demisionat m-am temut că o să fiu certată. I-am spus părintelui Joyner că nu mai suport, că trebuie să renunț, iar el a spus: „Maggie, te invidiez, nu-mi doresc altceva pe lume mai mult decât să pot renunța și eu”. Am spus: „M-am răzgândit, rămân”. „Bun venit înapoi”, a zis el. Altă dată am renunțat cu strigăte și încă odată cu lacrimi fierbinți. M-a cuprins furia, așa că am renunțat, apoi m-a bufnit plânsul, așa că am renunțat iar, dar de fiecare dată m-am calmat și am hotărât să rămân. În fiecare zi văd câte ceva care mă face să dau fuga în stradă, să mă agăț de fiecare trecător și să-i scutur pe toți și să le spun ce se întâmplă, în fiecare zi învăț încă unul dintre lucrurile despre care spuneți că e bine să nu le știu. Una dintre cele trei clădiri ale Casei Vechiului Testament este, acum, aripa bolnavilor de HIV, știati? Toți băieții de acolo au ieșit pozitivi la analize. Toți au sub douăzeci și unu de ani. Când ajungi la vârsta asta, trebuie să pleci pe drumul tău. Cei mai mulți dintre ei nu vor trebui să plece, fiindcă până atunci vor muri. Credeți că există ceva ce nu-mi puteți spune? Credeți că știți ceva mai rău de atât?

— Motivul pentru care cred că băiatul cel mare este mort, am spus, e acela că am văzut o filmare în care apărea împreună cu un bărbat și o femeie. La sfârșitul filmării, cei doi l-au omorât. Cred că băiatul mai mic este fie mort, fie în pericol, pentru că săptămâna trecută l-am văzut cu un bărbat care cred că era cel din filmare.

— Și ați făcut desenele astea.

— Eu nu le-aș fi putut face. Le-a făcut un desenator al poliției.

— Înțeleg, a spus și a privit în altă parte. Există multe filmări ca aceea? E o afacere foarte profitabilă?

— Nu știu câte există. Și nu, nu cred că e deosebit de profitabil. Cred că oamenii aceia au făcut filmul pentru propriul amuzament.

— „Pentru propriul amuzament”, a repetat și a clătinat din cap. În mitologia greacă exista un personaj care își devora propriii copii. Cronos. Am uitat de ce. Cu siguranță avea motivele lui.

A ridicat brusc ochii spre mine.

— Și noi ne devorăm propriii copii, o generație întreagă de copii. Îi irosim, îi nesocotim, îi aruncăm la gunoi. Îi devorăm literalmente, în unele cazuri. Veneratori ai Satanei care sacrifică nou-născuți și... și... îi gătesc, îi mănâncă. Bărbați care cumpără copii la colț de stradă și fac sex cu ei și apoi îi omoară. Spuneți că l-ați văzut pe bărbatul acela, l-ați văzut cu băiatul? L-ați văzut cu ochii dumneavoastră?

— Cred că era același bărbat.

— Era normal? Arăta ca orice om?

I-am arătat schița.

— Arată normal, a spus. Asta mă înfurie. Mă înfurie gândul că oameni normali sunt în stare de fapte așa odioase. Vreau să arate ca niște monștri. Dacă se comportă ca niște monștri, de ce să nu arate ca niște monștri? Dumneavoastră înțelegeți de ce fac oamenii astfel de lucruri?

— Nu.

— „Te invidiez”, a spus părintele Joyner. „Te invidiez, nu-mi doresc altceva pe lume mai mult decât să pot renunța și eu”. După aceea mi-am spus: Ei, asta da metodă de-a face un om să nu plece. O lovitură de maestru. Totuși, nu cred că a fost ceva calculat. Cred că a fost sincer, cred că e adevărul gol-goluț. Pentru că e valabil și pentru mine. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să pot renunța.

— Știi la ce vă referiți.

— Serios? a spus cu îndoială și s-a uitat iarăși la portrete. Se poate să-i fi văzut aici pe băieți. Nu-i recunosc, dar e posibil.

— Pe cel mai mare nu puteați să îl vedeți. Ați spus că sunteți aici de zece luni, iar pe atunci cred că filmarea era deja făcută.

M-a întrebat dacă pot să aștept o clipă și a dispărut înăuntru clădirii. Eu am rămas pe loc în vreme ce doi puști au intrat pe ușă și alți câțiva au ieșit. Arătau ca niște copii normali, nu ca pușlamalele de pe Forty-second, nu aveau aerul îndurerat la care te-ai aștepta de la cei în situația lor. Mă întrebam ce îi făcuse să fugă de acasă și să vină în orașul ăsta aflat în pragul distrugerii. Probabil că Maggie Hillstrom mi-ar fi putut spune, dar nu prea simțeam nevoia să aflu.

Tați brutali, mame neglijente. Violență mirosind a alcool. Incest.

Nu era nevoie să-mi spună cineva, mă ducea și pe mine capul. Nimeni nu ajungea aici dacă totul era roz, ca-n *The Brady Bunch*.

Când s-a întors Maggie, tocmai citeam regulile din nou. Nimeni nu-i recunoscuse pe cei din schițe. S-a oferit să le păstreze și să le mai arate și altora, mai târziu, i-am spus că m-aș bucura și i-am dat copii în plus din fiecare portret.

— Numărul meu e pe verso, am spus. Sunați la orice oră. Stați să vă dau copii și după celălalt portret, al bărbatului. Poate îl arătați și pe acela și le spuneți copiilor să nu meargă nicăieri cu un om care arată ca el.

— Îi învățăm să nu meargă nicăieri cu nimeni, a spus ea. Dar nu ne ascultă.

Capitolul 12

— Părintele Michael Joyner, a spus Gordie Keltner. Primesc corespondență de la el, cred că mare parte primește din lumea liberă, însă eu o să primesc buletinele lui informative pe veci pentru că i-am trimis bani odată. „Cu douăzeci și cinci de dolari, pot salva viața unui băiat”, asta era titlul uneia dintre campaniile lui de strângere de fonduri. „Poftim cincizeci”, i-am scris. „Salvează doi în contul meu, bine?” Și am trimis biletul împreună cu un cec de cincizeci de dolari. L-ai întâlnit pe bunul părinte?

— Nu.

— Nici eu, dar l-am văzut la televizor. Vorbea cu Phil sau cu Geraldo sau cu Oprah despre pericolul reprezentat de bărbații care profită de tinerii rătăciți și despre rolul nefast pe care îl are pornografia ca stimulent și germen al unei industrii care exploatează copiii. Toate astea sigur că pot fi adevărate, însă eu mi-am spus: Vai, Michael, nu apeși cam tare pedala? Fiindcă bag mâna-n foc că bunul nostru părinte e la fel de gay ca un curcubeu.

— Serios?

— Ei, știi ce-a spus Tallulah Bankhead, celebra actriță de moravuri ușoare. „Dhragu’ meu, știu sigur doar că *mie* nu mi-a supt-o”. N-am auzit povești și nu l-am văzut prin baruri de gay, în plus poate că e sută la sută celibatar, deși asta nu-i o condiție obligatorie dacă ești anglican, nu? Dar are alură de gay și emană energie gay. Cred că-i al naibii de frustrant pentru el, să-și ducă traiul înconjurat de atâția băieți fragezi și să-și țină prohabul închis mereu. Nu-i de mirare că n-are multe cuvinte bune pentru noi, ceilalți, care nu suntem niște băieți așa cumiți.

L-am cunoscut pe Gordie cu niște ani în urmă, pe când eram detectiv la Secția Șase din Village. Sediul secției era pe strada Charles atunci – s-a mutat de mult pe West Tenth – și Gordie era barman cu jumătate de normă la Sinthia’s. Sinthia’s s-a închis demult – Kenny Banks, care era proprietarul, a vândut bodega și s-a mutat în Key West. Înainte de asta, însă, Gordie și un partener se mutaseră în cartierul meu și deschiseseră Kid Gloves în sala de pe Ninth Avenue unde Schip Devoe și John Kasabian ținuseră Miss Kitty’s.

Kid Gloves n-a avut viață lungă, iar acum Gordie lucra la o speluncă care fusese un soi de spațiu de depozitare pe vremea când eu mă făleam cu insigna aurie. Era hăt, în colțul sud-vestic al Village, între Clarkson și Greenwich, și acum câțiva ani, când se deschisese, își spusese „La unchiul Bill”. De atunci, se renăscuse sub titulatura de „La Jack Năpastă”, cu tentă western.

Era la capătul după-amiezii și Gordon avea timp berechet de pierdut cu mine. În afară de mine, mai erau trei clienți. Un bătrân la costum bea cafea irlandeză și citea un ziar la capătul barului și un bondoc în jeanși și cizme negre cu vârfuri pătrătoase juca biliard singur. I-am arătat lui Gordie portretele mele, la fel cum le arătasem prin toate celelalte baruri din Village, și el clătinat din cap.

— Da-s simpățicuți, a zis. Însă mie nu mi-au plăcut niciodată frăgezeniile, nu te lua după răutățile mele la adresa părintelui Mike.

— Lui Kenny îi plăceau, am zis, amintindu-mi.

— Kenny era incorigibil. Când lucram pentru el, eu încă eram o dulceață mică însă pentru el eram deja prea mare ca să i se mai aprindă ochii după mine. Dar nu găsești multe frăgezenii prin baruri, Matt. Nu ca odinioară, nu de când vârsta minimă pentru consumul de alcool a urcat de la opșpe la douășunu. Un flăcău de paispe ani ar putea trece drept major într-o lumină proastă, mai ales dacă e mai înăltuț sau ți-ar putea arăta un buletin bine falsificat. Dar tre' să ai măcar șaptesprezece ca să treci de douășunu, iar la vârsta aia deja nu mai ești în floarea frăgeziei.

— Ce lume rea!

— Mie-mi spui! Am hotărât acum niște ani să nu judec pe nimeni și știu că majoritatea băiețașilor sunt dintre cei care singuri se lasă seduși. Uneori chiar ei fac primul pas. Dar nu-mi pasă. Îmbătrânesc și mă transform în lupul moralist. Cred că e greșit ca un adult să facă sex cu un copil. Nu-mi pasă dacă și puștiul o vrea. Cred că e greșit.

— Nici nu mai știu ce e greșit și ce e corect.

— Credeam că sticleții știu asta mereu.

— Așa ar trebui. Probabil asta-i unul dintre motivele pentru care am ieșit din poliție.

— Sper din suflet că asta nu-nseamnă că va trebui să nu mai fiu homo, a zis. Doar la asta mă pricep pe lume.

A luat unul dintre portrete și, studiindu-l, a început să se tragă de buză.

— Din ce-am auzit, cei mai mulți băieți care agață bărbați în toată firea fac strada în zilele noastre. Lexington Avenue, pe la cincizeci și ceva. Times Square, sigur. Și debarcaderul Hudson, de la strada Morton în sus. Puștani îi fac veacul pe West Street, de partea cu râul, și clienții vin acolo cu mașina.

— Înainte să vin aici, am trecut pe la câteva baruri de pe West Street.

Gordie a scuturat din cap.

— Nu-i lasă pe pici să facă purici pe-acolo. Și nici prădătorii nu se-adună prin zona aia. Majoritatea-s dintre cei care-și ostoiesc poftelile pe sub poduri și-n tuneluri, în mașini proprietate personală, după care se-ntorc frumos acasă la soție și copilași.

Mi-a umplut iarăși paharul cu sifon.

— Ai putea încerca la un bar, totuși, da' numa' mai spre seară. Nu-nainte de nouă treizeci sau zece, așa zice. N-o să găsești băieți acolo, dar poate dai peste niște boșorogi perversi care-i preferă. E-n Eighth Square. Pe strada Tenth, imediat ce ieși din Greenwich Avenue.

— Îl știu, am spus. Am trecut pe lângă el, dar nu știam că e de gay.

— Nu prea ai acum să-ți dai seama de-afară. Da' acolo vin să se adape majoritatea pasionaților veritabili de frăgezenii. Numele-i destul de grăitor, nu crezi?

Probabil am părut nedumerit, căci mi-a explicat:

— „Șah”. În Eighth Square, al optulea pătrățel. Locul unde un pion se poate transforma în regină.

*

O sunasem mai devreme pe Elaine și ea contramandase cina în oraș. Avea fie gripă, fie cea mai urâtă răceală posibilă și o storsese de energie, de pofta de mâncare, dar și de puterea de-a înțelege cât de cât ce citea. Nu putea decât să moțâie în fața televizorului. Eu am rămas în centru și am mâncat plăcintă cu spanac și un cartof copt la o cafenea din Sheridan Square, după care m-am dus la o întâlnire la un club de la stradă, pe Perry Street. M-am întâlnit cu o femeie pe care o cunoscusem la Sf. Pavel. Se lăsase de băut venind acolo, apoi se mutase cu iubitul, locuiau împreună pe strada Bleeker. Acum era căsătorită și în mod vizibil însărcinată.

După întâlnire, m-am dus pe jos până în Eighth Square. Barmanul purta o bustieră imprimată cu un șoim german și, după cum arăta, părea că merge des la sala de forță, i-am spus că Gordie de la Jack Năpastă îmi sugerase să-i cer ajutorul și i-am arătat portretele băieților.

— Uită-te în jur, a zis. Vezi pe cineva ca ei aici? Nici n-ai cum. N-ai văzut anunțul? „Dacă n-ai douăzeci și unu, șterge-o”. Nu e doar de decor. Mesajul e pe bune.

— Și la Julius's era un anunț, am spus. „Dacă ești homo, te rugăm, valea”.

— Mi-amintesc! a zis, luminându-se. De parcă cineva care *nu* avea o mică înclinație pidosnică le-ar fi călcat vreodată pragul. Dar ce să te-aștepți de la prințesele alea cu nasul pe sus?

S-a sprijinit în cot.

— Dar te-ai dus departe-n timp. Înainte de Gay Pride, înainte de Stonewall.

— Adevărat.

— Dă-mi să mai văd o dată. Îs frați? Nu, nu prea seamănă, dă-i apropiere semeția, așa-i? Te uiți la ei și ți se umflă inima, te gândești la drumeții cu cercetașii și la scăldat în curul gol. La băieții care împart abonamentele la ziare. Joaca de-a mîța în curtea din spate cu tata. I-auzi cum vorbesc, parc-aș fi la *Dorina Reed Show*.

Nu-i recunoștea pe băieți. Nu-i recunoșteau nici ceilalți câțiva clienți cărora le-a arătat chiar el portretele.

— Sincer, nu-i primim aici pe mucoși, a zis. Dimpotrivă, ne-adunăm ca să ne plângem cât de cruzi sunt și cât ne costă să-i facem fericiți. Dar stai așa o clipă. Țsta cine-i?

Se zgâia la al treilea portret, cel cu Bărbatul în Cauciuc.

— Pe el cred că l-am mai văzut, a zis. Nu pot să jur, dar cred că l-am văzut.

S-au apropiat doi mușterii și s-au aplecat peste umărul meu ca să examineze schița.

— Sigur că l-ai văzut, a zis unul. L-ai văzut în filme. E Gene Hackman.

— Seamănă cu el, a zis celălalt.

— Poate-n cea mai proastă zi din viața lui, a spus barmanul. Știi la ce te referi, dar nu e el, așa-i?

Am zis că nu e.

— Da' de ce vii cu desene? Nu-i mai ușor să identifici pe cineva după o poză?

— Pozele-s așa comune, a spus celălalt. Eu sunt pentru desene, mi se pare o idee ca lumea.

— Jon, aici nu-i vorba despre decorațiuni interioare. Aici identificăm pe cineva, nu plănuim să renovăm locul de luat micul dejun.

Un alt client, cu fața distrusă de SIDA, a spus:

— L-am văzut pe ăsta. L-am văzut aici și l-am văzut pe West Street. De vreo șase ori, poate, în ultimii doi ani. De două ori, cred, era cu o femeie.

— Cum arăta ea?

— Ca un doberman. În piele neagră din cap până-n picioare, cizme cu toc înalt și cred că la încheietura mâinilor avea manșete cu țepi.

— Probabil mama lui, a propus cineva.

— Cu siguranță ieșiseră la vânatoare, a zis cel cu SIDA. Își căutau un prieten de joacă. El i-a omorât pe băieți? De aia îl cauți?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite și m-a făcut să răspund pripit:

— Pe unul dintre ei, da. Cum de-ai știut?

— Arătau ca doi ucigași, a zis el simplu. Asta mi-a trecut prin cap de prima dată când i-am văzut împreună. Ea era Diana, zeița vânătorii. El nu știu cine era.

— Cronos, am sugerat.

— Cronos? Ei, da, s-ar potrivi, nu-i așa, dar nu asta mi-am spus. Mi-amintesc că purta o haină de piele până-n podea și că semăna cu un agent al Gestapoului, cineva care ți-ar bate cu pumnii în ușă la trei noaptea. Știi ce zic, ai văzut filmele.

— Da.

— Mi-am zis, ăștia doi îs asasini, caută pe cineva să ducă acasă și să ucidă. Gândești prostii, m-am muștrat, dar aveam dreptate, așa-i?

— Da, am răspuns. Aveai dreptate.

*

Am luat metroul până la Columbus Circle și, în drum spre casă, am cumpărat prima ediție a *Times*. Nu aveam mesaje la recepție și nici corespondență în cutia poștală. Am deschis televizorul și am urmărit știrile pe CNN și, în pauza de publicitate, am citit ziarul. La un moment dat, m-a prins un articol lung despre bandele din Los Angeles care se ocupau cu drogurile și am dus mâna să închid televizorul.

Era trecut de miezul nopții când a sunat telefonul. O voce moale a zis:

— Matt, sunt Gary de la Paris Green. Nu știu dacă te interesează, dar individul de care întrebai ieri seară tocmai a intrat și s-a așezat la bar. Poate dă peste cap paharul și pleacă după ce pun receptorul jos dar, dac-ar fi după mine, aș spune că mai stă aici o vreme.

Îmi dădusem pantofii jos însă, în afară de asta, eram gata să ies. Mă apăsă oboseala, stătusem până târziu cu o noapte înainte, dar la naiba, asta era.

Am zis că vin imediat.

*

Drumul cu taxiul nu cred că a durat mai mult de cinci minute, dar înainte să ajung la jumătatea distanței am început să mă-ntreb ce mama naibii fac.

Ce-aveam de gând, să stau cu ochii pe omul ăla în timp ce bea și să-l evaluez dacă e-un criminal?

Absurditatea situației mi-a fost și mai clară când am deschis ușa și am intrat. În tot localul erau doar doi oameni, Gary în spatele barului și Richard Thurman de cealaltă parte a lui. Bucătăria era închisă și, înainte să plece, chelnerii răsturnaseră scaunele pe mese. Paris Green nu ținea deschis până târziu, iar Gary lua ultima comandă la bar de obicei pe când terminau și chelnerii și plecau acasă. Aveam sentimentul că în seara aceea stătea mai mult din cauza mea și-mi doream doar să nu fie degeaba.

Când m-am apropiat, Thurman s-a întors. Pe unii oameni abia se vede dacă sunt beți. Mick Ballou e așa. Poate să bea un hârdău și singurul semn exterior este o vagă oțelire a privirii din ochii lui verzi. Richard Thurman era fix pe dos. De la prima privire am știut că face noapte albă. Se vedea după sticlirea ochilor lui albaștri, intenși, după buhăirea fălcilor, după colțurile căzute ale buzelor.

A încuviințat scurt din cap și s-a întors la băutura sa. Nu am reușit să văd ce era. Ceva cu gheață, nici berea sa light obișnuită, nici martini-ul de dinaintea cinei. Am ales un loc la bar, opt sau zece pași mai încolo, și Gary mi-a adus un pahar de sifon fără să mai întrebe.

— Vodca tonică dublă, a zis. Ți-o trec în cont, Matt?

Nu era votcă și nu aveam cont deschis acolo. Gary era unul dintre puținii barmani din cartier care nu se străduia să aibă succes ca actor sau scenarist, însă, fără-ndoială, avea o înclinație aparte pentru actul dramatic.

— Nu-i nevoie, am spus și a am sorbit lung din sifon.

— Aia-i băătură de vară, a zis Thurman.

— Da, așa cred, am fost de acord. M-am obișnuit s-o beau indiferent de anotimp.

— Britanicii au inventat tonicul. Au colonizat tropicele și au început să-l bea. Știi de ce?

— Ca să se răcorească?

— Ca să nu facă malarie. Preventiv. Știi ce este tonicul? Cum i se mai spune?

— Apă cu chinină?

— Foarte bine. Iar chinina se administrează împotriva malariei. Te sperie malarie? Vezi vreun țânțar?

— Nu.

— Atunci bei ce nu trebuie.

A ridicat paharul:

— „Bordeaux pentru băieți, porto pentru bărbați, iar pentru eroi, doar brandy”. Știi cine a spus asta?

— După cum sună, vreun bețiv.

— Samuel Johnson, dar tu probabil crezi că ăsta joacă atacant dreapta la Mets.

— Ei, tu vorbești acum despre Darryl Strawberry. E și el băutor de brandy?

— Iisuse Cristoase, a zis Thurman. Ce dracu’ caut aici? Care naiba-i problema cu mine?

Și-a cuprins capul cu mâinile.

— Hei, înveselește-te, am spus. Tu bei brandy acolo?

— Brandy și cremă de mentă. E mortală.

Nu mă mai miram că era muci, atunci.

— O băătură de erou, am remarcat. Gary, dă-i omului meu de-aici încă o băătură de erou.

— Știu și eu, a pregetat Thurman.

— O, haide, am insistat. Mai poți să duci una.

Gray i-a mai adus o mortală și mie mi-a pregătit încă un pahar cu sifon, luându-l din fața mea pe cel pe care abia dacă-l atinsesem. Eu și Thurman am ridicat paharele unul către celălalt.

— Pentru prietenii absenți, am spus.

— Iisuse, a zis el. Nu pentru asta.

— Bine, ce zici de asta, atunci? „Pentru crimă”.

I-au căzut umerii și s-a uitat la mine. Avea buzele cărnoase ușor depărtate. Părea că e pe cale să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit și a luat o înghițitură lungă de brandy.

S-a strâmbat și s-a scuturat puțin când licoarea i-a coborât pe gât.

— Mă știi, așa-i? a zis.

— La naiba, suntem aproape vechi amici.

— Vorbesc serios. Știi cine sunt?

S-a întors spre mine.

— Stai așa, am zis.

Aștepta să-l recunosc după poza din ziare. L-am lăsat să mai aștepte o clipă.

— Maspeth Arena, am spus apoi. La meciurile de joi seară. Am dreptate?

— Nu-mi vine să cred.

— Tu erai cameramanul. Ba nu, greșesc. Tu erai în ring și îi dădeai indicații cameramanului.

— Eu produc transmisia.

— Pe cablu.

— Five Borough Cable, așa-i. Nu-mi vine să cred. Dăm locurile moca și tot nu vine nimeni să le ocupe. Nimeni nici nu știe măcar unde e Maspeth. Singura stație de metrou din apropiere este M și nimeni din Manhattan n-are habar încotro o iei ca să ajungi acolo. Dacă m-ai văzut acolo, nu-i de mirare că m-ai recunoscut. Cred că noi eram singurii la fața locului.

— Ai o meserie bunicică, am spus.

— Așa zici, eh?

— Te mai uiți și tu la un meci. Mai apuci o fată bună de cur...

— Pe cine, Chelsea? E-o ștoarfă, prietene, atâta tot. Crede-mă pe cuvânt.

A mai dat pe gât puțin brandy mortal.

— Ce te-a făcut să mergi acolo? Ești vreun mare fan al boxului, nu ratezi nicio gală?

— Eram în timpul serviciului.

— Și tu, eh? Ce, ești reporter? Credeam că-i știi pe toți presării.

I-am dat o carte de vizită și, când mi-a zis că sunt trecute pe ea doar numele și adresa mea, i-am arătat-o pe cea pe care o foloseam când lucram pentru Wally, o carte de vizită de la Reliable Investigations, cu adresa lor și numărul lor de telefon și numele meu.

— Ești detectiv, a remarcat.

— Exact.

— Și erai la datorie alaltăieri seară când ai venit la Maspeth.

Am dat din cap afirmativ.

— Și acum ce faci? Tot datorie e și asta?

— Asta? Că beau și trângănesc? Nu, pentru asta nu sunt plătit. Mi-aș dori să fiu, îți spun sincer.

Cartea de vizită cu Reliable am pus-o repede la loc, dar pe cealaltă i-am lăsat-o lui și acum o studia. Mi-a citit numele cu voce tare și s-a uitat la mine. M-a întrebat dacă știu cum îl cheamă.

— Nu, am spus. De unde să știu?

— Richard Thurman. Nu-ți spune nimic?

— Doar că mă duce cu gândul la Thurman Munson.

— Aud asta des.

— Echipa Yankees n-a mai fost aceeași după ce s-a prăbușit avionul.

— Mda, păi, nici eu n-am mai fost același. De la prăbușire încoace.

— Nu înțeleg.

— Nu contează. Nu-i important.

A căzut pe gânduri preț de o clipă.

— Ai început să-mi spui de ce erai la Maspeth, a continuat apoi.

— O, știi și tu.

— Ba nu știu. De aia întreb.

— Nu te-ar interesa.

— Glumești? Ești detectiv particular, ai meseria preferată a oricărui om, sigur că aș fi interesat.

Mi-a pus o mână pe umăr, cu un gest prietenos.

— Cum îl cheamă pe barman?

— Gary.

— Hei, Gary, încă un brandy, încă o votcă tonică dublă. Deci, ce te-a făcut să vii la Maspeth, Matt?

— Să știi, am spus, ciudat e că m-ai putea ajuta.

— Cum așa?

— Păi, ai fost și tu acolo, am zis. Poate l-ai văzut. Era chiar lângă ring.

— Ce vorbești acolo?

— Individul pe care îl urmăream.

Am scos o copie a unui portret și m-am asigurat că e cel corect.

— Poftim. Ședea în față, era cu fiul lui. L-am zărit acolo, așa cum mă așteptam, dar apoi l-am pierdut. Nu știi din întâmplare cine e?

S-a uitat la schiță și eu m-am uitat la el.

— Țasta-i un desen, a zis după un moment și eu i-am confirmat observația. Tu l-ai făcut? „Raymond Galindez”. Țasta nu ești tu.

— Nu.

— De unde-l ai?

— Ei mi l-au dat, am spus. Ca să-l recunosc.

— Și trebuia să-l urmărești?

— Exact. Și m-am dus să mă piș și, când m-am întors, nu mai era. El și băiatul, au dispărut amândoi când nu eram atent.

— De ce-l urmăreai?

— Nu mi se spune totul. Îl recunoști? Știi cine e? Era chiar în primul rând, trebuie să-l fi văzut.

— Cine-i clientul tău? Cine ți-a spus să-l urmărești?

— Nu ți-aș putea spune nici dacă aș ști. În brânșa mea, știi, totul e confidențial.

— Hei, haide, a zis cuceritor. Aici suntem singuri. Cui crezi c-o să-i mai spun?

— Nici măcar nu știu cine e clientul, am spus, sau de ce trebuia să-l urmăresc. Dar am fost făcut cu ou și cu oțet pentru că l-am pierdut, de asta să fii sigur.

— Îmi închipui.

— Deci, îl recunoști? Știi cine este?

— Nu, a zis. Nu l-am văzut în viața mea.

*

A plecat la scurt timp după aceea. M-am furișat afară și eu și am traversat pe partea dinspre centru a intersecție, ca să îl pot urmări cum mergea pe jos spre Eighth Avenue. Când a prins un avans bun, am pornit după el fără a-l pierde din vedere. A intrat în clădirea sa și peste câteva minute am văzut luminile aprinzându-se la geamurile de la etajul trei.

M-am întors la Paris Green. Gary încuiase, dar mi-a deschis ușa.

— Ingenioasă manevră, am spus. Votcă și tonic.

— Votcă *dublă* și tonic.

— Și în contul meu.

— Păi, nu-ți puteam cere șase dolari pe niște sifon, nu? E mai simplu așa. A mai rămas niște cafea. Vrei o ceașcă înainte să închid pe azi?

Am băut o ceașcă și Gary a destupat o sticlă de Dos Equis pentru sine. Am încercat să-i dau niște bani, dar nici n-a vrut să audă.

— Prefer ca eforturile mele în sprijinul adevărului să rămână *pro bono*, a spus. Plăcerea n-ar fi nici jumătate atât de mare dacă aş face-o pe bani, cum i-a spus actrița episcopului. Ei, ai ajuns la un verdict? A făcut-o?

— Sunt sigur că e vinovat, am spus. Dar eram sigur dinainte și n-am acum mai multe dovezi decât aveam la început.

— Am auzit ceva din discuție. Mi s-a părut fascinant cum ți-ai schimbat personalitatea. Dintr-odată ai fost un mușteriu sadea și pe deasupra semi-pilit. O clipă m-am temut că ți-am pus într-adevăr votcă în pahar, din greșeală.

— Păi, am oarecare vechime prin birturi. Nu-i greu să-ți amintești coregrafia.

Și nu ar fi greu să redevin omul acela. Se adaugă doar niște alcool și se amestecă bine.

— A fost atât de aproape să-și dea drumul la gură, am spus. Nu știu dacă aveam cum să-l fac să verse sacul în seara asta, dar unele lucruri îi stăteau pe limbă. Nu știu, poate am greșit arătându-i desenul.

— Asta era pe foaia de hârtie pe care i-ai dat-o? A luat-o cu el.

— Da? Văd că n-a luat și cartea de vizită.

Am luat-o în mână.

— Sigur, numele și numărul meu de telefon sunt și pe spatele desenului. L-a recunoscut, apropo. Asta a fost clar, iar felul în care a negat n-a fost foarte convingător. Îl știe pe tip.

— Mă-ntreb dacă nu-l știu și eu.

— Cred că mai am o copie, am spus.

Am căutat în buzunar și am despăturit schițele până am găsit-o pe cea bună. I-am dat-o lui Gary și el a înclinat-o la lumină.

— E-un ticălos tare hâd, nu crezi? a zis. Seamănă cu Gene Hackman.

— Nu ești primul care spune asta.

— Serios? N-am observat până acum.

L-am privit îndeaproape.

— Când a fost aici, i-am spus că Thurman și soția lui au luat cina în bar cu alt cuplu. El era jumătatea masculină a acelui cuplu.

— Ești sigur?

— Sunt sigur că tipul ăsta și o femeie au cinat cel puțin odată cu Thurmanii. Poate mai mult de o dată. Dacă a spus că nu-l cunoaște, mințea.

— Ai mai spus și că a fost aici cu alt bărbat, cândva după moartea soției sale. Același bărbat?

— Nu. Țăla era un ins blond cam de vârsta lui. Țăsta... a lovit cu degetul în desen: ăsta era mai aproape de vârsta ta.

— Și a fost aici cu Thurman și soția lui.

— De asta sunt sigur.

— Și o altă femeie. Ea cum arăta, îți amintești din întâmplare?

— N-am nici cea mai mică idee. Nici el nu ți-aș fi putut spune cum arăta dacă nu-l vedeam în imagine. Asta mi-a reîmprospătat complet memoria. Dacă ai și o poză a ei...

Nu aveam. Mă gândisem să încerc să lucrez cu Galindez la o schiță a fetei cu pancarta, dar trăsăturile ei faciale erau prea imperfect definite în memoria mea și nu eram deloc sigur că era aceeași femeie pe care o văzusem în filmare.

I-am dat să vadă desenele celor doi băieți, dar nu i-a recunoscut de nicăieri.

— La naiba, a zis. Mă descurcam așa bine, iar acum media mi-a scăzut la unu din trei. Mai vrei cafea? Pot să fac încă o porție.

Asta era o bună replică de final, așa că i-am zis că trebuie să ajung acasă.

— Mersi din nou, am sus. Îți sunt dator vândut. Orice pot să fac, absolut oricând...

— Nu vorbi prostii, a zis, părând stânjenit. Cu un fals accent *cockney*, a continuat: Îmi fășam numa' datoria, dom' guve'natorh. Laș' un om să scape basma curhată după ce-ș' omoarhă nevasta ș-apoi cin' știe ce-altă grhozăvie o să mai facă.

*

Jur că aveam de gând să plec acasă, dar picioarele mele aveau alte intenții. M-au purtat la sud în loc de nord și la vest pe Fiftieth spre Tenth Avenue.

La Gorgan's era beznă, dar grilajul de fier nu era tras până la capăt și înăuntru se vedea o lumină. M-am apropiat de intrare și am mijit ochii să văd prin geam. Mick m-a observat înainte să apuc să ciocănesc. Mi-a deschis și, după ce am intrat, a încuiat ușa la loc.

— Om bun, a zis. Știam c-o să vii.

— De unde? Nici eu n-am știut.

— Dar eu am știut. I-am spus lui Burke să pună de-o cafea tare, atât eram de sigur c-o să treci s-o bei. Apoi l-am trimis acasă, acum o oră, i-am trimis acasă pe toți și m-am pus să te aștept. Vrei o cafea, deci? Sau preferi Cola or poate sifon?

— E bine cafea. O aduc eu.

— Ba nu. Stai jos.

Un zâmbet i-a atins ușor buzele subțiri.

— A, Iisuse, a zis. Ce mă bucur că ești aici!

Capitolul 13

Ne-am așezat la o masă din lateral. Eu aveam în față o cană de cafea neagră tare și el, o sticlă de whisky irlandez, de doisprezece ani vechime, adică băutura lui obișnuită. Sticla avea dop de plută, o raritate în zilele noastre; dacă-i dezlipai eticheta, ar fi fost o carafă onorabilă. Mick își bea whisky-ul dintr-un păhărel de sticlă șlefuită, care putea fi chiar Waterford. Orice hram ar fi purtat, era cu o clasă peste sticlăria obișnuită din bar și, ca whisky-ul, era rezervat uzului său propriu.

— Am fost aici acum două seri, am spus.

— Mi-a zis Burke că ai venit.

— M-am uitat la un film vechi și te-am așteptat. *Micul Cezar*, Edward G. Robinson. „Maică Precistă, aici să fie sfârșitul pentru Rico?”

— Ai fi avut mult de așteptat, a spus. În noaptea aia am fost la muncă.

A ridicat paharul și l-a ținut la lumină.

— Spune-mi ceva, prietene. Tu ai întotdeauna nevoie de bani?

— Fără ei nu ajung foarte departe. Trebuie să-i cheltuiesc și asta înseamnă că trebuie să-i câștig.

— Dar e nevoie să te dai de ceasul morții pentru ei tot timpul?

A trebuit să stau pe gânduri.

— Nu, am spus într-un târziu. Nu chiar. Nu câștig mult, dar nici nu pare că-mi trebuie mulți bani. Am chiria mică, nu am mașină, nu sunt asigurat și, în afară de mine, nu trebuie să întrețin pe nimeni. N-aș rezista mult fără să lucrez, dar pare că întotdeauna se ivește ceva de unde pică bani înainte să rămân pe uscat.

— Eu am nevoie de bani mereu, a spus. Și merg să-i câștig, iar când mă întorc, nu mai sunt. Nu știu unde dispar.

— Asta spune toată lumea.

— Jur că se topesc ca zăpada la soare. Îl știi pe Andy Buckley, sunt sigur.

— Cel mai bun jucător de darts din câți știu.

— E-un aruncător bunicel. Și ca om e bun.

— Îmi place de Andy.

— Și mie, aș zice. Știai că încă locuiește cu mama lui? Doamne, binecuvântează-i pe irlandezi, că suntem o rasă a dracului de ciudată.

A băut.

— Andy nu-și câștigă pâinea aruncând săgeți la țintă, știi?

— Mă gândeam eu că mai face și altceva.

— Uneori mă ajută pe mine cu câte ceva. Andy e-un excelent șofer. Știe să conducă orice. Mașină, camion, orice-i ceri. Ar putea să ridice și un avion de la sol, dacă i-ai pune cheile în mână.

Un zâmbet i-a fluturat pe buze pentru o clipă.

— Sau dacă nu i le pui. Dacă ai rătăci cheile și ai avea nevoie ca cineva să conducă fără ele, Andy e omul tău.

— Înțeleg.

— Deci s-a dus să conducă un camion pentru mine. Camionul era plin de costume bărbătești. Botany 500, o linie vestimentară bună. Șoferul știa ce are de făcut. Să se lase legat și să se dezlege pe îndelete și apoi să spună că l-au atacat doi negri. Era bine plătit pentru deranj, de asta poți fi sigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Ah, a fost șoferul greșit, a spus el, dezgustat. Omul s-a trezit cu dureri de cap și a anunțat că nu vine, e bolnav, uitând complet că urma să fie atacat în ziua aia, iar Andy s-a dus și a legat omul greșit și a trebuit să-l pocnească în cap ca să termine treaba. Și sigur că individul s-a dezlegat cât a putut de repede și sigur c-a sunat la poliție imediat și poliția a depistat camionul și a pornit în urmărire. Pentru Dumnezeu, Andy a văzut că se țin după el, așa că nu s-a dus la depozit, altfel ar fi fost arestați mai mulți, nu doar el. A parcat camionul pe stradă și a încercat să se îndepărteze de el pe jos, sperând că sticleții or să-l aștepte să se întoarcă, dar ei i-au ghicit gândul și l-au umflat fără drept de apel, iar nenorocitul de șofer a venit la secție și l-a identificat.

— Unde-i Andy acum?

— Acasă, în pat, fără-ndoială. A trecut pe-aici mai devreme și a zis că-l paște o gripă.

— Cred că asta are și Elaine.

— Da? Nu-i a bună. L-am trimis acasă. Treci în pat cu niște whisky cald, i-am zis, și dimineață o să fii alt om.

— A ieșit pe cauțiune?

— L-a scos garantul meu într-o oră, dar acum a fost eliberat definitiv. Știi cumva un avocat pe nume Mark Rosenstein? Un flăcău de origine evreiască, care vorbește foarte încet și trebuie să-l rog mereu să zică mai tare. Să nu mă întreb câți bani i-am decartat.

— Nu te întreb.

— Oricum îți spun. Cincizeci de mii de dolari. Nu știu unde s-au dus toți, i-am pus lui în mână și l-am lăsat să se descurce. Cineva s-a dus la șofer și omul și-a schimbat povestea și a jurat că nu Andy a fost, ci altcineva, categoric, cineva mai înalt și mai deșirat și mai tuciuriu și cu accent rusesc, fără-ndoială. O, e tare bun Rosenstein ăsta. În sala de tribunal n-ar lăsa nicio impresie, nimeni n-ar auzi ce spune, dar e mai bine să nici nu ajungi la tribunal, nu crezi?

Și-a reîmprospătat băutura.

— Mă-ntreb cât și-a păstrat din bani micul meu evreu. Tu cât ai zice? Jumate?
— Cam așa.
— Ei, asta e. I-a meritat, nu? Nu-ți poți lăsa oamenii să putrezească la mititica.

A oftat.

— Dar când spargi atâția bani, n-ai de ales, trebuie să te pui să faci alții.

— Adică nu l-au lăsat pe Andy să păstreze costumele?

I-am spus atunci povestea lui Joe Durkin cu Maurice, dealerul de droguri care ceruse să i se returneze cocaina confiscată. Mick a lăsat capul pe spate și a râs.

— Ah, asta-i bună, a zis. Ar trebui să i-o spun lui Rosenstein. „Dacă ar fi ceva de capul tău”, i-aș zice, „ai fi aranjat să putem păstra costumele”.

A scuturat din cap.

— Dealerii ăștia nenorociți, a spus. Tu ai încercat vreodată marfă de aia, Matt? Cocaină, adică.

— Niciodată.

— Eu da, o dată.

— Nu ți-a plăcut?

M-a luat la ochi.

— Ba bine că nu, a spus. Dumnezeuule, ce bună a fost! Eram cu o fetișcană și nu s-a lăsat până n-am încercat-o. Apoi, chiar nu s-a mai lăsat de mine, a fost neobosită, îți spun. Nu m-am simțit așa bine niciodată în viață. Eram sigur că sunt cel mai tare de pe pământ și că pot lua lumea în stăpânire ca să-i rezolv toate problemele. Dar înainte de a face asta, ar fi frumos să mai trag puțină cocaină, nu crezi? Și uite așa, cât ai clipi, era mijlocul după-amiezii și cocaina era gata, iar eu și cu fata mea ne futuserăm de ne săriseră ochii din cap, și ea se freca de mine ca o mătă și-mi spunea că știe de unde mai putem cumpăra.

„Ia-ți hainele pe tine”, i-am spus, „și mai cumpără-ți cocaină, dacă vrei, dar să n-o aduci aici, pentru că nu vreau s-o mai văd, și nici pe tine să nu te mai văd!” Nu știa care e problema, însă a știut să nu mai stea ca să afle. Și a luat banii. Drogălăii iau întotdeauna banii.

M-am gândit la Durkin și la suta de dolari pe care i-o dădusem. „N-ar trebui să-i primesc”, spusese. Dar nu mi-i dăduse înapoi.

— Nu m-am mai atins niciodată de cocaină, a urmat Mick. Și știi de ce? Pentru că a fost prea bine, pe legea mea! Nu vreau să mă mai simt niciodată așa bine.

A ridicat sticla în aer.

— Mi-ajunge cât de bine mă face chestia asta să mă simt. Orice vine peste e nenatural. Ba nu, mai rău de atât: e periculos. Urăsc drogurile. Îi urăsc pe bogătanii ăia cu sticlutele lor de jad și lingurile de aur și paiele de argint. Îi urăsc pe cei care fumează jointuri la colț de stradă. Dumnezeuule, cum arată orașul din cauza lor! A fost în seara asta un polițist la televizor care spunea c-ar fi bine să

încui portierele atunci când mergi cu taxiul. Pentru că atunci când mașina se oprește la semafor, poți fi atacat și jefuit. Îți vine să crezi?

— E tot mai rău pe străzi.

— Așa-i, a spus.

A luat o sorbitură și m-am uitat la el cum savurează whisky-ul, plimbându-l prin gură, înainte să înghită. Știam ce gust are un JJ&S de doisprezece ani. Obișnuiam să beau asta cu Billie Keegan cu ani în urmă, când era barmanul lui Jimmy. Îi simțeam gustul și acum, dar cine știe de ce amintirea senzorială nu m-a făcut să poftesc la o băutură, cum nu m-a făcut nici să mă tem de setea latentă din mine.

O tărie era ultimul lucru de care aveam nevoie în serile ca aceasta. Încercasem să-i explic asta lui Jim Faber, care se îndoia pe bună dreptate că obiceiul meu de a pierde nopțile prin baruri uitându-mă cum beau alții era o dovadă de înțelepciune. Tot ce puteam era să sugerez că, într-un fel, Ballou bea pentru amândoi, că whisky-ul care îi uda lui gâtul îmi ostoya și mie setea, doar că în schema asta eu reușeam să rămân treaz.

*

— Duminică seară m-am dus iar în Queens, a spus el.

— Nu în Maspeth.

— Nu, nu în Maspeth. Într-o cu totul altă parte. Jamaica Estates. Ai auzit de asta?

— Am o idee vagă unde vine.

— Pleci din Grand Central Parway și cobori la Utopia. Casa care ne interesează era pe o străduță pe care intri venind de pe Croydon Road. Nu ți-aș putea spune cum arată cartierul. Era întuneric beznă când am ajuns acolo. Eram trei, iar Andy conducea. E-un șofer grozav, nu ți-am spus?

— Mi-ai spus.

— Ne așteptau, dar nu se așteptau să venim cu armele în mână. Erau hispanici, de undeva din America de Sud. Un bărbat și soția lui și mama soției. Erau traficanți de droguri, vindeau cocaină la kilogram. L-am întrebat unde-și ține banii. N-am bani, a spus. Aveau cocaină de vânzare, nu aveau bani în casă. Atunci am știut că aveau bani în casă. Cu o zi înainte făcuseră o vânzare mare și încă mai aveau o parte din bani la ei.

— De unde știai?

— De la puștiul care mi-a dat adresa și mi-a spus cum să intru pe ușă. Ei, l-am dus pe bărbat într-un dormitor și am încercat să-l fac să priceapă. Am vorbit cu mâinile, cum se zice. Dar jigodia aia nu s-a dezis de poveste. Și-atunci unul dintre băieți vine cu un bebeluș. „Dă banii”, îi zice bărbatului, „altfel îi tai gâtul mucosului”. Și bebelușul striga întruna. Nu-i făcea nimeni nimic, înțelegei, dar îi era foame sau voia la mămica. Știi cum îs ăia mici.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă-ți vine să crezi, a zis, tăticul n-are tresăriri, ne zice să ne ducem dracului. „Nu cred că ești în stare”, zice, uitându-se în ochii mei. „Ai dreptate”, i-am spus. „Eu nu omor bebeluși”. Și i-am zis omului meu să ducă pruncul la mamă și să-i zică să schimbe scutecul sau să-i dea biberon, orice, numai să-l facă să tacă.

S-a așezat mai drept în scaun.

— După aia l-am luat pe tată, a spus, și l-am plantat pe un fotoliu, am plecat din cameră și m-am întors încins cu șorțul lui tata. Unul dintre băieți – Tom era, îl știi pe Tom, servește la bar aproape-n fiecare după-masă.

— Da.

— Tom îi ținea pistolul la cap, iar eu aveam în mână satârul ăla mare care-a fost și ăsta al tatei. M-am apropiat și l-am încercat asupra noptierei, i-am tras una tare și așchii s-a făcut. Apoi l-am prins de braț deasupra încheieturii, i-am ținut mâna pe mâner și am ridicat satârul. „Bun, lepădătură”, am spus, „unde-s banii, sau nu crezi că-ți pot reteza mâna?”

A zâmbit, mulțumit de această amintire.

— Banii erau în debara, în conducta de aerisire a mașinii de uscat rufe. Am fi putut întoarce casa cu susul în jos și tot nu i-am fi găsit. Am plecat de acolo fără întârziere și Andy ne-a dus în siguranță acasă. Eu m-aș fi pierdut pe acolo, dar el a știut cum să ne scoată la liman.

M-am ridicat și m-am dus în spatele barului ca să-mi mai torn o cafea. Când m-am întors la masă, Mick se uita în gol într-o parte. M-am așezat și am așteptat să se răcească puțin cafeaua și am lăsat amândoi tăcerea să se întindă o vreme.

— I-am lăsat în viață, a spus el apoi. Pe toți ai casei. Nu știu, poate n-a fost o idee bună.

— N-ar fi chemat poliția.

— Nu puteau să facă asta, în plus, nu erau foarte bazați, așa că n-am crezut că or să vină după noi să se răzbune. Și am lăsat cocaina. Noi am găsit zece kilograme, erau ambalate ca niște mingi de fotbal mici. „Îți las coca”, i-am zis omului, „și vă cruț viața. Dar dacă vii vreodată pe urmele mele”, am continuat, „atunci vin și eu după tine. Și-o să port asta – am arătat spre șorț – și-o să am în mână asta – satârul – și-o să te scurtez de mâini și de picioare și de ce-o să mi se mai năzărească atunci”. Sigur că n-aș face așa ceva. L-aș omorî, pur și simplu, și cu asta, basta. Dar nu poți speria un traficant de droguri spunându-i că-l omori. Toți știu că, mai devreme sau mai târziu, cineva o să le ia gâtul. Dar dacă le spui că-i lași ciungi sau ologi, nu mai uită veac.

Și-a umplut paharul și a luat o gură.

— Nu voiam să-l omor, a zis, pentru c-ar fi trebuit să le omor și pe nevastă-sa și pe bătrână. Pe copilaș l-aș fi cruțat, pentru că un țănc nu te poate identifica la poliție, dar ce fel de viață i-aș fi lăsat? Deja are o viață destul de rea, având așa

un tată. Pentru că uite cum m-a sfidat. „Nu cred că ești în stare”. Stârpiturii nici nu-i păsa dacă o făceam. Dă-i drumul, omoară copilul, că pot oricând să mai fac unul. Dar când s-a pus problema să-și culeagă mâna de pe jos, ei, atunci n-a mai fost așa breaz, nu?

Ceva mai târziu a spus:

— Uneori n-ai de ales, trebuie să-i omori. Unu o rupe spre ușă și îl oprești c-un glonț, iar atunci trebuie să-i rezolvi și pe ceilalți. Sau când știi că nu-s din cei care știu să piardă și ori îi pui la pământ, ori te uiți peste umăr tot restul vieții. Când faci asta, împrăștii drogurile peste tot. Sfarmi cărămizile, le faci praf, scuturi praful peste cadavre, îl bați cu picioarele în covor. Faci să pară că s-au lichidat traficanții între ei. Poliția nu se dă peste cap să rezolve genul ăsta de reglare de conturi.

— Nu iei niciodată drogurile?

— Nu, a spus, și cu asta renunț la o avere, dar pur și simplu nu-mi pasă. Sunt atâția bani în marfa aia. Nici n-ar trebui s-o distribui, ai putea s-o vinzi pe toată cuiva. N-ar fi greu să găsești un doritor.

— Da, nu cred că ar fi.

— Dar nu vreau să am de-a face cu asta și refuz să lucrez cu cineva care ar folosi droguri sau le-ar trafica. Cocaina pe care am lăsat-o în urmă ieri noapte... Aș fi încasat pe ea mai mult decât am luat în bani peșin din duza uscătorului. Erau doar optzeci de mii acolo.

A ridicat paharul, l-a pus înapoi jos.

— Trebuia să fie mai mult. Știu că mai avea o ascunzătoare undeva în casă, dar ar fi trebui să-i retez naibii mâna ca să ajung la ea. Și asta ar fi însemnat să-i iau viața după, și să-i omor pe toți. Și să sun la poliție mai târziu, să le spun că plânge un copilăș într-o casă de pe strada cutare.

— Mai bine să iei doar cei optzeci de mii.

— Așa mi-am spus și eu. Dar din start patru mii îi revin tipului care ne-a spus unde să mergem și cum să intrăm. Comisionul găsitului, așa i se zice. Cinci la sută, și nu m-aș mira să aflu că ne-a bănuțat că l-am fentat, că am scos de fapt mai mult. Patru mii pentru el, plus o sumă frumușică pentru Tom și Andy și pentru al patrulea tip, pe care tu nu-l știi. Iar ce-mi rămâne mie e un pic sub cât am dat ca să-l scap pe Andy de pârnaie.

A clătinat din cap.

— Întotdeauna am nevoie de bani, a spus. Nu pricep.

*

Am vorbit puțin despre Richard Thurman și soția lui moartă, și despre omul pe care îl văzuserăm la meci, în Maspeth. Am scot desenul și el l-a privit.

— Seamănă bine cu el, a remarcat. Tipul care l-a făcut nu l-a văzut niciodată cu ochii lui? Ai crede că-i imposibil.

Am pus schița deoparte.

— Tu crezi în iad? m-a întrebat.

— Nu.

— Ah, ești norocos. Eu cred. Cred că e un loc rezervat pentru mine acolo, un scaun lângă foc.

— Chiar crezi asta, Mick?

— Nu-s sigur de partea cu focul sau de drăcușorii cu furcile lor idioate. Dar cred că ne așteaptă ceva după moarte, iar dacă duci o viață rea, nu te așteaptă nimic bun în față. Și eu nu duc viața unui sfânt.

— Nu.

— Omor oameni. O fac doar de nevoie, dar duc o viață care face din omor o necesitate.

Mi-a aruncat o căutătură dură.

— Nu mă deranjează să omor, a spus. Uneori o fac cu poftă. Poți să înțelegi asta?

— Da.

— Dar să-ți omori soția pentru banii de asigurare sau să omori un copil de plăcere...

S-a încruntat.

— Sau să siluiești o femeie. La asta se dedau mai mulți bărbați decât ai crede. Ai crede că numai cei scrântiți o fac, dar uneori sunt convins că jumătate din rasa umană se ocupă de asta. Jumătate dintre bărbați, cel puțin.

— Știu, am spus. Când eram la Academie, ne-au învățat că violul este un mod de exprimare a mâniei față de femei, că nu are nicio legătură cu sexul. Dar, de-a lungul anilor, m-am convins că nu e așa. În zilele noastre, jumătate dintre violuri par să fie un act de oportunism, un mod de a face sex fără a trebui să scoți întâi femeia la cină. Comiți un jaf și e o femeie de față, ți se pare frumușică, așa că de ce nu?

El a aprobat din cap.

— Altă dată, a zis. Ca noaptea trecută, dar pe celălalt mal, în Jersey. Traficanți de droguri într-o casă luxoasă din zona rurală, și urma să fim nevoiți să-i omorâm pe toți din casă. Știam asta dinainte să intrăm.

A sorbit din whisky și a oftat.

— Cu siguranță o s-ajung în iad. Oh, și ei erau ucigași, dar asta nu-i o scuză, nu?

— Poate că este, am zis. Nu știu.

— Nu este.

A pus paharul pe masă și a strâns sticla în mână, dar nu a ridicat-o de pe tăblie.

— Tocmai îl împușcasem pe tip, a continuat, și unul dintre băieți scotocea după alți bani, când am auzit strigăte dintr-o altă cameră. Așa că m-am dus acolo și l-am găsit pe unul de-al meu călărind-o pe femeie; cu fusta ridicată, cu hainele

sfâșiate, ea se zbătea și striga disperată. „Jos de pe ea”, i-am spus și el s-a uitat la mine de parc-aș fi fost nebun. Era bunoacă, a zis el, și oricum urma s-o omorâm, așa că de ce să n-o aibă înainte să nu mai fie bună de nimic?

— Ce-ai făcut?

— I-am tras un șut, a zis. L-am lovit cu piciorul atât de tare, că i-am rupt trei coaste și apoi, până să mai fac altceva, i-am tras femeii un glonț în frunte, pentru că nu era nevoie să mai sufere. După aia l-am cules de jos și l-am trântit de perete, iar când s-a dezlipit de el și a venit împleticit spre mine, l-am lovit în față. Îmi venea să-l omor, dar erau oameni care știau că lucra pentru mine și ar fi fost ca și când mi-aș fi lăsat cartea de vizită la locul faptei. L-am luat cu mine de acolo și i-am dat cât îi revenea și i-am adus un doctor care știe să-și țină gura să-i bandajeze coastele, după care i-am făcut vânt. Era din Philadelphia și i-am zis să se ducă înapoi acolo, că la New York și-a încheiat socotelile. Sunt sigur că nici în ziua de azi nu știe cu ce-a greșit. Dacă femeia tot urma să moară, de ce să nu se folosească de ea înainte? și de ce să nu-i prăjească și ficatul și să-l mănânce, de ce să se irosească bunătate de carne?

— Uite un gând frumos.

— Pentru numele lui Cristos, a zis, oricum o să murim cu toții, nu? Atunci, de ce să nu facem tot ce ne tună prin cap unii cu alții? Așa merge? Așa se-nvârte lumea?

— Nu știu cum se învârte lumea.

— Mda, nici eu. Și nu-nțeleg nici cum reușești să înduri totul bând doar cafea, la naiba, jur pe orice. Dacă n-aș avea asta...

Și-a umplut paharul.

*

Mai târziu ne-am trezit că discutăm despre negri. Lui nu-i prea erau de folos și l-am lăsat să-mi spună de ce.

— Ei, unii sunt de treabă, a zis. De acord cu asta. Cum îl chema pe tipul de la meciul de box?

— Chance.

— Mi-a plăcut de el, a zis, dar nu poți să nu recunoști că e altă mâncare de pește față de ceilalți. El e educat, e un gentleman, un profesionist.

— Știi cum l-am cunoscut?

— La locul lui de muncă, presupun. Sau n-ai spus că l-ai întâlnit la meciuri?

— Ba da, acolo ne-am întâlnit, dar întâlnirea a fost în interes de afaceri. Asta era înainte ca Chance să fie dealer de artă. Pe atunci era proxenet. Una dintre prostituatele lui fusese omorâtă de un dement cu o macetă și el m-a angajat să descâlcesc ițele.

— Deci e proxenet.

— Acum nu mai e. Acum e dealer de artă.

— Și ți-e prieten.

— Și mi-e prieten.
— Ai gusturi ciudate în materie de prietenii. Ce-i așa comic?
— „Am gusturi ciudate în materie de prietenii”. Asta mi-a spus-o și un coleg polițist.
— Și?
— Se referea la tine.
— Nu zău!
A râs.
— Ei, ce să-i faci? Ar fi greu să-l contrazici, nu?

*

Într-o seară ca aceea, poveștile curg natural, iar tăcerile dintre povești sunt naturale și ele. El a vorbit despre părinții lui, amândoi dispăruți, și despre fratele lui, Dennis, care murise în Vietnam. Mai avea doi frați, unul avocat și broker imobiliar în White Plains, celălalt vindea mașini în Medford, Oregon.

— Cel puțin asta făcea ultima dată când am vorbit cu el, a spus. Urma să devină preot, Francis adică, dar n-a rezistat nici măcar un an la seminar. „Am învățat că-mi plac prea mult fetele și să dau din gură”. La naiba, sunt preoți care se-nfruptă din amândouă. A încercat când una, când alta și acum doi ani era în Oregon, vindea Plymouth-uri. „E super aici, Mickey, vino să vezi”. Dar nu m-am dus și probabil că deja s-a mutat în altă parte. Cred că încă-și dorește să fie preot, bietul de el, deși între timp și-a pierdut credința. Poți să pricepi asta?

— Așa cred.
— Ai fost crescut în religia catolică? Nu, așa-i?
— Nu. Am avut și catolici și protestanți în familie, dar nimeni nu excela în domeniu. În copilărie, n-am mers la biserică și oricum n-aș fi știut la care să mă duc. Am avut chiar un bunic care era pe jumătate evreu.
— Serios? Puteai să te faci avocat, ca Rosenstein.

Mi-a spus povestea pe care o începuse joi seară, despre omul care avea fabrica din Maspeth unde se asamblau decapsatoare. Individul acumulasе datorii la jocurile de noroc și voia ca Mick să incendieze clădirea, ca să poată încasa banii de asigurare. Incendiatorul la care apelase Mick făcuse o greșală și dăduse foc clădirii de vizavi. Când Mick i-a spus incendiatorului ce-a făcut, omul a insistat că nu e nicio problemă, că se poate duce înapoi noaptea următoare să-și îndrepte greșeala. Ca să-și răscumpere păcatul, s-a oferit să presteze un serviciu în plus. Voia să pună foc și la casa omului, și asta pe gratis.

Eu i-am spus o poveste la care nu mă mai gândisem de mulți ani.
— Abia absolvisem Academia, am spus, și mă pusese să fac echipă cu un boșorog sictirit pe nume Vince Mahaffey. Cred că avea treizeci de ani vechime și niciodată nu activase în civil și nici nu voise asta. M-a învățat multe, inclusiv lucruri pe care ei probabil nu voiau să le știu, cum ar fi diferența dintre ciubucul onest și cel murdar și cum să primesc cât de mult pot din primul. Bea ca un

pește, băga în el ca porcul și fuma țigarete din alea italiene. Mahorci de Guineea, le zicea el. Credeam că trebuie să fii într-unul dintre cele cinci clanuri ca să fumezi din alea. Mda, un model de urmat, fix asta era Vince.

Într-o noapte am prins unul, deranj domestic, l-au raportat vecinii. Asta era în Brooklyn, în Park Slope. Acum, totul e reabilitat pe acolo, dar pe-atunci procesul încă nu începuse. Atunci era un cartier normal al oamenilor muncii cu piele albă.

Apartamentul era la etajul patru și Mahaffey a trebuit să se oprească de câteva ori pe scări, la urcare. Ajungem în sfârșit în fața ușii și nu auzim nimic. „Ah, căcat”, zice Vince. „Pe cât pariu c-a omorât-o? Acuma precis plânge și își smulge părul din cap și noi va trebui să-l săltăm”.

Dar am sunat și ne-au deschis amândoi, un bărbat și o femeie. El era un tip solid, la vreo treizeci și cinci, muncitor în construcții, iar ea arăta ca o fată care în liceul fusese frumușică, dar după aia se neglijase. Și au fost mirați să audă că am primit o plângere. Oh, făceau prea mare gălăgie? Ei, poate că aveau televizorul dat prea tare. Acum nici nu era deschis, în casă era o tăcere mormântală. Mahaffey a forțat puțin nota, a spus că ne-au fost raportate zgomote de luptă și o ceartă zgomotoasă, și ei s-au privit reciproc și au zis, păi, da, au avut o discuție care s-a aprins puțin, poate c-au strigat unul la celălalt și poate că el a lovit cu pumnul în masa din bucătărie ca să-și întărească punctul de vedere, dar vor avea grijă să facă liniște tot restul serii, pentru că nu voiau să deranjeze pe nimeni, sigur că da.

El băuse, dar nu aș fi spus că era beat, și amândoi erau calmi și dornici să ne facă pe plac, iar eu eram pregătit să le urez noapte bună și să-mi văd mai departe de treabă. Dar Vince văzuse sute de cazuri ca ăla și aici ceva puțea, iar el și-a dat seama. Poate că, dacă nu eram așa verde, aș fi sesizat și eu. Pentru că cei doi ascundeau ceva. Altfel, ar fi spus că nu s-au certat și că nu e nicio problemă și ne-ar fi trimis la dracu’.

Așa că a tras de timp, a vorbit despre una, despre alta, și eu mă-ntrebam ce-o fi cu el, așteaptă ca soțul să scoată sticla și să se ofere să ne omenească? Și atunci am auzit amândoi un zgomot ceva ca o pisică, dar nu chiar ca o pisică, „O, nu-i nimic”, au spus ei, dar Mahaffey i-a dat deoparte și a deschis ușa, și acolo am găsit o fetiță, avea șapte ani, dar era mică pentru vârsta ei, și atunci am văzut de ce scandalul domestic nu se lăsase cu urme pe corpul soției. Toate urmele erau pe fată.

Tatăl o bătuse ca pe hoții de cai. Era plină de vânătăi, nu putea să deschidă un ochi și pe un braț avea urme acolo unde părinții o arseseră cu țigările. „S-a împiedicat și a căzut”, insista mama. „N-a atins-o el, a căzut singură”.

I-am dus la secție și i-am parcat în celula de arest. Apoi am dus copila la spital, dar înainte de asta Mahaffey a tras-o într-un birou gol și a împrumutat un aparat foto de la cineva.

A dezbrăcat-o pe fetiță la chiloței și i-a făcut o duzină de poze. „Sunt un fotograf de rahat”, a zis. „Da dacă fac destule poze, poate unele ies bine”.

A trebuit să le dăm drumul părinților. Doctorii de la spital au confirmat ceea ce noi știam deja, că rănile fetei puteau fi explicate doar de o bătaie crâncenă, dar tatăl ei jura că nu el a făcut-o și mama îl susținea, iar pe copil nimeni nu l-ar fi putut convinge să depună mărturie. În plus, pe-atunci nu se prea ajungea la proces sub acuzație de abuz asupra minorilor. Acum e ceva mai bine.

Cel puțin așa cred. Ideea e că nu am avut de ales, i-am pus pe părinți în libertate.

— Cred că-ți venea să-l omori pe ticălos, a zis Mick.

— Îmi venea să-l omor în bătaie. Nu eram în stare să concep că putea face așa ceva și să scape basma curată. Mahaffey mi-a spus că se întâmplă mereu. Un caz ca acesta aproape niciodată nu ajunge în fața instanței, decât dacă moare copilul și uneori nici atunci. Și-atunci, am întrebat, de ce s-a obosit să facă pozele? M-a mângâiat pe umăr și mi-a spus că fiecare poză făcea cât o mie de cuvinte. N-am înțeles ce voia să spună.

La mijlocul săptămânii viitoare, eram în mașină. „E-o zi frumoasă”, a spus. „Să dăm o raită, să mergem în Manhattan”. Nu aveam habar unde mă ducea. Am ajuns pe Third Avenue, dincolo de optzeci. Era un șantier, demolaseră un șir de clădiri mici și ridicau în loc una mare. „Am aflat unde bea”, a zis Mahaffey și am intrat în taverna din cartier, Carney’s sau Carty’s sau ceva de genul, s-a închis demult. Era plin de handralăi cu ghetete de șantier și căști de protecție, muncitori pe șantier în timpul pauzei de lucru sau la capătul turei, beau și ei o bere, spuneau o glumă, se relaxau.

Și, cum eram noi amândoi în uniformă, când am intrat s-a lăsat tăcerea. Tatăl bătauș era la bar, în mijlocul unui grup de amici. E ciudat că nu-mi aduc aminte cum îl chema.

— De ce-ar trebui? La câți ani s-au scurs de atunci...

— M-aș fi așteptat să țin minte. Oricum, Mahaffey a străpuns grupul și s-a oprit fix în fața tipului, apoi s-a întors spre cei din jur și i-a întrebat dacă îl cunosc. „Credeți că e om de ispravă? Credeți că e-un tip pe cinste?” Și ei au spus toți, sigur, e un om bun. Ce altceva să spună?

Așa că Mahaffey se descheie la cămașa lui albastră și scoate un plic maro, și-n el sunt toate pozele pe care i le-a făcut copilei.

Le mărise la douăzeci pe douăzeci și cinci și toate ieșiseră perfect. „Uitați ce i-a făcut propriei lui fiice”, zice Mahaffey și le dă pozele să le studieze bine. „Priviți cu atenție, ce-i face stârpitura asta unui copil fără apărare”. Și, după ce s-au uitat toți bine, le spune că noi suntem polițiști, nu-l putem arunca pe vinovat la închisoare, nu-i putem atinge nici cu un deget. Dar, zice el, ei nu sunt polițiști și, după ce noi o să ieșim pe ușă, nu-i putem opri să facă orice consideră ei că

este necesar. „Și știi că sunteți toți americani muncitori și serioși”, le spune, „și știi că o să faceți ceea ce trebuie”.

— Ce au făcut?

— N-am stat să vedem. Pe când ne întorceam cu mașina în Brooklyn, Mahaffey a zis: „Matt, asta-i o lecție pentru tine. Nu face niciodată ceva dacă poți pune pe altcineva s-o facă în locul tău”. Fiindcă știa că ei o vor face și am aflat mai târziu că aproape l-au omorât pe nenorocit în bătaie. Lundy, asta era numele lui. Jim Lundy, sau poate John.

A ajuns la spital și a rămas acolo o săptămână întreagă. N-a vrut să depună plângere, refuza să spună cine i-a făcut aia. Jura că a căzut și că doar el e de vină, că e împiedicat. Când s-a externat, nu s-a mai putut întoarce la serviciu, pentru că niciodată foștii colegi nu l-ar mai fi primit printre ei. Dar presupun că tot în construcții a lucrat și a reușit să obțină niște slujbe, pentru că după câțiva ani am auzit că s-a dus în hău. Așa se spune, când lucrezi pe schelă, la mare înălțime, și cazi, se spune că te duci în hău.

— I-o fi dat careva un brânci?

— Nu știu. Poate era beat și s-a dezechilibrat sau poate era treaz și tot s-a dezechilibrat, la o adică. Ori poate i-a dat cuiva un motiv să-l arunce de pe clădire. Chiar nu știu. Nu știu ce soartă a avut copila, sau mama ei. Probabil nu una bună, dar asta doar le-ar da ceva în comun cu mare parte din restul omenirii.

— Și Mahaffey? Presupun că a mierlit-o între timp.

Am încuviințat fără cuvinte.

— A murit la datorie. Au tot încercat să-l tragă pe dreapta și el s-a tot împotrivit, până într-o zi – pe-atunci nu mai făceam echipă cu el, tocmai fusese promovat detectiv printr-un noroc nouăzeci și opt la sută chior – în orice caz, într-o zi urca scările unei alte clădiri cu apartamente și l-a lăsat inima. Când a ajuns la spitalul Kings County, a fost declarat mort. La priveghiul lui, toți au spus că așa și-ar fi dorit să se ducă, dar nu aveau dreptate. Eu știam ce-ar fi vrut. Ar fi vrut să trăiască veșnic.

*

Nu cu mult înaintea zorilor, a spus:

— Matt, tu ai spune că sunt alcoolic?

— O, Iisuse, am zis. Mie câți ani mi-a luat ca să spun asta despre mine? Numi dă ghes nimic să fac inventarul pentru alții.

M-am ridicat și m-am dus la toaletă bărbaților, iar când m-am întors, el a spus:

— Doamne, da știi că-mi place băutura. Fără ea, viața ar fi un iad.

— Așa e viața orice i-ai face.

— Ah, dar uneori băutura te ajută să n-o mai bagi în seamă. Sau, cel puțin, îți distrage nițel atenția.

A ridicat paharul, s-a zgâit în străfundul lui.

— Se spune că nu te poți uita la eclipsă cu ochiul liber. Trebuie să privești printr-un ciob de sticlă afumată, ca să nu-ți fie afectată vederea. La fel de periculos o fi și să te uiți la viață fără protecție? Și nu cumva ai nevoie să te afumi ca să te pui la adăpost?

— Bun fel de-a prezenta lucrurile.

— Aha, baliverne și poezie, asta-i marca înregistrată a oricărui irlandez. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva. Știi care-i partea cea mai bună la băutură?

— Noaptea ca asta.

— Noaptea ca asta, deși nu doar băutura contribuie la o noapte ca asta. E ecuația noastră, unul care bea și altul care nu, plus încă ceva pe care nu reușesc să pun degetul.

S-a aplecat în față și și-a sprijinit coatele pe masă.

— Nu, a spus, partea cea mai bună la băutură este un anumit fel de moment care vine doar din an în Paști. Și nici nu știu dacă vine pentru toată lumea.

Mie mi se întâmplă în nopțile când stau treaz singur cu un pahar și o sticlă alături. Când sunt beat, dar nu prea beat, înțelegi, și mă uit departe, căzut pe gânduri, dar fără să meditez – știi ce vreau să spun?

— Da.

— Și vine un moment când totul se clarifică, un moment când pot să văd panoramic totul. Minte mea se extinde și cuprinde tot universul, și-s atât de aproape să fiu stăpân pe viață. Dar atunci – a pocnit din degete – dispare. Știi ce zic?

— Da.

— Când beai, ai...

— Da, am spus. Din când în când. Dar vrei să știi ceva? Același lucru mi s-a întâmplat și treaz.

— Fugi de-aici!

— Da. Nu des și niciodată în primii vreo doi ani. Dar, din când în când, mă trezesc că stau în camera mea de hotel cu o carte, citesc câteva pagini și apoi mă uit pe fereastră și mă gândesc la ce am citit, sau poate la altceva, sau poate la absolut nimic.

— Ah.

— Și atunci am experiența aia exact cum ai descris-o tu. E-un fel de cunoaștere, așa-i?

— Așa.

— Dar ce fel de cunoaștere? Asta nu pot explica. Întotdeauna am pus-o pe seama alcoolului, dar apoi mi s-a întâmplat treaz și mi-am dat seama că nu poate fi asta.

— Acum mi-ai dat subiect de meditație. Nici pentru o clipă nu m-am gândit că se poate întâmpla când ești treaz.

— Dar se poate. Și este fix cum ai spus tu. Și îți mai spun un lucru, Mick. Când se întâmplă și ești treaz, și te uiți la viață fără ciobul ăla de sticlă afumată...

— Ah.

— ... și ești acolo, aproape că stăpânești lumea, și atunci dispare...

M-am uitat în ochii lui

— Atunci îți poate frânge inima.

— Da, asta va face, a spus el. Beat sau treaz, îți va frânge inima.

*

Afară se luminase de ziuă când el s-a uitat la ceas și s-a ridicat în picioare.

S-a dus în biroul lui și s-a întors purtând șorțul de măcelar.

Era din bumbac alb, franjurat ici și colo de la ani de spălare și îl acoperea de la gât până mai jos de genunchi. Petele de sânge, de culoarea ruginii, presărate la întâmplare, îl transformau într-o pânză abstractă. Unele se șterseseră aproape complet. Altele păreau proaspete.

— Vino, a spus. E timpul.

Nu discutaserăm subiectul nici măcar o dată în decursul nopții, dar știam unde ne ducem și nu aveam nicio obiecție. Am mers în garajul unde își ținea el mașina și am străbătut Ninth Avenue până la Fourteenth Street. Am cotit stânga și, la jumătatea cvartalului, și-a lăsat mașina uriașă într-o zonă cu semn de parcare interzisă, în fața unui magazin de pompe funebre. Proprietarul, Twomey, îl cunoștea și cunoștea și mașina. Nu avea să fie ridicată și nici de amendă nu putea fi vorba.

Biserica Sf. Bernard era imediat după Twomey's. L-am urmat pe Mick pe scări în sus și de-a lungul intervalului din stânga. În timpul săptămânii, la altarul principal, se ține slujba de la șapte, însă pe aceasta o pierduse; totuși, o oră mai târziu este o slujbă mai restrânsă într-o odăiță la stânga altarului, la care participă de regulă o mână de măicuțe și alți enoriași care intră în drum spre serviciu. Tatăl lui Mick făcuse asta aproape zi de zi și întotdeauna erau măcelari printre cei prezenți, deși nu știu ca altcineva să-i mai spună slujba măcelarilor.

Mick participa sporadic, venea zilnic o săptămână sau două, apoi păstra distanța o lună. Îl însoțisem și eu de câteva ori de când ne cunoșteam. Nu eram sigur de ce venea și categoric nu știam de ce uneori veneam cu el.

De data asta a fost ca și alte dăți. Am urmărit predica în carte și am fost atent la ceilalți ca să știu ce am de făcut, ridicându-mă în picioare când se ridicau ei, îngenunchind când îngenuncheau ei, articulând fără sonor răspunsurile potrivite. Când tânărul preot a început să împartă ostia, eu și Mick am rămas pe loc. Din câte mi-am dat seama, toți ceilalți s-au apropiat de altar și au primit cuminecătura.

Afară din nou, Mick a spus:

— Iaca poznă!

Ningea. Fulgi mari și pufoși se cerneau prin aer. Probabil că începuse imediat ce noi intraserăm în vechea biserică. Pe trepte și pe trotuar era deja o pudră fină de zăpadă.

— Haide, a spus. Te conduc acasă.

Capitolul 14

M-am trezit pe la două, după cinci ore de somn agitat, fără vise, în cea mai mare parte plutind la un pas sau doi sub orizontul treziei. Poate că toată cafeaua aceea avusese un cuvânt de spus, mai ales că ajunsese într-un stomac care, de la plăcinta cu spanac mâncată la Tiffany's, nu mai primise nimic altceva.

Am sunat jos și i-am spus băiatului de la recepție să-mi recupleze telefonul. L-am auzit sunând când eram la duș. Am sunat iar jos ca să văd cine a fost, dar băiatul a zis că nu am niciun mesaj.

— Ați primit câteva telefoane în cursul dimineții, a zis, nu și mesaje.

M-am ras și m-am îmbrăcat și am ieșit la micul dejun. Ninsoarea se oprișe, dar zăpada era încă proaspătă și albă acolo unde traficul de pietoni și de mașini nu o transformase în zloată. Am cumpărat un ziar și m-am întors cu el în cameră. L-am citit și m-am uitat pe geam la acoperișurile și pervazurile înzăpezite. Căzuseră cam șapte centimetri, destul ca zgomotele orașului să fie amortizate. Era întrucâtva plăcut să o privesc în vreme ce așteptam să sune telefonul.

Prima care m-a contactat a fost Elaine și am întrebat-o dacă n-a încercat și mai devreme. Nu încercase. Am întrebat-o cum se simte.

— Nu foarte bine, a zis. Am puțină febră și îmi merge burta, ceea ce înseamnă că organismul încearcă să scape de ce nu-i trebuie. Și-aici mi se pare că intră totul, mai puțin oasele și vasele de sânge.

— Crezi c-ar trebui să te consulte un doctor?

— Pentru ce? Mi-ar spune că am prins un virus rebel, iar asta știu deja. „Stai la cald, bea multe lichide”. Sigur. Chestia e că citesc o carte de Borges, înțelegi, Borges, scriitorul argentinian orb. Mai e și mort, dar...

— Dar nu era când a scris cartea.

— Corect. Proza lui e ireală și eterică și nu-mi dau seama unde se termină scrisul și unde începe febra, dacă înțelegi ce spun. Uneori mi se pare că asta nu-i cea mai bună stare în care să citesc așa ceva, dar alteori cred că e singurul mod posibil.

I-am povestit ce s-a întâmplat de la ultima noastră discuție încoace. I-am spus despre întâlnirea cu Thurman de la Paris Green și că am făcut o noapte lungă alături de Mick Ballou.

— O, ce să-i faci? a zis. Băieții tot băieți.

M-am întors la ziar. Erau două subiecte care m-au impresionat în mod special. Un articol despre cum un juriu achitase un presupus șef de mafie acuzat de comandarea asasinării unui oficial sindical. Achitarea fusese așteptată, mai ales în lumina faptului că victima, împușcată de mai multe ori în ambele picioare,

considerase că este adecvat să depună mărturie pentru apărare, și era o poză a spilcuitului inculpat înconjurat de simpatizanți și fani în drum spre tribunal. Era adus pentru a treia oară în fața judecății în ultimii patru ani, iar a treia oară trecuse ca prin brânză. Era – spunea reporterul – un fel de erou al poporului.

Celălalt articol vorbea despre un muncitor care ieșea dintr-o stație de metrou împreună cu fiica lui de patru ani, când un vagabond, aparent alienat mintal, i-a atacat și i-a scuipat. Încercând să se apere, tatăl l-a dat pe nebun cu capul de pământ și, când altercația s-a încheiat, vagabondul era mort. Un purtător de cuvânt al procuraturii districtuale anunțase decizia de condamnare a părintelui pentru omor prin imprudență.

Era publicată și o poză cu el. Omul părea buimac și năpăstuit. Nu era spilcuit și nimic nu-l recomanda drept erou al poporului.

Am pus ziarul jos și telefonul a sunat din nou. Am ridicat și o voce a spus:

— Aici s-a ajuns?

Mi-a luat o clipă. Apoi am zis:

— TJ?

— Aici s-a ajuns, Matt. Toți vrea să știe cine-i tipu' care umblă creanga pe Deuce, împarte cărți de vizită și-ntreabă de TJ în stânga și-n dreapta. Eram la cinema, moșule, era un film cu karate, belea. Știi ceva kung-fu?

— Nu.

— Oau, ce tare a fost! Cândva aș vrea să-nvăț și eu.

I-am dat adresa mea și l-am întrebat dacă ar putea să vină.

— Nu știu, a zis. Ce fel de hotel? Unu de ăla mare și scump?

— Nu-i scump deloc. N-o să se lege nimeni de tine la recepție. Dacă ai probleme, zi-le să mă sune în cameră.

— Cred că se poate, da.

Am pus receptorul jos și, imediat, telefonul a sunat iar. Era Maggie Hillstrom, femeia de la Casa Testamentului. Arătase portretele de la mine copiilor și personalului atât de la Casa Vechiului Testament, cât și celor de la Casa Noului Testament. Nimeni n-a putut să-i identifice pe băiatul mai mic și pe bărbat, dar câțiva dintre copii au spus că unul sau amândoi li se par cunoscuți.

— Dar nu știu cât preț să pun pe asta, a zis ea. Mai important, am reușit să-l identificăm pe băiatul mare. N-a locuit niciodată aici cu adevărat, dar a stat peste noapte de câte ori.

— Ați reușit să-i aflați numele?

— Happy, a răspuns ea. Fericitul. Așa își zicea el. Pare ironic, nu? Într-un fel meschin... Nu știu dacă asta era o poreclă mai veche sau dacă s-a ales cu ea aici, pe străzi. Toți sunt de acord că băiatul era din Sud sau din Sud-Vest. Un lucrător de aici își amintește vag că el zicea că vine din Texas, dar un băiat care l-a cunoscut e convins că venea din Carolina de Nord. Sigur, e posibil să fi spus fiecăruia altceva.

Se vindea pe bani, a spus femeia. Se ducea cu bărbați și se droga atunci când îi permitea punga. Nimeni nu-și amintește să-l fi văzut în ultimul an.

— Ei dispar mereu, a zis. E normal să nu-i vezi câteva zile și apoi, deodată, îți dai seama că n-ai mai văzut pe cineva de o săptămână sau de două sau de o lună. Uneori se întorc, iar alteori nu, și nu știi niciodată dacă locul unde s-au dus apoi a fost mai bun sau mai rău pentru ei.

A oftat.

— Un băiat mi-a spus că el crede că Happy s-a dus, cel mai probabil, acasă. Și, într-un fel, poate chiar așa e.

*

Următorul telefon a fost de la recepție, eram anunțat de sosirea lui TJ. Le-am zis să-l lase să urce și l-am întâmpinat la ușa liftului. L-am dus în cameră și băiatul s-a fâțâit de colo-colo, ca un dansator, inspectând locul.

— Hei, arată mișto, a spus. De-aici se vede Trade Center, nu? Ț-ai o baie numa' pentru tine. Asta precis e fain.

Din câte îmi dădeam seama, purta aceleași haine ca atunci când îl mai văzusem. Jacheta de drill, care păruse prea groasă pentru vară, acum părea că nu face față frigului iernii. Bascheții păreau noi și își completase ținuta cu o bonetă de lână bleumarin.

I-am întins desenele. L-a studiat pe primul și a ridicat ochii spre mine. M-a privit cu neîncredere.

— Vrei să-mi faci portretul? a întrebat. De ce râzi?

— Sunt sigur că ai fi un model bun, am zis, dar nu știi să desenez.

— Nu tu le-ai făcut pe astea?

S-a uitat pe rând la toate, a examinat semnătura.

— Raymond cutare. Ce spui, Ray? Care-i șmenu'?

— Recunoști pe careva?

A negat. I i-am prezentat.

— Numele băiatului mai mare e Happy, am spus. Cred că e mort.

— Crezi că amândoi îs morți. Nu?

— Așa mă tem.

— Ce vrei să știi despre ei?

— Cum îi cheamă. De unde sunt.

— Numele lui îl știi deja. Happy, ai spus.

— Mă gândesc că numele lui e Happy așa cum al tău e TJ.

M-a privit pe sub sprâncene.

— Când zici TJ, a spus, toți or să știe la cin' te referi.

S-a uitat iar la schiță.

— Zici că Happy-i numele lui de stradă.

— Exact.

— Dacă așa-i zice pe stradă, atunci strada după numele ăsta-l știe. De unde ai numele ăsta, de la Casa Testamentului?

Am aprobat din cap.

— Ei spun că n-a locuit acolo, dar c-a înnoptat de câteva ori.

— Mda, bine, îs oameni buni, ăia, da nimeni nu suportă regulile lor de căcat, știi ce zic?

— Tu ai stat vreodată acolo, TJ?

— Pe dracu', de ce să fac asta? N-am io nevoie de așa loc. Am unde să stau, moșule.

— Unde?

— Să nu te doară pe tine capu' de asta. Important îi numa' să gădesc locu'.

A frunzărit foile cu desene. Cu degajare, a spus:

— Pe ăsta l-am văzut.

— Unde?

— Nu știu. Pe Deuce, da' nu mă întreba unde sau când.

S-a așezat pe marginea patului, și-a tras căciula din cap, a răsucit-o în mâini.

— Ce vrei de la mine, moșule? a zis.

Am scos un douăzeci din portofel și i-am întins bancnota. N-a dat să o ia și cu ochii m-a mai întrebat o dată. Ce voiam de la el?

— Tu știi Deuce și stația de autobuz și băieții de pe stradă, am spus. Tu te-ai putea duce-n locuri despre care eu nu știu că există, ai putea vorbi cu oameni care n-ar vorbi cu mine.

— Ceri mult pentru douăzeci, a zis, rânjind. Data trecută mi-ai dat cinci dolari și n-am făcut nimic.

— Nici de data asta n-ai făcut nimic, am spus.

— Da ar putea să dureze mult. Să descos oameni, să merg de colo-colo.

Am dat să iau banii înapoi și el a întins mâna să-i apuce.

— Nu face asta, a zis. Că n-am refuzat, nu? Vorbeam și noi.

S-a uitat prin cameră.

— N-aș prea zice că ești bogat.

N-am putut să nu râd.

— Nu, am spus. Nu prea sunt.

*

A sunat Chance. Se interesase la câțiva oameni dintre cei care veneau la meciuri și unii își aminteau de un aparent cuplu tată-fiu lângă ring, joia trecută. Nimeni nu ținea minte să îi mai fi văzut înainte, în Maspeth sau altundeva. Am spus că bărbatul probabil nu mai venise altă dată însoțit de băiat și el a zis că lumea de amândoi își amintea.

— Deci nu-i ca și când cei cu care am vorbit l-au recunoscut pe el, a spus. Te duci din nou mâine seară?

— Nu știu.

— Sau te-ai putea uita la televizor. Poate îl vezi, dacă va sta și acum în primul rând.

N-am stat mult la telefon, pentru că voiam să țin firul liber. Am închis și am așteptat și următorul apel a venit de la Danny Boy Bell.

— O să iau cina la Poogan's, a spus. Ce-ar fi să vii și tu? Știi că nu-mi place să mănânc singur.

— Ai ceva?

— Nimic remarcabil, a zis, dar uneori mai trebuie să mănânci ceva și la cină, nu? Ora opt.

Am închis și m-am uitat la ceas. Era cinci. Am deschis televizorul și am urmărit începutul știrilor, apoi l-am închis, când mi-am dat seama că oricum nu eram atent. Am ridicat receptorul și am format numărul lui Thurman. Când mi-a răspuns robotul, nu am spus nimic, dar nici nu am închis. Am stat așa, cu receptorul în mână, preț de treizeci de secunde sau mai bine, înainte să întrerup, în sfârșit, legătura.

Am luat *Calendarul Newgate* și telefonul a sunat aproape instantaneu. Am ridicat și am spus alo și era Jim Faber.

— O, salut, am spus.

— Pari dezamăgit.

— Toată după-amiaza am așteptat un telefon, am spus.

— Bine, atunci nu te rețin, a zis. Nu e important. Te duci la Sf. Pavel în seara asta?

— Nu cred. La opt am întâlnire cu cineva pe strada Seventy-second și nu știu cât o să stau. Oricum, am fost aseară.

— Ciudat, m-am uitat după tine și nu te-am văzut acolo.

— Am fost în centru, pe strada Perry.

— O, serios? Acolo am ajuns eu duminică seară. Alegerea perfectă, acolo poți să spui orice și nimănui nu-i pasă. Am spus lucruri groaznice despre Bev și m-am simțit sută la sută mai bine. A fost și Helen aseară? Ți-a spus despre jaf?

— Ce jaf?

— Acolo, pe strada Perry. Uite, tu aștepti un telefon, nu vreau să te țin.

— Nu face nimic, am zis. A comis cineva un jaf pe strada Perry? Ce-au putut lua? Acolo nu mai au nici cafea.

— Păi, n-a fost o lovitură genial gândită. A fost acum o săptămână sau două, era întâlnirea lor de vinerea seară. Vorbea un ins pe nume Bruce. Nu știu dacă-l cunoști și nici nu e important. În orice caz, tipul și-a prezentat situația douăzeci de minute, apoi s-a ridicat un scrântit și a anunțat că a mai fost la grupul lor acum un an și a pus patruzeci de dolari în coș din greșală, și avea un pistol în buzunar, și că dacă nu-și primește banii înapoi, o să înceapă să tragă la întâmplare.

— Iisuse.

— Stai, că acum vine partea bună. Bruce i-a zis: „Îmi pare rău, deranjezi, nu poți întrerupe o întâlnire pentru așa ceva. Va trebui să aștepti pauza de la nouă și un sfert”. Tipul dă să spună ceva și Bruce lovește cu ciocănelul în pupitrul ăla de acolo și-i spune să stea jos și cheamă pe altcineva, și programul merge mai departe.

— Iar nebunul stă jos și basta?

— Cred că s-a gândit că nu are de ales. Regulile-s reguli, nu? apoi un alt tip, pe nume Harry, s-a dus la el și l-a întrebat dacă nu vrea cafea sau țigări, iar tâmpitul a zis că i-ar prinde bine puțină cafea. „Dau chiar acum fuga afară și-ți aduc”, a șoptit Harry și s-a strecurat afară și a dat fuga la secția de poliție de după colț, mi se pare că e una destul de aproape...

— Secția 6 e la doar câteva străzi de West Tenth.

— Acolo s-a și dus, și s-a întors cu o pereche de copoi de soi, care l-au făcut ghem pe lunatic și l-am cărat de acolo. „Stați o clipă”, a spus el. „Unde-s banii mei? Unde e cafeaua?” Așa ceva, numai pe strada Perry.

— Oh, asta s-ar putea întâmpla oriunde, nu crezi?

— Nu-s foarte sigur. Mai știu un grup în Upper East Side, acolo ar fi făcut colectă pentru nerod și apoi ar fi încercat să-i găsească un apartament. Ei, nu te mai țin, știu că aștepti un telefon. Dar trebuia să-ți spun asta.

— Mersi pentru gând, am spus.

*

Îți poți pierde mințile dacă stai prea mult într-un singur loc. Însă nu voiam să plec nicăieri. Știam că urma să mă sune și nu voiam să ratez apelul.

A sunat la șase treizeci. Am smucit receptorul și am spus alo și n-am primit niciun răspuns. Am spus alo din nou și am așteptat. Îmi dădeam seama că exista conexiune. Am spus alo a treia oară și legătura s-a întrerupt.

Am luat cartea și am pus-o iar jos, apoi m-am uitat în carnețel și l-am căutat pe Lyman Warriner în Cambridge.

— Știi că ți-am spus că nu voi trimite niciun raport de parcurs, am spus, dar voiam să te anunț că am înregistrat progrese. În acest moment am o idee destul de clară despre ce s-a întâmplat.

— E vinovat, așa-i?

— Nu cred că se mai pune problema asta, am spus. Nu pentru mine și nici pentru el.

— Este?

— Îl roade ceva, vinovăția sau frica sau ambele. M-a sunat acum un minut. N-a scos o vorbă. Se teme să vorbească, dar se teme și să tacă și de aceea a sunat. Sunt convins c-o să sune din nou.

— Am impresia că te-aștepti să mărturisească.

— Cred că asta vrea. În același timp, sunt sigur că se teme să o facă. Nu știu bine de ce te-am sunat, Lyman. Probabil trebuia să aștept până se descâlcea totul.

— Nu, mă bucur că ai sunat.
— Am sentimentul că, dacă lucrurile se vor pune în mișcare, se vor mișca repede.
Am pregetat.
— Uciderea surorii tale e doar parte din poveste.
— Serios.
— Așa pare în clipa de față. Te anunț când am ceva mai concret. Dar, între timp, vreau să fii informat.

*

La șapte am primit alt apel. Am ridicat și am spus alo și s-a auzit un clic imediat, când s-a întrerupt legătura. Am sunat înapoi fără întârziere, formând numărul de la apartamentul lui. A țârâit de patru ori și a răspuns robotul. Am închis.

La șapte treizeci a sunat iar. Am spus alo și, cum n-am primit răspuns, am zis:

— Știi cine ești. Poți să vorbești liniștit, e-n regulă.

Tăcere.

— Acum trebuie să ies, am spus. Mă întorc la zece. Sună-mă la zece.

Îi auzeam răsuflarea.

— Ora zece, am repetat și am întrerupt legătura.

Am mai așteptat zece minute cu speranța deșartă că va suna chiar atunci și că va fi gata să deșerte sacul, dar nu, asta fusese tot pe moment. Mi-am luat haina și am plecat la cina stabilită cu Danny Boy.

Capitolul 15

— Five Borough Cable, a spus Danny Boy. O idee bună, pornind de la premisa că newyorkezii ar pune botul la un program sportiv cu specific local mai mult decât la emisiuni cu celebrități care dau la biban și la meciuri de fotbal australian. Dar au avut un început lent și au comis o greșeală foarte banală. Au fost subfinanțați.

Acum aproape un an au rezolvat problema asta vânzând o bucată substanțială de acțiuni unor frați al căror nume de familie nu-l pot pronunța, dar care mi s-a spus că este de sorginte iraniană. Asta-i tot ce se știe despre ei, pe lângă faptul că locuiesc în Los Angeles și că sunt reprezentați de un avocat din acest oraș.

Pentru Five Borough, lucrurile merg ca înainte. Nu scot bani, dar nici nu trag să moară, iar noii investitori sunt dispuși să mai piardă bani câțiva ani. De fapt, s-ar putea să fie dispuși la asta pentru totdeauna.

— Înțeleg.

— Da? În mod ciudat, noii investitori par mulțumiți să joace un rol foarte pasiv. Te-ai fi așteptat să faci schimbări la conducerea companiei, dar i-au păstrat pe toți cei dinainte și n-au adus pe nimeni nou. Doar că acum cineva e foarte prezent. Nu lucrează pentru Five Borough, nu-și ia leafa de acolo, dar dacă te uiți atent îl vezi întotdeauna undeva la marginea câmpului vizual.

— Cine e?

— Ei, a făcut el, asta da întrebare interesantă. Numele lui este Bergen Stettner. Are sonoritate nemțească, sau măcar teutonă, dar nu cred că e numele cu care a venit pe lume. Locuiește cu soția sa într-un apartament la un etaj superior al hotelului lui Trump din Central Park South. Are un birou în clădirea Graybar de pe Lexington. Face speculații valutare și vinde și cumpără metale prețioase. Ce începe să-ți sugereze asta?

— Că e un spălător de bani.

— Și că Five Boorough funcționează ca un soi de spălătorie. Cum sau de ce sau pentru cine sau în ce măsură sunt întrebări la care n-aș cuteza să răspund.

Și-a turnat puțină votcă.

— Așa că nu știu dacă asta te ajută cu ceva sau nu, Matthew. N-am reușit să aflu nimic despre Richard Thurman. Dacă a angajat niște scursori care să-l lege și să-i massacre nevasta, fie a ales doi indivizi remarcabil de discreți, fie răsplata lor includea un transfer în Noua Zeelandă, fiindcă pe străzi umblă vorba că nu umblă nicio vorbă.

— Mă așteptam.

— Da?

A dat vodca pe gât.

— Sper că informațiile despre Five Borough nu-ți sunt complet nefolositoare. Nu voiam să discutăm la telefon. Asta nu-mi place niciodată, plus că apelurile tale trec prin centrala hotelului, nu? Nu te enervează asta?

— Pot forma și pe direct, am spus. Iar ei îmi preiau mesajele.

— Sunt sigur de asta, deși mie nu-mi place să las mesaje decât dacă n-am încotro. M-aș oferi să aflu mai multe despre Stettner, dar s-ar putea să fie dificil. E-un tip discret. Ce-ai acolo?

— Cred că e el, am spus și am despăturit desenul.

Danny Boy s-a uitat la el, apoi la mine.

— Știai de el deja, a zis.

— Nu.

— Aveai desenul lui în creion în buzunarul hainei din întâmplare. Și e *semnat*, pentru numele lui Dumnezeu. Cine e, rogu-te, Raymond Galindez?

— Viitorul Norman Rockwell. El e Stettner?

— Nu știu, Matthew. N-am dat niciodată cu ochii de el.

— Ei, cu asta ți-am luat-o înainte. Eu l-am văzut bine. Doar că nu știam pe cine văd, de fapt.

Am împăturit schița și am pus-o înapoi în buzunar.

— Ține totul pentru tine deocamdată, am spus, dar dacă totul merge strună, pe tip îl așteaptă o foarte lungă perioadă de repaus.

— Pentru spălare de bani?

— Nu, am spus. Aia e ce face la slujbă. Pe el o să-l înfunde însă ceea ce face ca hobby.

*

Drumul spre casă m-a purtat prin fața bisericii Sf. Pavel. Era nouă treizeci atunci și am intrat să prind ultima jumătate de oră a întâlnirii.

Mi-am luat o ceașcă de cafea și m-am trântit pe un scaun de pe ultimul rând. L-am observat pe Will Haberman cu câteva rânduri mai în față și mi-am imaginat cum îl pun la curent cu cele întâmplate recent. *Privind versiunea aia a Duzinei de ticăloși pe care mi-ai împrumutat-o tu, Will, până acum am aflat că rolul Bărbatului în Cauciuc a fost jucat de Bergen Stettner. Un băietan fără experiență actricească l-a interpretat pe tânărul ingenuu. Folosea numele de scenă Happy. Cu privire la Femeia în Piele nu suntem sigur încă, dar există posibilitatea ca numele ei să fie Chelsea.*

Asta era numele pe care Thurman îl menționase în treacăt cu o seară înainte. „Cine, Chelsea? E-o ștoarfă, prietene, atâta tot. Crede-mă pe cuvânt”. Eram gata să-l cred pe cuvânt, dar eram din ce în ce mai puțin convinsă că fata care se fâțaise prin ring cu pancartele numerotate era femeia mascată îmbrăcată în piele.

N-am putut să fiu atent deloc la ce se spunea. Cuvintele treceau pe lângă mine în timp ce mintea mea se învârtea neîncetat în cerc. Coborâsem la subsolul

bisericii nu pentru ceea ce aş fi putut să aud, ci doar pentru a fi într-un loc sigur preţ de câteva minute.

Am plecat pâş-pâş înainte de final şi m-am întors în camera mea cu două minute mai devreme. Ora zece a venit şi a trecut, iar la cinci minute după termen a sunat telefonul şi eu am răspuns.

— Scudder, am spus.

— Ştii cine vorbeşte?

— Da.

— Nu-mi rosti numele. Spune doar de unde mă cunoşti.

— Paris Green, am spus. Între altele.

— Mda, bine. N-am ştiut cât ai băut aseară, cât îţi vei mai aminti.

— Am o memorie destul de bună.

— La fel şi eu, şi-ţi spun un lucru, uneori mi-aş dori să nu fie aşa. Eşti detectiv.

— Corect.

— Ai patalama? Nu te-am găsit în carte.

— Sunt neînregistrat.

— Lucrezi pentru o agenţie. Mi-ai arătat o carte de vizită, dar n-am reţinut numele.

— Doar colaborez cu ei. Cel mai des lucrez pe cont propriu.

— Deci te-aş putea angaja direct.

— Da, am spus. Ai putea face asta.

A urmat o pauză cât timp el a meditat la chestiune.

— Treaba e, a zis, c-am impresia c-am dat de belea.

— Înţeleg de ce ai crede asta?

— Ce ştii despre mine, Scudder?

— Ce ştie toată lumea.

— Aseară nu mi-ai recunoscut numele.

— Asta era atunci.

— Şi acum e acum, eh? Uite, cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

— Aşa cred şi eu.

— Dar unde? Asta e întrebarea. Nu la Paris Green.

— De ce nu la tine?

— Nu. Nu, nu cred că-i o idee bună. Mai bine într-un loc public, dar nu undeva unde m-ar putea recunoaşte cineva. Toate locurile care-mi vin în gând ies din discuţie, pentru că acolo mă duc mereu.

— Ştiu eu un loc, am spus.

*

— Să ştii că aici e perfect, a spus, nu m-aş fi gândit niciodată la un loc ca ăsta. E ceea ce s-ar numi bodegă irlandeză de cartier, nu?

— Posibil.

— E la câteva străzi de unde stau și nici nu știam că există, pe de altă parte puteam trece pe lângă ea în fiecare zi și tot n-aș fi remarcat-o, nu i-aș fi acordat atenție, nu-i așa? Lumi diferite. Aici vin oamenii muncii, onestitatea întruchipată, buni să-i pui pe rană. Și uite, are și tavanul de tablă, gresie pe jos, ținta de darts pe perete. E perfect.

Eram la Grogan's, normal, și mă-ntrebam dacă mai spusese cineva despre proprietar că e bun să-l pui pe rană sau onestitatea întruchipată. Totuși, părea să fie ceea ce ne trebuia nouă. Un local tăcut și aproape gol, și era puțin probabil să-și facă apariția cineva care îl știa pe Thurman.

L-am întrebat ce vrea de băut. A zis că probabil ar merge o bere, așa că m-am dus la bar după o sticlă de Harp și un pahar de Cola.

— L-ai ratat pe barosan, mi-a spus Burke. A fost aici acum o oră, a zis că l-ai ținut treaz toată noaptea.

M-am întors la masă și Thurman mi-a remarcat Cola.

— Aseară nu asta beai, a spus.

— Tu beai mortale.

— Nu-mi aduce minte. Chestia e că de obicei nu beau de sting. Un martini înainte de cină și poate vreo două beri. Aseară am dat cu oiștea-n gard. De fapt, nici nu știu ce ți-am spus. Și nici cât de multe știi tu.

— Știi mai multe decât știam aseară.

— Și atunci știai mai multe decât ai lăsat să se înțeleagă.

— Poate ar fi mai bine să-mi spui direct ce te neliniștește.

A căzut pe gânduri, apoi a încuviințat scurt din cap. Și-a pipăit buzunarele și a găsit desenul primit de la mine aseară. L-a desfăcut și s-a uitat de la el la mine. A întrebat dacă știu cine este.

— De ce nu-mi spui tu?

— Îl cheamă Bergen Stettner.

Bine, mi-am spus.

— Mă tem c-o să mă omoare.

— De ce? A mai omorât pe cineva vreodată?

— Doamne, a zis el, nici nu știu de unde să încep.

*

— N-am cunoscut niciodată pe cineva ca Bergen, a zis. A-nceput să tot vină după ce au cumpărat televiziunea și ne-am înțeles de la bun început. Mi se părea un tip fantastic. Foarte puternic, foarte sigur pe sine și, când ești cu el, e foarte ușor să crezi că regulile normale dispar. Când l-am cunoscut, m-a dus la apartamentul lui. Am băut șampanie pe terasă, de unde Central Park se întindea la picioarele noastre, de parcă ar fi fost grădina din spatele casei.

Data următoare când l-am vizitat, am cunoscut-o pe soția lui. Olga. Frumoasă femeie, degaja atâta energie sexuală, încât te lua amețea în preajma ei. El s-a

dus la baie și ea s-a așezat lângă mine și mi-a pus mâna în poală și a început să mi-o frece prin pantaloni. „Vreau să ți-o sug”, a spus. „Vreau să mă fuți în fund. Vreau să mă așez pe fața ta”. Nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Eram convins c-o să apară el și-o să ne prindă așa, dar când s-a întors, ea stătea pe un scaun de cealaltă parte a camerei și vorbea despre unul dintre tablouri.

A doua zi el mi-a tot repetat ce mult i-a plăcut Olgăi de mine, că ea a spus c-ar trebui să ne vedem mai des. Câteva zile mai târziu, am ieșit, eu și soția mea, la cină cu ei. A fost stânjenitor din cauza tensiunii ăleia dintre mine și Olga. La sfârșitul serii, Bergem a sărutat mâna Amandei, un gest foarte curtenitor, dar în același timp cu o tentă ironică. Apoi Olga mi-a întins și ea mâna s-o sărut și-i mirosea, ăă, îi mirosea a păsărică. Cred că înainte se atinsese acolo. Și am ridicat ochii spre ea, înțelegi, și am văzut pe chipul ei o expresie care m-a descumpănit la fel de tare ca mirosul.

Sigur că el știa tot ce se întâmplă, plănuiseră totul împreună, știam prea bine. Data următoare când am urcat la ei, el a spus că are să-mi arate ceva, că nu era ceva ce vezi la televizor, prin cablu, dar credea că mă va interesa. A pus o casetă video și am văzut că era porno, o filmare de amator. Doi bărbați cu o singură femeie. La jumătatea vizionării, a venit Olga și s-a așezat lângă mine. Nici nu știam că e în apartament, credeam că sunt singur cu Bergen.

Când s-a terminat caseta, Bergen a scos-o și a pus alta. În aceasta apăreau două femei, una de culoare și una albă. Cea de culoare era sclavă. Am avut nevoie de un minut ca să-nțeleg că femeia albă era Olga. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la ecran.

După ce s-a terminat, m-am uitat în jur și am remarcat că Bergen părăsise camera. Olga și cu mine ne-am smuls hainele de pe noi și ne-am trântit pe canapea. La un moment dat, am observat că Bergen se întorsese în cameră și se uita la noi. Apoi ne-am ridicat și ne-am dus toți în dormitor.

*

Pe lângă sex, Stettner i-a mai furnizat și o dietă constantă de filosofie. Regulile erau pentru cei pe care nu-i ajuta imaginația să le încalce. Bărbații și femeile superioare își fac singuri regulile sau nu trăiesc după absolut niciunele. Îl cita deseori pe Nietzsche, iar Olga aplica bătrânului neamț o poleială New Age. Atunci când îți afirmai puterea, nu existau, de fapt, victime, pentru că soarta lor era o simplă manifestare a propriei lor dorințe de subjugare. Ei își împlineau destinul chiar în timp ce tu ți-l împlineai pe al tău.

Într-o zi, Stettner l-a sunat în birou. „Pune jos orice faci acum”, a spus. „Coboară, așteaptă la colțul străzii, te iau în cincisprezece minute”. Stettner l-a luat la o plimbare lungă cu mașina, spunându-i doar că are un cadou pentru el. A parcat într-un cartier nefamiliar și l-a condus pe Thruman pe niște scări spre o cameră la subsol. Acolo ținea o femeie goală, încătușată pe un cadru metalic, cu căluș în gură. „E a ta”, i-a spus Stettner. „Fă ce vrei cu ea”.

Făcuse sex cu acea femeie. Ar fi fost nepolitic să refuze, ca atunci când te dai înapoi de la un pahar sau o masă sau orice alt gest de ospitalitate. În plus, îl excita cumplit faptul că femeia era complet lipsită de apărare. După ce a terminat cu ea, Stettner l-a întrebat dacă nu mai vrea să-i facă nimic, i-a spus că nu.

Au ieșit din clădire și s-au întors în mașina lui Stettner. Bătrânul i-a spus să aștepte un minut, că uitase să facă ceva. S-a întors repede și a început să sofeze. L-a întrebat pe Thurman dacă a fost vreodată primul bărbat al unei femei. Thurman i-a spus că da.

„Dar nu al soției tale”.

Nu, a recunoscut Thurman. Amanda nu era virgină când s-au cunoscut.

„Ei, atunci ți-am făcut un cadou”, a spus Stettner. „Deja ai fost primul iubit al unei femei, iar acum ai fost și ultimul. Fata cu care tocmai ai făcut sex... nimeni n-o va mai avea vreodată, nimeni în afara viermilor. Știi ce am făcând când m-am dus înapoi? Am omorât-o pentru tine. L-am scos călușul din gură și i-am spus: «Rămas bun, scumpo», și i-am tăiat gâtul”.

Thurman n-a știut ce să spună.

„Nu știi dacă să mă crezi. Poate m-am dus înapoi numai ca să mă piș sau ca să o eliberez pe fată. Vrei să ne întoarcem să vezi cu ochii tăi?”

„Nu”.

„Bun. Pentru că știi că nu mint niciodată. Ești confuz, nu știi ce să crezi despre asta. Relaxează-te. Tu n-ai făcut nimic. Eu am făcut-o. Și, oricum, ar fi murit. Nimeni nu trăiești veșnic”. S-a întins și i-a strâns lui Thurman mâna. „Acum mai apropiați ca oricând. Suntem frați de sânge și de spermă”.

*

Îi luase mult să toarne berea și acum îi luă și mai mult s-o bea. Ridica paharul și-l ducea până la jumătatea drumului spre gură, după care îl puneă înapoi jos și reîncepea să vorbească. Nu-i stătea gândul la bere. Voia să se descarce.

— Nu știu dac-a omorât-o pe femeia aia, a spus. Se poate să fi fost o prostituată plătită pentru scena aia și el s-a întors să-i dea banii și să o dezlege. Sau se poate să-i fi tăiat gâtul, cum a spus. Nu am de unde să știu.

Din acea clipă, a început să ducă o viață dublă. La suprafață era un tânăr director executiv pe drumul afirmării. Avea un apartament grozav, o soție bogată și un viitor roz. În același timp, trăia o viață secretă cu Bergen și Olga Stettner.

— Am învățat să trec de la una la alta ca și cum aș fi apăsător un buton, a spus. Așa cum îți lași munca la serviciu, eu îmi lăsăm acea parte de viață pentru când eram cu ei. Ne întâlneam o dată sau de două ori pe săptămână. Nu făceam întotdeauna mare lucru. Uneori doar stăteam și discutam. Deși întotdeauna exista tensiunea aia, energia aia care zbârnâia între noi. Și apoi trăgeam cortina și mă duceam acasă și deveneam soț.

Când îi cunoștea pe cei doi deja de mai multe luni, Stettner a avut nevoie de ajutorul lui.

— Era șantajat. Făcuse o filmare. Nu știu ce conține, dar trebuia să fie ceva urât, deoarece cameramanul păstrase o copie și voia cincizeci de mii de dolari în schimbul ei.

— Arnold Leveque, am spus.

A căscat ochii.

— De unde știi? Cât de multe știi?

— Știi ce a pățit Leveque. Ai ajutat la uciderea lui?

De data asta a reușit să ducă paharul la gură. S-a șters cu dosul palmei și a spus:

— Jur că nu știam că așa va fi. A zis că va achita cele cincizeci de mii, dar că nu se poate întâlni cu Leveque, omul se temea de el. Nu-i greu de ghicit de ce. A spus că va fi o singură plată și asta va fi tot, pentru că omul n-o fi atât de prost încât să încerce aceeași schemă de două ori.

La colțul lui Tenth Avenue cu strada Forty-ninth este un restaurant thailandez. M-am văzut cu Leveque acolo. Era un tip comic de gras care mergea legănat ca o jucărie cu cheiță. Îmi tot spunea că-i pare rău de ce face, dar că are mare nevoie de bani. Cu cât o spunea mai des, cu atât părea mai abject.

I-am dat servieta cu bani și am așteptat s-o deschidă. Când a văzut mălaiul, a făcut o față speriată. Se presupunea că eu sunt avocat, asta era povestea, și purtam costum în dungi de la Brooks și mă străduiam să introduc termeni legali în discuție. De parcă ar mai fi contat.

Am făcut schimbul și i-am spus că poate să păstreze servieta, dar nu-l puteam lăsa să plece cu ea până nu mă asiguram că aveam caseta dorită de clientul meu. „Mașina mea e parcată în apropiere”, am spus, „și suntem la câteva minute de biroul meu. De-ndată ce văd cinci minute din casetă, îți poți vedea de drum cu bani cu tot”.

A scuturat din cap.

— Putea să se ridice direct și să plece de acolo, a spus. Ce-aș fi putut să fac? Dar cred că a avut încredere în mine. Am mers până la jumătatea lui Eleventh Avenue, unde Bergen ne aștepta la intrarea pe o alee. Urma să-l lovească pe Leveque în cap și apoi aveam să o ștergem de acolo cu banii și caseta.

— Dar nu s-a întâmplat asta.

— Nu, a spus el. Înainte ca Leveque să poată reacționa, Bergen a sărit cu pumnii pe el. Cel puțin, așa părea, dar apoi am văzut că avea în mână un cuțit. L-a înjunghiat chiar acolo, în mijlocul străzii, apoi l-a apucat și l-a târât pe alee și mi-a zis să iau servieta. Am luat-o și l-am urmat pe alee. Îl proptise pe Leveque de zidul din cărămidă și îl înjunghia mai departe. Leveque doar se uita. Poate era mort deja, nu știu. N-a scos nici măcar un sunet.

*

După aceea, au luat cheile lui Leveque și i-au percheziționat apartamentul, plecând cu două pungi pline de casete nemarcate. Stettner crezuse că Leveque își păstrase o copie de rezervă a casetei cu care îl șantajă, dar reieșise că nu era așa.

— Majoritatea erau filme pe care le înregistrase de la televizor, a spus Thurman. Pelicule alb-negru, filme clasice, majoritatea. Câteva erau filme porno, iar altele erau emisiuni TV vechi.

Stettner le verificase personal și ajunsese să le arunce pe toate la gunoi. Thurman nu văzuse niciodată caseta la recuperarea căreia dăduse o mână de ajutor, cea care îl costase viața pe Arnold Leveque.

— Am văzut-o eu, am spus. Îi arată pe ei doi comițând o crimă. Omorând un băiat.

— Mă gândeam că asta e, altfel de ce să dea un purcoi de bani pe ea? Dar cum se poate s-o fi văzut?

— Leveque avea o copie care v-a scăpat. Era înregistrată pe o casetă comercială.

— Din acelea avea o grămadă, și-a amintit el. Nu ne-am pierdut vremea cu ele, le-am lăsat acolo. A fost o mișcare inteligentă din partea lui.

Și-a ridicat paharul, l-a pus jos neatins.

— Nu că l-a ajutat prea mult.

Băieții făceau parte din viața lui Stettner, o parte la care Thurman nu era interesat să-i fie tovarăș.

— Mie nu-mi plac homosexualii, a zis el fără nicio inflexiune. Nu mă deranjează, nu m-au deranjat niciodată. Fratele Amandei este homosexual. N-am fost niciodată pe placul lui și nici el pe al meu, am stabilit asta de la bun început. Stettner a spus că așa e și el, că, după el, homălăii sunt niște suboameni și că SIDA este modul prin care planeta îi strivește sub călcâi. „Dar dacă te folosești de băieții ăștia nu înseamnă că practici homosexualitatea”, spunea. „Le-o pui așa cum i-o pui unei femei, atâta tot. Și sunt așa ușor de agățat, mișună peste tot, te imploră să-i agăți. Și nu-i pasă nimănui. Poți să faci ce vrei cu ei și nu-i pasă nimănui”.

— Cum punea mâna pe ei?

— Nu știu. Ți-am spus că asta era o zonă din viața lui în care mi-am propus să nu mă amestec. Uneori îl vedeam cu un băiat. Se afișa uneori cu câte unui așa cum a făcut cu cel pe care l-ai văzut la meci. Îl trata ca pe un fiu și apoi, într-o zi, nu-l mai vedeai pe băiat. Nu întrebam niciodată ce s-a întâmplat cu el.

— Dar tu știi.

— Nici nu voiam să mă gândesc. Nu era treaba mea, de ce să mă gândesc, atunci?

— Dar cu siguranță știi, Richard.

Până atunci nu-i mai spuseseam pe numele mic. Poate asta a ajutat ca vorbele să treacă prin armura lui. Ceva s-a întâmplat, pentru că s-a crispat ca și când ar fi încasat o dreaptă zdravănă în inimă.

— Presupun că-i omora, a spus.

Eu n-am spus nimic.

— Presupun că a omorât mulți oameni.

— Dar tu?

— Eu n-am omorât pe nimeni niciodată, s-a grăbit să spună.

— Tu ai fost complice la omorul lui Leveque. După lege, ai fost la fel de vinovat ca și când tu însuși ai fi mânuit cuțitul.

— Nici nu știam că voia să-l omoare!

Știuse, știuse la fel cum știuse ce se întâmpla cu băieții. Am închis un ochi.

— Știai că îl va ataca și jefui, am spus. Asta te face complice la o ilegalitate, și e destul ca să fii complet vinovat în caz că infracțiunea duce la moarte. Ai fi vinovat de omucidere și dacă Leveque ar fi murit de infarct. În fața legii, ești vinovat.

A inspirat adânc de două ori. Cu oarecare plictis, a spus:

— Bine, știu asta. Ai putea spune același lucru și despre fata pe care a omorât-o când s-a dus înapoi, dacă a omorât-o. Presupun că am fost vinovat de viol. Ea nu s-a împotrivit, dar nici nu pot spune că am avut consimțământul ei.

S-a uitat la mine.

— Nu mă pot apăra pentru ce am făcut. Nu-mi pot justifica faptele. N-o să încerc să spun că m-a hipnotizat, deși cu asta a semănat, chiar așa a fost, la cum m-au învăluit amândoi și... și m-au convins să fac ce voiau ei.

— Cum au reușit asta, Richard?

— Pur și simplu, au...

— Cum te-au convins să-ți ucizi soția?

— O, Doamne, a zis și și-a îngropat fața în palme.

*

Poate că o plănuiseră de la început. Poate că tot timpul făcuse parte dintr-o agendă secretă.

„Ar fi bine să faci un duș”, i-ar fi spus Olga. „E timpul să te întorci acasă la soțioara ta. Soțioară, scumpa ta soție, fermecătoarea ta soție – mereu cu o tentă ironică, cu un dram de batjocură. Ai petrecut o oră în lumea celor curajoși, îndrăzneți, cutezători, temerari, îi spunea ea, iar acum poți să te întorci în lumea banală-n alb și negru și la păpușica Barbie cu care o împărți.

„Păcat că ea are toți banii”, spusese Stettner mai la început. „Când femeia are mai mulți bani ca tine, renunți la toată puterea ta”.

La început, se temuse că Stettner o va dori pe Amanda pentru sex. Îl lăsase pe Thurman să o aibă pe Olga, așa că urma să vrea un *quid pro quo*. Lui Thurman nu-i plăcea ideea. Voia să țină cele două vieți separate și a fost ușurat când

Stettner n-a dat de înțeles că ar vrea-o pe Amanda în relația lor. Prima întâlnire în patru nu fusese o reușită și, în celelalte două ocazii când ambele cupluri s-au reunit la cină și la un pahar, conversația a fost împiedicată.

Stettner a fost cel care i-a sugerat primul să crească suma acoperită de asigurare. „Urmează să ai un copil, vrei să îi oferi siguranță. Mama ar trebui să fie acoperită și ea. Dacă i s-ar întâmpla ei ceva, ai avea nevoie de asistentă, de o guvernantă, ai avea cheltuieli mari cu anii”. Și apoi, când polițele au intrat în vigoare: „Să știi, Richard, că ești un bărbat cu o soție bogată. Dacă ar muri, ai fi un bărbat bogat. Iată o distincție interesantă, nu ți se pare?”

Ideea s-a dezvoltat treptat, pas cu pas.

— Nu știu cum să explic asta, a spus. Nu a fost ceva real. Glumeam pe seama ideii, ne închipuiam moduri imposibil de fanteziste de a o face. „Păcat că cuptoarele cu microunde sunt așa mici”, a zis el. „Am putea-o îndesa pe Amanda într-unul cu un măr în gură și am coace-o din interior spre exterior”. Acum mi se face greață, dar atunci era un gând haios pentru că era așa rupt de realitate, era o glumă nevinovată. Și, pentru că am continuat să glumim pe seama asta, a început să prindă un pic de cheag în realitate.

„O facem joia viitoare”, spunea Bergen și puneam la cale un scenariu ridicol, de comedie neagră, și acolo se termina totul. Iar apoi, când venea joia, Olga spunea: „Oh, am uitat, azi trebuia să o omorâm pe micuța Amanda”. Era o glumă, o scenetă continuă.

Când eram cu Amanda, când ei nu erau în preajmă, eram un soț normal, fericit. Asta sună imposibil, nu-i așa? Dar era adevărat. Presupun că mă așteptam cumva ca, într-o zi, Bergen și Olga să dispară pur și simplu. Nu știu cum îmi imaginam că se va întâmpla asta, fie că vor fi prinși pentru ceva ce au făcut fie că pur și simplu vor renunța la mine sau se vor muta din țară sau, știu eu, poate mă așteptam să moară. Și apoi întreaga parte întunecată a vieții pe care o trăiam cu ei va dispărea și aveam să trăim, eu și Amanda, fericiți până la adânci bătrâneți.

Într-o zi, însă, stăteam întins în pat și ea dormea lângă mine și au început să-mi treacă prin fața ochilor tot felul de imagini cu moduri în care o puteam omorî. Nu voiam să am gândurile alea, dar nu mi le puteam scoate din cap. Să o sufoc cu o pernă, să o înjunghii, tot soiul de imagini odioase. A trebuit să mă duc în cealaltă cameră și să beau două pahare de tărie. Nu mă temeam că aș putea face ceva, ci eram doar tulburat de gânduri.

Imediat după întâi noiembrie, am spus în trecere că vecinii noștri de jos urmează să stea șase luni în Florida. „Bun”, a zis Bergen. „Acolo o s-o omorâm pe Amanda. Cum proprietarii vor fi în Florida, apartamentul ăla e locul ideal pentru un jaf. Și e convenabil, Amanda nu va trebui să meargă departe, plus că e mai bine decât s-o facem în casa ta, fiindcă n-o să vrei să te lovești de-o cohortă de polițiști veniți să investigheze. Sunt foarte neglijenți, fac prăpăd, iar uneori mai și fură”.

Am crezut că e o glumă. „O, vă duceți la o petrecere? Când vă întoarceți, noi o să așteptăm în apartamentul evreilor. O să nimeriți în toiul unui jaf. Sper că-mi mai amintesc cum se intră prin efracție. Sigur e ca înotul, după ce ai învățat nu mai uiți niciodată”.

În seara petrecerii, nu știam dacă e glumă sau nu. E greu de explicat. Știam, dar nu știam. Cele două părți ale vieții mele erau atât de depărtate, încât era ca și când nu puteam crede că ceva dintr-o parte ar putea atinge ceva din cealaltă. Era ca și când știam că ei ne vor aștepta acolo, dar nu puteam crede până la capăt.

Când am plecat de la petrecere, am vrut să mergem spre casă pe jos pentru că urmăream să întârzii sosirea de teamă că ei ne vor aștepta acolo, că de data asta totul avea să fie real. Și în drum spre casă ea a început să vorbească despre fratele ei, că își face griji pentru sănătatea lui, iar eu am făcut o glumă nesărată. Așa că am început să ne spurcăm și eu mi-am spus, bine, fie, nesuferito, într-o oră o să scap de tine. Și gândul mi s-a părut emoționant.

Urcând scările, am văzut că ușa apartamentului soților Gottschalk era închisă și m-am simțit ușurat, dar apoi am văzut că rama era crăpată și că, în dreptul încuietorii, erau urme de forțare, așa că am știut că erau acolo. Dar m-am gândit că, dacă nu facem gălăgie, putem trece de ușa închisă, putem urca scările spre apartamentul nostru și acolo vom fi în siguranță. Sigur că ne puteam întoarce și să coborâm scările, dar nici nu m-am gândit la asta pe moment.

Apoi am ajuns pe palier și ușa s-a deschis și ei ne așteptau. Olga avea un costum de piele pe care îl poartă uneori, iar Bergen purta o haină lungă de piele. Arătau ca ieșiți dintr-o bandă desenată. Amanda nu i-a recunoscut la început. Îi privea doar prostită, neștiind ce să înțeleagă, și, înainte să scoată o vorbă, Bergen a spus: „Ești moartă, jigodie”, și a pocnit-o în față. Purta mănuși de șofat, subțiri, din piele. A strâns pumnul și a lovit-o cu toată puterea în barbă.

Bergen a apucat-o și a tras-o înăuntru în timp ce-i ținea gura acoperită cu o mână. Olga i-a tras mâinile la spate și i-a pus cătușe. I-au lipit bandă peste gură și Olga i-a pus piedică și, când Amanda a căzut, i-a tras un șut în față.

Au dezbrăcat-o și au târât-o în dormitor și au aruncat-o în pat. Bergen a violat-o și a întors-o și a violat-o din nou. Olga a plesnit-o peste față cu o rangă și cred că asta a făcut-o să leșine. Nu cred că a fost conștientă mult timp.

Sper că a fost așa.

Mi-au spus că trebuie să fac sex cu ea. Și asta e partea cea mai urâtă. Aveam impresia că mi se face rău la stomac, credeam că o să vomit, și totuși, mirare, eram excitat. Mi se întârise. Nu voiam să fac sex, eu nu voiam, dar pula mea voia. Doamne, mi-e scârbă numai când mă gândesc. N-am putut să termin. Eram călare peste ea și nu puteam să termin și voiam să-mi vină ca să mă pot opri, dar nu puteam.

Apoi m-am văzut stând deasupra ei și Bergen îi înfășurase ciorapii de damă în jurul gâtului și m-a făcut să apuc capetele. Mi-a spus că trebuie să o fac și eu am

stat înlemnit. Olga era în genunchi, mi-o suga, și mâinile înmănușate ale lui Bergen mă țineau pe mine de mâini, iar eu țineam capetele ciorapilor de damă, nu le puteam da drumul din cauza strânsorii lui. Și el a depărtat mâinile și, făcând asta, a depărtat și mâinile mele, și ochii Amandei mă priveau, se holbau la mine, înțelegi. Iar Olga făcea ce făcea, știi, și Bergen mă ținea foarte strâns, și se simțea miros de sânge și de piele și de sex.

Și atunci am avut orgasm.

Și Amanda era moartă.

Capitolul 16

— Restul a fost, în linii mari, cum ne-am imaginat noi, i-am spus lui Durkin.

— L-au legat pe el și l-au șifonat puțin ca să pară autentic, au aranjat decorul ca să semene a jaf ratat. Au ieșit pe ușă și s-au dus acasă, iar el a sunat la urgențe cam după o oră sau când a fost. El avea povestea gata pregătită. Avusese la dispoziție zile bune ca s-o pună la punct, tot timpul spunându-și că e doar o glumă.

— Și acum vrea să te angajeze pe tine.

— M-a și angajat, am spus. Aseară, înainte să ne despărțim.

— De ce?

— Se teme de Stettneri. Se teme că or să-l omoare.

— De ce să facă asta?

— Ca să-și acopere urmele. Richard are muștrări de conștiință.

— La dracu', chiar sper să aibă.

— Ei, după ce spune el, are. Îl urmărește mereu gândul că ea l-a iubit cu adevărat și că e singura persoană care a făcut-o sau o va mai face vreodată.

— Singura persoană destul de neroadă.

— Și vrea să creadă că a murit fără să-și dea seama că el a fost complice la uciderea sa. Că era inconștientă când a făcut sex cu ea, că era fie inconștientă, fie moartă deja când Stettner l-a forțat să o strângă.

— Dacă vrea răspunsul la asta, nu are nevoie de un detectiv, ci de un mediu.

Era mijlocul dimineții, joi. După micul dejun, mă dusesem la Midtown North și așteptasem să apară Joe, iar acum eram în biroul lui. El avea o țigară aprinsă. Cred că renunțase la fumat de vreo douăsprezece ori, din câte știam. Dar nu reușea să se lase definitiv.

— Cred că muștrările de conștiință i se citesc pe față, am spus. Și mai cred că Stettner nu mai are nevoie de el.

— În ce fel a avut Stettner nevoie de el vreodată, Matt? Mie mi se pare că el îl scoate pe Stettner la înaintare, când de fapt el a fost cel care s-a folosit de Stettner, și nu invers. După socoteala mea, s-a ales cu vreun milion jumate din afacere, pe când Stettner cu ce s-a ales? C-o tăvăleală pe repede-nainte cu o femeie pe jumătate moartă?

— Până acum, am spus, Stettner s-a ales cu patru sute de mii de dolari.

— Partea asta cred că mi-a scăpat.

— Tocmai ajungeam la ea. După ce s-a terminat totul, după ce ea a fost îngropată și presa a abandonat subiectul, Stettner a avut o discuție cu el. I-a spus

că mica lor afacere comună fusese un mare succes, dar sigur că, dacă a fost cu adevărat o afacere comună, corect era ca profitul să fie și el la comun.

— Cu alte cuvinte, și-a tras jumate din mălai.

— Asta-i ideea. Nu din banii moșteniți de la soție, Stettner era dispus să-i treacă pe aceia cu vedere, dar cu siguranță din prima de asigurare. De îndată ce firma de asigurări marca banul, el voia jumătate. Datorită compensației, întrucât moartea fusese accidentală, suma se dubla și ajungea la un milion...

— Logică pe care eu, unul, nu am înțeles-o niciodată.

— Nici eu, dar presupun că, din punctul de vedere al victimei, este un accident. În orice caz, s-a ajuns la un milion neimpozabil, iar Stettner voia jumătate. Compania de asigurări a făcut plata la sfârșitul lunii trecute, ceea ce pare destul de repede într-un caz ca acesta.

— Au avut pe cineva acolo, a zis el. Voia să știe dacă Thurman este suspectat. În mod oficial, nu era, deci asta a trebuit să-i și spun. Eu eram convins că e vinovat, ți-am spus doar...

— Da.

— ... dar singurul motiv pe care-l aveam erau banii, iar pentru aceștia nu puteam stabili o nevoie reală și nici altceva cu care să fie în cârdășie, sau vreun motiv pentru a o ucide.

S-a încruntat.

— Ce-mi spui tu e că, de fapt, nici n-a avut o motivație.

— După spusele lui, nu. Dar compania de asigurări a plătit și Stettner și-a cerut partea, iar ei au stabilit ca Thurman să-i dea banii lui Stettner în tranșe de câte o sută de mii de dolari cash, bani ce urmau să fie folosiți, pentru ochii lumii, la cumpărarea de valute străine. De fapt, banii ajungeau direct în buzunarul lui Stettner, dar Thurman urma să primească înștiințări pentru tranzacții fictive, întocmite în așa fel încât să poată fi, într-un final, deduse fiscal ca pierderi. Cred că asta e partea mea preferată, Joe. Împărți profitul cu complicele și îl deduci din impozitele tale.

— Nu-i rău. A făcut deja patru plăți?

— La intervale de o săptămână. Ultima plată e scadentă în seara asta. Se va întâlni cu Stettner în Maspeth, produce o transmisiune de la arena de box de acolo. Va preda o servietă cu o sută de miare și cu asta, basta.

— După care crede că Stettner îi va lua piuitul. Pentru că va avea banii și Thurman nu-i va mai fi util, plus că Thurman e o vulnerabilitate, un om pe care începe să-l mustre conștiința, așa că de ce să nu închidă conturile cu el?

— Corect.

— Și el vrea să îl protejezi, a zis. Ți-a spus și cum?

— N-am stabilit. Mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta ca să punem lucrurile la punct.

— Și apoi mergeți în Maspeth sau cum îi zice?

— Probabil.

Și-a stins țigara.

— De ce tu?

— Pe mine mă știe.

— Pe tine te știe? De unde te știe pe tine?

— Ne-am întâlnit într-un bar.

— Ai spus asta deja, aseară în bodega aia a amicului tău, Ballou. Că tot veni vorba, nu știu de ce naiba îți pierzi vremea cu un tip ca ăla.

— Îmi e prieten.

— Într-o zi o să-și calce pe boabe și n-ar fi bine să fii prin preajmă atunci. E un dansator bun, e alunecos ca un țipar, la dracu', dar într-o bună zi FBI o să-i facă dosar de crimă organizată și-l așteaptă o ședere lungă cu pensiuine completă la Atlanta.

— „Maică Precistă, aici să fie sfârșitul pentru Rico?”

— Ha?

— Nimic, am spus. Nu e important. Ne-am întâlnit la Grogan's aseară pentru că aveam nevoie de un loc liniștit unde să vorbim. M-a sunat tocmai pe mine pentru că, acum două seri, ne-am intersectat într-un alt bar, un local din cartierul lui.

— Te-ai intersectat cu el pentru că lucrezi la cazul lui. El știa asta?

— Nu. Credea că lucrez la cazul lui Stettner.

— De ce-ai lucra tu la cazul lui Stettner.

Nu-i spuseseam nimic despre caseta cu uciderea lui Happy și nici despre asasinarea lui Arnold Leveque. Toate astea mi se păreau neesențiale pentru subiect. Cazul din dosarul deschis al lui Joe era uciderea Amandei Thruman și pentru cazul acela fusesem angajat și chiar acela părea să dea în pârg.

— Așa m-am gândit să-l agăț, am spus. Reușisem să fac legătura dintre el și Stettner și asta s-a dovedit a fi cartea câștigătoare. Dacă Thurman reușește să dea toată vina pe Bergen și Olga, poate că el, unul, va scăpa basma curată.

— Crezi că îl poți convinge să depună mărturie, Matt?

— Eu asta sper. Asta o să urmăresc după-masă, când ne vedem.

— Vreau să porți microfon atunci.

— Bine.

— „Bine”. Nici nu știi ce tare-mi doresc să fi purtat microfon și aseară, când v-ați văzut. Poți să ai noroc, când un om e cu chef de vorbă varsă tot și se simte mai bine. Apoi, a doua zi, se trezește și se întreabă ce l-o fi apucat și tot restul vieții nu-și mai adună niciodată curajul să vorbească deschis. De ce naiba n-ai venit să ți se pună microfon înainte să te duci la întâlnire cu el?

— Haide, am spus. M-a sunat din senin la zece și mi-a cerut să ne vedem imediat. Măcar erai aici aseară?

— Sunt și alții care ți-ar fi putut monta microfonul.

— Sigur, și n-ar fi durat decât două ore și zece telefoane pentru permisiune, iar eu nu aveam niciun motiv serios să cred că își va da drumul la gură așa cum a făcut-o.

— Mda, ai dreptate.

— Cred că îl pot convinge să depună mărturie, am spus. Cred că oricum asta vrea să facă.

— Ar fi bine, a zis. Dar dacă nu, măcar va vorbi cu tine, iar tu o să porți microfon. Vă întâlniți la patru? Mi-aș dori să fie mai devreme.

— Până atunci are angajamente.

— Păi da, afacerile-s afaceri, corect? Ne vedem aici la trei.

S-a ridicat.

— Până atunci, și eu am angajamente.

*

Am străbătut orașul până la Elaine acasă, oprindu-mă în drum să iau flori și o pungă de portocale Jaffa. Ea a pus florile în apă și portocalele într-un bol mare de sticlă albastră și mi-a spus că se simte mult mai bine.

— Sunt slăbită, a spus, dar îmi revin. Tu, în schimb? Ești bine?

— De ce?

— Ești tras la față. Ai stat treaz și noaptea trecută?

— Nu, dar nu am dormit foarte bine. Cazul se apropie de final. Peste vreo două ore ar trebui să fie ca și rezolvat.

— Cum s-a întâmplat asta? E miercuri, nu? Sau am avut eu un delir și am pierdut câteva zile?

— Thurman avea nevoie de un confident și am reușit să fiu eu acela. Se simțea sub presiune, în parte din cauza mea, presupun, dar cel mai mult din cauza lui Stettner.

— Cine-i Stettner?

— Bărbatul în Cauciuc, am spus.

I-am prezentat o versiune prescurtată a discuției noastre de aseară, de la Grogan's.

— Am fost la locul potrivit, la momentul potrivit, am spus. Am avut noroc.

— Spre deosebire de Amanda Thurman.

— Și de mulți alții, din câte se pare. Dar pentru Amanda or s-o încurce cu toții. Cu mărturia lui Thurman și cu dovezile fizice pe care le vor putea aduna, ar trebui să poată construi un caz imbatabil.

— Și-atunci de ce ești așa posomorât? N-ar trebui să ții ca un cocoș pitic? Cum de nu te bucuri de reușită?

— Cred că sunt obosit.

— Atât?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, am spus. Aseară am stat cu Thurman vreo două ore. Nu mi-a devenit simpatic, dar nici nu a trezit în mine dorința să-l văd la pământ. Acum o săptămână mă gândeam la el ca la un soi de geniu criminal cu sânge rece, iar acum se dovedește că e doar tolmăc. Doi perversi l-au apucat de mădular și l-au manipulat să facă tot ce-au vrut.

— Ți-e milă de el.

— Ba nu-mi e. Cred că și el e un ticălos manipulant, doar că a dat peste unul mai tare, în persoana lui Stettner. Și nu pun botul la tot ce mi-a spus aseară. Nu cred că mi-a livrat minciuni sfruntate, dar cred că a spus povestea în așa fel încât el să iasă mai bine decât are dreptul. Unu la mână, fac pariu pe orice că Amanda n-a fost prima persoană pe care a ucis-o.

— De ce spui asta?

— Pentru că Stettner nu e prost. Știa că polițiștii îl vor întoarce pe Thurman pe toate fețele dacă soția lui era ucisă în genul ăla de împrejurări. Chiar dacă nu l-ar fi bănuit de implicare, tot l-ar fi chestionat în repetate rânduri pentru a-și forma o idee despre ucigași și a nu trece cu vederea niciun posibil indiciu. Așa că Stettner trebuie să-l fi călit întâi, obișnuindu-l cu omorul. Era de față când Leveque a fost ucis, era complice, și cred că au fost și alte dați când el și unul sau amândoi Stettnerșii și-au făcut poftelile cu vreo femeie și biata a sfârșit fără suflare. Eu așa aș fi procedat dacă eram Stettner.

— Mă bucur că nu ești.

— Și nu știu cât să cred nici din criza lui de conștiință, am spus. Cred că e speriat, cred că partea asta e destul de adevărată. Odată ce Stettner pune mâna pe ultima sută de mii de la el, nu mai are niciun motiv să-l țină în viață. Decât dacă vrea să înhațe și restul banilor, ceea ce e oricând o posibilitate. Poate că asta e teama adevărată a lui Thurman. Nu vrea să renunțe la restul banilor.

— Oricum nu-i poate păstra, nu? Dacă mărturisește?

— Nu are de gând să mărturisească.

— Dar parcă tu spuneai că îl vei convinge s-o facă.

— Am să încerc. Sper să îl pot manipula așa cum a făcut-o Stettner.

— Vrei să vin și eu și să i-o sug?

— Nu cred că e nevoie de asta.

— Ce bine!

— Înțelegi tu, am spus, cred că el încearcă să mă manipuleze. Poate vrea să îl omor pe Stettner în locul lui. Asta pare tras de păr, dar nu iese din discuție. Ar putea să vrea ajutorul meu pentru a aranja o răfuială în stil mexican, adică el să lase dovezi și o mărturie care să-l înfunde pe Stettner în eventualitatea morții sale. Dacă pregătește asta corect și Stettner o știe, atunci e liber ca pasărea cerului.

— Dar orice dovezi ți-ar lăsa el...

— Ajung direct la Joe Durkin. La naiba!

— Care-i problema?

— E unșpe treizeci și nu mă văd cu el până la patru. Trebuia să-l mai prezez aseară în loc să-i dau timp de gândire. Chestia-i că era rupt de oboseală, la fel ca mine. M-am gândit să reluăm de dimineată, dar el a început cu poezia aia despre angajamentele de serviciu. Voiam să-i spun că își permite să contramandeze, că nu e angajat, dar n-am putut. Știi, ieri după-masă m-a sunat de câteva ori și n-a scos o vorbă.

— Mi-ai spus.

— Dacă ne-am fi întâlnit atunci, acum totul era rezolvat. Sigur, în cazul ăsta nu voi fi vorbit cu Danny Boy și nu voi fi știut despre Stettner.

Am oftat.

— Presupun că totul va ieși bine.

— Așa e întotdeauna, scumpul meu. Ce-ar fi să te întinzi o oră sau două? Du-te în pat – sau îți pregătesc canapeaua.

— Nu cred că vreau.

— Nu ți-ar strica. O să te trezesc eu ca să ai timp destul să mergi la Joe și să ți se pună microfonul. O să-ți pice bine.

— Oricum pic eu imediat.

— Asta ziceam și eu.

*

Am fost la o întâlnire AA de prânz și m-am întors la hotel pe jos. Am zăbovit doar cât să mănânc la botul calului o felie de pizza. Am cerut să fie cu salam, astfel încât să acopăr toate cele patru grupe alimentare de bază.

Poate că m-a relaxat întâlnirea sau poate era rezultatul hranei sățioase, dar când am ajuns înapoi în cameră mă simțeam destul de obosit ca să mă pot întinde o oră. Am pus ceasul la două treizeci și am lăsat vorbă la recepție să fiu sunat la ora aceea, ca măsură de rezervă. Am aruncat papucii din picioare și m-am lungit îmbrăcat, și cred că m-a furat somnul înainte să închid ochii de tot.

Cât ai zice pește, a început să sune telefonul. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat la ceas. Era doar două, așa că am ridicat receptorul pregătit să țip la recepționar.

— Moșule, de ce nu ești niciodată acasă? a zis TJ. Cum să-ți zic ce-am aflat dacă nici nu te aflu pe tine-nainte?

— Ce-ai aflat?

— Numele băiatului, ăla mic. Am găsit un puști care l-a cunoscut, zice că-l chema Bobby.

— Ai și numele de familie?

— Matt, pe Deuce nu mulți are nume de familie. Nu mulți are nici nume mic. Porecle, de-astea au cam toți, știi? Berilă, Șptic și Haplea. Bobby, el ierea prea nou în zonă ca s-aibă poreclă. Al de-a vorbit cu mine zice c-a ajuns aci în juru' Crăciunului.

Nu făcuse mulți purici. Voiam să-i spun lui TJ că nu avea importanță, că omul care fusese cu Bobby o va încurca pentru altceva, ceva ce îl va ține departe de copii pentru foarte mult timp.

— Nu știu de unde a venit, spunea TJ mai departe. A coborât din autobuz într-o zi, atâta. Cre' c-a venit dintr-un loc d-ăla unde-s băbați care le fac ochi dulci băieților, pen' că asta căuta din secunda doi. Înainte să se dezmeticească, unu' din codoși i-a pus zăbală ș-a-nceput să-i vândă curu' pe bani frumoși.

— Care codoș?

— Vrei s-aflu eu? Cred c-aș putea, da' ai primit deja ce-ai cumpărat cu douăj' de dolari ăia.

Avea oare rost? Cazul ușor împotriva lui Stettner era uciderea Amandei Thurman. Exista un cadavru și un martor și, cu toată probabilitatea, un fel sau altul de dovezi fizice, iar toate astea lipseau în cazul dispariției și probabilei ucideri a unui băiat pe nume Bobby.

De ce să pierd vremea pe urmele nu știu cărui proxenet?

— Vezi ce poți să afli, m-am auzit spunând. Extind bugetul de cumpărături.

*

La trei, m-am prezentat la Midtown North și mi-am dat jos jacheta și cămașa. Un ofițer de poliție pe nume Westerberg mi-a montat microfonul.

— Ai mai purtat așa ceva, a zis Durkin. În cazul proprietăresei ăleia, cea pe care ziarele o numeau Îngerul Morții.

— Exact.

— Deci știi cum merge. N-ar trebui să ai probleme cu Thurman. Dacă vrea să te tragă în pat cu el, totu-i să nu-ți dai jos cămașa.

— N-o să vrea asta. Nu-i plac homosexualii.

— Sigur, Richard e mascul feroce. Vrei o vestă? Cred că ar fi bine să porți una.

— Peste microfon?

— E din kevlar, n-ar trebui să bruieze transmisia. E făcută să oprească doar gloanțele.

— N-or să zboare gloanțe, Joe. Până acum, nimeni n-a folosit arme de foc în povestea asta. Iar vesta n-ar opri un cuțit.

— Uneori oprește.

— Sau o pereche de ciorapi de damă făcuți fular.

— Zici tu ceva, a aprobat. Doar că nu-mi place să te trimit în misiune fără întăriri.

— Nu mă trimiți în misiune. Nu sunt sub comanda ta. Sunt un cetățean particular care poartă microfon din spirit de responsabilitate civică. Cooperez cu tine, dar să știi că nu ești răspunzător de siguranța mea.

— Să nu uit să le spun asta la audieri după ce-o să fii adus într-un sac de cadavre.

— N-o să fie cazul, am spus.

— Să zicem că Thurman s-a trezit dimineată și și-a dat seama că a vorbit prea mult, iar acum tu ești vulnerabilitatea de care el trebuie să scape.

Am clătinat din cap.

— Eu sunt asul din mâneca lui, am zis. Sunt rezerva lui, sunt omul care îl poate asigura că Stettner nu va risca să-l ucidă. La naiba, el m-a angajat, Joe. N-o să mă omoare.

— Te-a angajat?

— Aseară. Mi-a dat un avans, a insistat să-l iau.

— Cât ți-a dat?

— O sută de dolari. O bancnotă nou-nouță, foșnitoare.

— Hei, fiecare amănunt ajută.

— Nu am păstrat-o.

— Cum adică nu ai păstrat-o? Dacă i-ai dat-o înapoi, cum o să mai aibă încredere în tine?

— Nu i-am dat-o înapoi. Am scăpat de ea.

— De ce? Banii sunt bani. Nu contează pe unde umblă.

— Poate că nu.

— Banii n-au stăpân. Un principiu de bază al legii. Cum ai scăpat de bancnotă?

— În drum spre casă, am spus. Am mers împreună până la Ninth Avenue și strada Fifty-second, iar acolo el s-a dus într-o parte și eu în cealaltă. Am făcut banii lui Thurman șomoioș și i-am îndesat în paharul primului individ jerpelit care a ieșit împleticit dintr-un gang. Acum toți au pahare de cafea din polistiren, pe care le întind spre tine.

— Asta ca să nu trebuiască să-i atingi. Deci i-ai dat unui vagabond o bancnotă de o sută de dolari? Cum crezi c-o să-i cheltuiască? Cine o să i-o primească?

— Păi, am spus, asta nu-i problema mea, nu?

Capitolul 17

M-am dus pe jos la locuința lui Richard Thurman și m-am postat în pragul clădirii de vizavi. Am ajuns cu zece minute înainte de patru, când stabiliserăm întâlnirea, și am așteptat să se facă fix studiind trecătorii. Nu-mi dădeam seama dacă lumina era aprinsă sau nu în apartamentul lui. Clădirea era în partea de sus a străzii, iar geamurile de la etajele superioare reflectau lumina soarelui direct spre mine.

Am așteptat până la patru, după care am mai așteptat două minute sau cam așa înainte să traversez strada și să pătrund în antreul de lângă Radicchio's. Am apăsat butonul pentru Thurman și am așteptat să se deschidă ușa. Nu s-a întâmplat nimic. Am sunat din nou și am așteptat și iar nimic. M-am dus alături și m-am uitat la barul restaurantului. Nu era acolo. M-am întors la postul meu de vizavi și, după alte zece minute, m-am dus la colțul străzii și am găsit un telefon public funcțional. L-am sunat acasă și a răspuns robotul. După semnalul sonor, am spus:

— Richard, ești acolo? Ridică telefonul, dacă ești.

Nu l-a ridicat.

Am sunat la hotelul meu și am întrebat dacă n-am fost căutat. Nu fusesem.

Am obținut de la Informații numărul postului Five Borough și mi-a răspuns o secretară care mi-a putut spune doar că Thurman nu era la birou. Nu știa unde este și nici când era așteptat să se întoarcă.

M-am întors la clădirea cu apartamentul lui și am sunat la agentul de voiaj de la primul etaj. Ușa s-a deschis imediat și eu am urcat scările, așteptând să iasă cineva pe palier și să mă ia la întrebări. N-a ieșit nimeni. Am continuat să urc. De la spargere, ușa soților Gottschalk fusese reparată, rama fusese întărită și încuietorile, înlocuite. Am mai urcat un cat până la patru și am ascultat la ușa lui Thurman. Nu se auzea nimic. Am sunat și am auzit clopoțelul răsunând în apartament. Am ciocănit totuși la ușă. Niciun răspuns.

Am încercat clanța, dar ușa nu s-a clintit. Erau trei încuietori, însă nu aveam cum să știu câte erau, de fapt, închise.

Două aveau cilindri Medeco, imposibil de deschis cu șperaclu, și toate erau protejate cu șilduri. O bandă de fier cornier instalată la îmbinarea dintre ușă și canat împiedica forțarea ușii.

Am trecut pe la birourile de la primul etaj, agentul de voiaj și brokerul de bilete, și am întrebat dacă l-au văzut pe Richard Thurman azi, dacă nu le încredințase din întâmplare vreun mesaj. Nu-l văzuseră și nu le încredințase. Am pus aceleași întrebări la Radicchio's și am primit aceleași răspunsuri. Mi-am

reluat postul de vizavi de clădire și la ora cinci am sunat iar la Northwestern și am aflat că nu promisem niciun telefon, nici de la Thurman, nici de la altcineva. Am închis și am mai renunțat la o fisă ca să-l sun pe Durkin.

— N-a venit, am spus.

— Rahat. Cât a întârziat, o oră?

— N-a încercat nici să mă sune.

— Labagiul probabil că e-n drum spre Brazilia.

— Nu, asta n-are sens, am spus. Probabil e blocat în trafic sau a fost reținut de un client sau promoter sportiv sau sponsor.

— Sau e ocupat cu doamna Stettner, și-o trag o ultimă dată, așa, de adio.

— O oră nu înseamnă nimic. Nu uita că el m-a angajat. Acum lucrez pentru el, așa că îmi poate trage clapa sau să întârzie fără grija că o să fac ca toate visele. Știu unde va fi în seara asta. Trebuia să merg cu el în Maspeth, la transmisiunea galei de box. Îi mai dau o oră sau așa și, dacă tot nu apare, o să-l caut la arenă.

— Microfonul nu-l dai jos.

— Sigur. N-o să înregistreze decât după ce îl pornesc și asta n-am făcut-o încă.

S-a gândit la ce i-am spus.

— Presupun că e-n ordine așa, a zis.

— Doar că mai e un lucru.

— Care anume?

— Mă-ntrebam dacă nu poți trimite pe cineva aici să-i deschidă apartamentul.

— Acum?

— De ce nu? Nu cred c-o să vină în următoarea oră. Iar dacă vine, îl interceptez eu la parter, îl trag undeva la un pahar.

— Ce te aștepți să găsim?

— Nu știu.

După o tăcere scurtă, a spus:

— Nu, n-aș putea obține un ordin judecătoresc. Ce să-i spun judecătorului? Că tipul avea întâlnire cu cineva și n-a apărut, așa că vreau să-i dărâm ușa de la casă? În plus, la cât durează până se obține un ordin judecătoresc, tu vei fi deja în Maspeth.

— Să zicem că uiți să ceri mandat.

— Nici vorbă. Cea mai proastă idee posibilă. Să spunem că găsim ceva. Va fi fructul copacului otrăvitor. Poate fi o mărturisire semnată, plus o imagine panoramică cu el călărind-o – și n-am putea face nimic cu asta. Nu vor fi dovezi admise pentru că le-am obținut în mod neautorizat.

A oftat.

— Pe de altă parte, dacă ar fi să intri singur și eu n-aș ști despre asta...

— Nu m-aș descurca. Are cilindri antiefracție. M-aș putea chinui o săptămână și tot n-aș reuși să intru.

— Atunci, lasă. Oricum, mărturisirea lui îi va înfunda pe toți, nu cine știe ce dovezi pitite în apartamentul ăla.

Am spus ceea ce nu-mi dădea pace.

— Să zicem că el e înăuntru.

— Mort, adică. Ei, dacă e mort, e mort, înțelegi? Dacă e mort acum, la fel de mort va fi și mâine, iar dacă tot nu vei fi primit vreun semn de la el până atunci, voi avea un motiv suficient de întemeiat să caut un judecător care să ne lase să intrăm pe cale legală. Matt, dacă e mort deja, nu-ți poate spune nimic ce să nu-ți poată spune și mâine.

Văzând că tac, am urmat:

— Spune sincer. Ai stat în fața ușii lui. Ți-a spus instinctul că e mort de cealaltă parte a ei?

— Fii serios, am zis. Nu am abilități parapsihologice.

— Nu, dar ai instincte de polițist. Ce ți-au spus? Era înăuntru?

— Nu, am spus. Am simțit că locuința e goală.

*

La șase, tot nu apăruse și eu eram obosit să pândesc prin ganguri. Am sunat iarăși la hotel și, dacă tot aveam telefonul în mână, am mai renunțat la două fise ca să sun la Pari Green și la Grogan's. Deloc surprinzător, Thurman nu era în niciunul dintre baruri.

Trei taximetriști, unul după altul, mi-au spus răspicat că nu mă duc în Maspeth. Am coborât în stația de metrou la Fiftieth și Eighth și am studiat harta. Trenul M m-ar fi dus la Maspeth, dar părea extrem de complicat să ajung la el și n-aș fi știut încotro s-o iau la coborâre. În schimb, am luat trenul E până la a doua stație din Queens, am coborât la Queens Plaza unde mă așteptam să găsesc un taxi. Am prins un șofer care nu doar că știa cum se ajunge la Maspeth, dar a reușit chiar să găsească arena. A tras înaintea intrării și am văzut camionetele FBCS parcate acolo unde le văzusem cu o săptămână în urmă. Imaginea m-a reconfortat. L-am plătit pe taximetrist și am pornit spre camionete, dar nu l-am văzut pe Thurman. Am cumpărat un bilet, am trecut de turnichete și am găsit un scaun în același loc unde stătusem data trecută cu Mick. Începuseră primele meciuri preliminare. Doi boxeri anonimi, de categorie mijlocie, își cărau pumni în mijlocul ringului. Am scrutat locurile din primul rând, în zona centrală, unde îl văzusem pe Bergen Stettner. Acum nu era acolo, cum nu era nici băiatul.

După patru runde, meciul a fost decis la puncte. În timp ce prezentatorul aduna cartonașele de punctaj de la jurați, am coborât lângă ring și i-am atras atenția cameramanului. L-am întrebat unde e Richard Thurman.

— Nu știu unde dracu-i, a zis. Trebuia să vină? Poate e-n mașină.

Am ieșit, dar nimeni nu știa nimic de Thurman. Un bărbat care urmărea transmisiunea pe un monitor a spus că el știe că producătorul va întârzia, iar altul a zis că are impresia că Thurman nici nu vine. Nimeni nu părea foarte îngrijorat de absența lui.

Mi-am arătat biletul deja compostat, am trecut iar prin turnichete și mi-am reluat locul. Următorul meci era de categorie pană, doi hispanici tineri, numai piele și os. Unul era din Woodside, de aproape, și avea mâna mare. Amândoi au trimis mulți pumni, dar niciunul nu părea în stare de fapte mărețe, iar meciul a ajuns după șase runde tot la o decizie la puncte. Victoria i-a fost atribuită puștiului din Brooklyn, lucru care mie mi s-a părut corect, dar n-a fost pe placul mulțimii.

Înainte meciului principal, de zece runde, erau programate două de câte opt. Primul a fost scurt; boxerii erau de categorie grea, amândoi mult prea grași, ambii predispuși la lovituri telegrafice. La un minut de la începutul primei runde, unul a ratat un croșeu de dreapta, s-a învârtit la trei sute șaizeci de grade și a încasat un upercut de stânga bine ținut. S-a prăbușit ca un bivoli pocnit în creștet și nu și-a revenit decât după ce a fost stropit cu apă. Mulțimea și-a manifestat satisfacția.

Boxerii din fruntea listei secundare erau în ring, așteptau să fie prezentați, când m-am uitat de-a lungul culoarului către intrare. Acolo era Bergen Stettner.

Nu purta parpalacul de Gestapo pe care și l-au amintit câțiva indivizi și nici sacoul cu care îl văzusem săptămâna trecută. Jacheta era din velur maro-deschis și pe dedesubtul ei purta o cămașă maro-închis și o lavalieră în dungulițe.

Băiatul nu era cu el.

L-am privit cum sporovăiește cu cineva la câțiva metri de turnichete. Prezentările s-au terminat, a sunat gongul de deschidere. Eu am rămas cu ochii la Stettner. După un minut sau două, l-a lovit amical pe celălalt peste umăr și a părăsit arena.

Am ieșit după el, dar, ajuns afară, nu l-am văzut nicăieri. M-am dus iute spre locul unde erau parcate camionetele FBCS și m-am uitat în jur după Richard Thurman, însă nici el nu era pe nicăieri și nici nu mai credeam, cu adevărat, că va veni. Am rămas în umbră și l-am văzut pe Bergen Stettner venind dinspre partea laterală clădirii spre camionete. A vorbit puțin cu cineva dintr-o mașină, apoi s-a întors de unde venise.

Am așteptat câteva minute înainte să mă apropiu de mașina aceea. Am vârât capul pe ușa din spate și am spus:

— Unde naiba-i Stettner? Nu-l găsesc nicăieri.

— Tocmai a fost aici, a zis omul fără să se întoarcă. L-ai ratat la mustață, a fost aici acu cinci minute.

— La dracu', am spus. Auzi, nu ți-a zis din întâmplare unde s-a dus Thurman? Acum, s-a întors.

— O, ba da, a spus. Ai mai întrebat de el. Nu, și Stettner voia să afle unde e. Se pare că Thurman o să-l vadă pe dracu’.

— Puțin spus, am remarcat.

Am arătat biletul și am trecut iarăși prin turnichete. Erau la runda a patra acum. Nu știam nimic despre boxeri, ratasem prezentările, și nici nu m-am sinchisit să-mi reiau locul. M-am dus la standul cu răcoritoare și am cumpărat o Cola în pahar de carton și am rămas în spate s-o beau. M-am uitat în jur după Stettner, dar nu l-am zărit. M-am întors înapoi spre intrare și am văzut o femeie și, pentru o secundă sau două, am crezut că este Chelsea, fata cu pancarta. M-am uitat iar și mi-am dat seama că o vedeam pe Olga Stettner.

Avea părul lung tras din față și strâns la spate într-un fel de coc. Cred că i se spune concî. Aranjamentul îi accentua pomeții proeminenți și îi dădea o aură de cruzime, însă presupun că oricum ar fi avut acea alură neînduplecată.

Purta o jachetă scurtă dintr-un soi de blană neagră și o pereche de cizme din velur care îi ajungeau până deasupra gambelor. Am privit-o cum scruta sala. Nu știam pe cine căuta, pe soțul ei sau pe Thurman. Nu se uita după mine; n-am remarcat nicio scăpărare de recunoaștere în ochii ei atunci când privirea i-a trecut peste mine.

Mă-ntreb cum aș fi reacționat la prezența ei dacă n-aș fi știut cine este. Era o femeie atrăgătoare, fără doar și poate, însă avea un ceva anume, un soi de magnetism care, probabil, se datora în mare parte lucrurilor pe care le știam deja despre ea. Și, la naiba, știam prea multe despre ea. Ceea ce știam mă împiedica să mă uit la ea – dar mă împiedica și să nu mă uit.

*

La finalul meciului, deja stăteau amândoi acolo, Bergen și Olga, scrutând sala ca și când le-ar fi aparținut. Prezentatorul a dat decizia și fiecare boxer, pe rând, împreună cu alaiul lui de trei sau patru persoane, și-a croit drum de la ring spre scările din stânga intrării principale. După ce au dispărut din vedere, alți doi boxeri au apărut pe aceleași scări dinspre subsol, energici, tot atât pe cât erau ceilalți de istoviți, și au pornit, la rândul lor, pe culoarul principal spre ring. Erau de categorie mijlocie și amândoi purtaseră deja un număr serios de meciuri în arenă. Îi știam de la Garden. Amândoi erau de culoare, amândoi câștigaseră aproape toate înfruntările, iar cel mai scund și mai închis la culoare avea pumni de fier, capabili de un knockout. Celălalt nu era la fel de puternic cu pumnii, dar era foarte iute și îl avantaja lungimea brațelor.

Mă așteptam să fie o înfruntare foarte bună.

Ca săptămâna trecută, au fost prezentate mai multe figuri din lumea boxului, inclusiv ambii participanți programați pentru partida principală de peste o săptămână. Un politician, adjunctul președintelui districtului Queens, a fost prezentat și el și s-a ales cu huiduieli puternice, ceea ce a iscat apoi niște râsete.

Apoi a fost eliberat ringul și au fost prezentați boxerii. Atunci m-am uitat la Stettneri și am văzut că își croiau drum spre scări.

Le-am lăsat un avantaj de un minut. Apoi a sunat gongul de începere a primei lupte și eu am coborât scările spre subsol.

La baza treptelor era un hol larg, cu ambii pereți din blocuri de beton nefinisat. Prima ușă pe care am întâlnit-o era deschisă și înăuntru l-am văzut pe învingătorul meciului precedent. Avea o sticlă de Smirnoff în mână și turna în pahare pentru prieteni, la intervale sorbind el însuși direct din sticlă.

M-am dus puțin mai încolo și am tras cu urechea la o ușă închisă, după care am încercat clanța. Era încuiată. Următoarea ușă era deschisă, dar lumina era stinsă și odaia era goală. Avea aceiași pereți sterpi ca holul, aceeași podea din gresie alb cu negru. Am mers mai departe și o voce de bărbat a strigat:

— Hei!

M-am întors. Era Stettner. Soția lui venea la câțiva pași în urma sa. Era la cincisprezece sau douăzeci de metri în spatele meu și se apropia încet de mine, zâmbind subțire.

— Vă pot ajuta? a întrebat. Căutați ceva?

— Da, am spus. Toaleta bărbaților. Unde naiba e?

— Sus.

— Atunci de ce m-a trimis glumețul ăla aici?

— Nu știu, a zis, dar aici e un spațiu interzis vizitatorilor. Mergeți sus, toaleta bărbaților e chiar lângă standul cu răcoritoare.

— O, sigur, am spus. Ăla știu unde e.

Am trecut pe lângă el și am urcat scările, l-am simțit ochii în ceafă până la ultima treaptă.

*

M-am întors la locul meu și am încercat să urmăresc meciul. Boxerii făceau combinații de lovituri și mulțimea era satisfăcută, dar după două runde mi-am dat seama că nu eram deloc atent. M-am ridicat și am plecat.

Afară, aerul era mai rece și se întetise vântul. Am mers cale de o stradă, încercând să mă orientez în spațiu. Nu cunoșteam cartierul și nu aveam de la cine să cer indicații. Voiam un taxi sau un telefon și habar nu aveam unde puteam găsi așa ceva.

Până la urmă, am ajuns să opresc un taxi pirat pe Grand Avenue. Nu avea aparat de taxare și nici certificat de autorizare și n-ar fi avut voie să ia clienți, dar imediat ce ieși din Manhattan nimeni nu mai ține la regula asta. Voia douăzeci de dolari fix ca să mă ducă oriunde în Manhattan. Ne-am târguit la cincisprezece și i-am dat adresa lui Thurman, apoi m-am răzgândit. Nu aveam chef să mai stau o oră într-un gang. L-am spus să mă ducă la hotelul meu.

Mașina era un hârb, gazele de eșapament intrau în habitacul prin podea. Am coborât ambele geamuri din spate atât cât s-a putut. Șoferul ținea radioul pe un

post care transmitea polci. Între piese, DJ-ul trăncănea vesel într-o limbă care-mi suna a poloneză. Am intrat pe Metropolitan Avenue și am traversat podul Williamsburg spre Lower East Side, o rută care mi se părea că ocolește mult, dar mi-am ținut gura. Cum nu avea aparat de taxare, nu mă costa nimic în plus, iar din câte mă pricepeam eu, asta putea fi chiar o scurtătură.

Singurul mesaj care mă aștepta era de la Joe Durkin. Îmi lăsase numărul lui de acasă. Am urcat și am încercat mai întâi la Thurman, dar am închis când a răspuns robotul. L-am sunat pe Joe și a răspuns soția lui, care l-a chemat la aparat, iar când el a venit, am spus:

— El n-a fost în Maspeth, dar a fost Stettner. Amândoi Stettnerii. Îl căutau ca și mine, așa încât presupun că nu doar mie mi-a tras clapa în seara asta. Nimeni din echipa TV nu știa unde s-a dus. Cred că a spălat putina.

— A încercat. Dar i s-au tăiat picioarele.

— Hă?!

— Este un restaurant la parter. Am uitat cum îi zice, înseamnă ridiche în italiană.

— Radicchio nu e ridiche. E un fel de salată.

— Ei, fie cum o fi. Pe la șase treizeci, tu probabil tocmai porniseși spre Maspeth, tipul de acolo a ieșit prin spate să arunce resturi de la bucătărie. Bine pitit în spatele a doua tomberoane era un cadavru. Ghici al cui.

— O, nu.

— Mă tem că da. E clar că-i el. A zburat pe un geam de la etajul patru, așa că nu mai e la fel de frumos, dar i-a rămas destul din față ca să știi imediat la cine te uiți. Ești sigur că nu înseamnă ridiche? Antonelli așa mi-a spus. Te-ai aștepta ca el să știe ce vorbește, nu?

Capitolul 18

A fost deliciul ziariștilor. Richard Thurman se precipitase spre moarte la doar câțiva metri de locul unde soția sa fusese violată cu brutalitate și ucisă cu mai puțin de trei luni în urmă. Un potențial câștigător al premiului Pulitzer a emis teoria că ultimul lucru pe care trebuie să-l fi văzut în viață a fost imaginea meteorică a apartamentului soților Gottschalk în timp ce plonja prin dreptul geamului. Părea destul de improbabil, deoarece, de regulă, trași obloanele când pleci din oraș pentru șase luni și o zi, dar subiectul m-a prins suficient de tare încât să-i trimit reporterului o scrisorică.

Nimeni nu punea la îndoială varianta sinuciderii, chit că opinia generală părea divizată în privința mobilului. Fie era deprimat din cauza pierderii soției și a copilului nenăscut, fie îl rodea vinovăția pentru că le pricinuisse moartea. Un editorialist de la News considera că acest caz simboliza eșecul anilor optzeci din cauza lăcomiei. „V-ați obișnuit să auziți întruna vorbindu-se despre nevoia de a avea totul”, scria el. „Ei bine, acum trei luni Richard Thurman avea totul – bani la bancă, un apartament superb, o soție frumoasă, un serviciu de top în înfloritoarea industrie a televiziunilor prin cablu și urma să devină tată. Cât ai clipi, totul s-a făcut scrum, iar slujba și banii nu au fost de ajuns pentru a umple golul din inima lui Richard Thurman. Poate vă gândiți că a fost o bestie, că el a fost în spatele poveștii nenorocite puse în scenă în noiembrie, în casa aceea de pe strada West Fifty-second. Sau poate îl vedeți ca pe o victimă. Oricum ar fi, până la urmă s-a dovedit că Thurman a fost un om care a avut totul și căruia nu i-a mai rămas nimic de care să se agațe când a pierdut ceea ce avea”.

*

— Instinctul tău a fost la fix, mi-a spus Durkin. Te-ai temut că i s-a întâmplat ceva și voiai să intri în apartament. În același timp, nu credeai că el este cu adevărat înăuntru. Ei bine, nu era. Medicul legist crede că ora morții e între șapte și nouă dimineață, ceea ce se potrivește, pentru că de la zece vine personalul la bucătărie în birtul de jos și ei probabil ar fi auzit impactul la aterizare. De ce nu a observat nimeni cadavrul în timpul prânzului e greu de înțeles, decât că era departe într-un capătul curții, iar ușa lor de serviciu este în celălalt capăt și nimeni nu s-a apropiat destul ca să observe ceva. Când ai brațele pline de vinete stricate, presupun că vrei doar să le arunci și să te întorci înăuntru, mai ales într-o zi friguroasă.

Era vineri dimineață acum și ne aflam în apartamentul lui Thurman. Echipa de la laborator inspectase complet locuința în seara precedentă, în timp ce eu

căutam cai verzi pe pereți în Maspeth. Am dat o tură, trecând din cameră în cameră, neștiind ce căutam, de fapt. Poate că nu căutam absolut nimic.

— Frumoasă casă, a zis Joe. Mobilier modern, pare de lux, dar te-ai putea obișnui cu ea. Totul e extra-căptușit, făcut pentru confort. Asta o auzi de obicei despre femei, nu? „Făcută pentru confort, nu pentru viteză”. Ce legătură are viteza, știi cumva?

— Cred că se zicea așa despre cai.

— Da? Are logică. Se presupunea că e mai comod să călărești pe un cal gras. Va trebui să întreb pe cineva de la divizia tactică. Când eram mic și voiam să mă fac polițist, asta voiam să fac, știi? Vedeam polițiști călare și voiam să fiu ca ei. Sigur că, pe când am ajuns la Academie, depășisem deja faza. Dar să știi că, totuși, nu-i o viață rea.

— Dacă îți plac caii.

— Păi, da, sigur. Dacă nu ți-ar plăcea...

— Thurman nu s-a sinucis, am spus.

— Greu de spus asta cu certitudine. Tipul zice ce are pe suflet, vine acasă, se trezește devreme, înțelege ce a făcut. Vede că nu are scăpare, și nici nu avea, pentru că urma să îl înfunzi pentru că și-a lichidat soția. Poate că într-adevăr începuse să îl roadă conștiința. Poate că abia îi pica fisa că-l așteaptă ani grei la mititica și știe cum vor sta lucrurile acolo pentru un frumușel ca el. Țuști pe geam și gata cu problemele.

— Nu era genul. Și nu se temea de brațul legii, se temea de Stettner.

— Numai amprentele lui sunt pe fereastră, Matt.

— Stettner purta mănuși când a rezolvat-o pe Amanda. Și le putea pune din nou ca să-i dea brânci lui Richard pe geam. Aici locuia Thurman, normal că amprentele lui sunt peste tot. Sau Stettner l-a făcut să deschidă geamul. „Richard, te coci aici, nu putem aerisi puțin?”

— A lăsat un bilet.

— Scris la mașină, ai spus.

— Da, știu, dar există și sinucigași veritabili care îți bat scrisorile de adio la mașină. A lui e destul de banală, de tipul „Să mă ierte Dumnezeu, nu mai suport”. N-a spus că el a făcut-o, n-a spus nici că n-ar fi făcut-o.

— Asta pentru că Stettner nu avea de unde să știe cât de mult știam noi deja.

— Sau pentru că Thurman nu și-a asumat niciun risc. Dacă pica trei etaje și supraviețuia? Să se trezească în spital cu douăzeci de oase rupte, numai să facă față acuzațiilor de crimă pe baza biletului ăluia idiot ar fi fost ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit.

Și-a stins țigara într-o scrumieră suvenir.

— Întâmplarea face să fiu de acord cu tine, a zis. Cred că sunt șanse să fi fost ajutat să decoleze pe geam. Țsta e unul dintre motivele pentru care le-am cerut băieților de la laborator să măture temeinic aseară și de aceea căutăm un martor

care să fi văzut pe cineva intrând sau ieșind de aici ieri dimineață. Ar fi frumos să găsim pe cineva și ar fi frumos dacă tu l-ai putea demasca pe Stettner, dar îți spun de pe-acum că asta nu se va întâmpla. Și chiar dacă s-ar întâmpla, împotriva lui nu avem niciun caz. Deci a fost aici, și ce dacă? Thurman era în viață când a plecat. Era deprimat, părea tulburat, dar de unde să știi că bietul om urma să își ia viața? Rahat pe băț, dar să vedem dacă o poți dovedi.

Nu am spus nimic

— În plus, a zis el, chiar e atât de rău să rămână așa? Știm că Thurman și-a ucis soția și știm că n-a scăpat nepedepsit. Adevărat, a fost ajutat, și poate că l-a ajutat Stettner...

— Sigur că Stettner l-a ajutat.

— De ce sigur? Ipoteza asta se sprijină doar pe cuvintele lui Thurman, pe care ți le-a spus între patru ochi, fără a fi înregistrate, cu câteva ore înainte să se arunce spre moarte. Poate te lua peste picior, ai stat să te gândești la asta?

— Știi că mă lua peste picior, Joe. Încearca să-și construiască o imagine cât mai bună posibil, iar pe Stettner voia să-l facă să pară o combinație dintre Svengali și Jack Spintecătorul. Și ce dacă?

— Dar poate n-a fost Stettner. Poate Thurman a avut alți complici, poate avea un motiv legat de afaceri ca să îl combine pe Stettner. Uite, nu spun că asta s-a și întâmplat. Știu că e tras de păr. Tot cazul ăsta nenorocit e tras de păr. Ce vreau să spun e că Thurman a înscenat uciderea soției sale și el e mort acum, iar dacă toate cazurile de omucidere la care am lucra vreodată s-ar fi rezolvat atât de bine, n-aș mai sta să-mi fac sânge rău acum, știi ce zic? Dacă Stettner a făcut-o și scapă, ei bine să știi că trăiesc cu chestii mai urâte decât asta în fiecare zi din viață. Dacă a fost atât de rău cum l-a făcut Thurman să pară, și-ar fi prins scula în fermoar deja, or asta nu s-a întâmplat. Omul n-a fost arestat niciodată, nu are cazier nicăieri. Din câte îmi dau seama, n-a fost nici măcar amendat pentru viteză.

— Te-ai interesat.

— Sigur că m-am interesat, pentru numele lui Dumnezeu. Ce te așteptai să fac? Dacă e-un om rău, mi-ar plăcea la nebunie să-l bag la zdup. Dar nu pare așa rău, nu după dosar.

— E-un alt Albert Schweitzer.

— Ba nu, a spus, probabil e-o jigodie veritabilă, cu asta sunt de acord. Dar asta nu-i o crimă.

L-am sunat pe Lyman Warriner în Cambridge. N-a fost nevoie să-i dau vestea. Un reporter iute de minte mi-o luase înainte, îl contactase pe fratele Amandei ca să obțină o reacție.

— Sigur că am refuzat să comentez, a zis. Nici nu știam dacă e adevărat. S-a sinucis?

— Așa pare.

- Înțeleg. Asta nu echivalează cu un răspuns afirmativ, nu?
- Există posibilitatea să fi fost ucis de un complice. Poliția investighează această posibilitate, dar nu au mari așteptări. În prezent, nu sunt dovezi împotriva verdictului de sinucidere.
- Dar tu nu crezi că asta s-a întâmplat.
- Nu cred, dar ce cred eu nu e foarte important. Alaltăieri seară am petrecut vreo două ore cu Thurman și am obținut ce sperați să obțin. A recunoscut că ți-a ucis sora.
- Chiar a recunoscut.
- Da, chiar așa. A încercat să dea vina pe complicele lui, dar și-a recunoscut rolul în cele întâmplate.
- Am hotărât să forțez nota.
- A spus că a fost inconștientă cea mai mare parte din timp, Lyman. A primit o lovitură în cap la început și nici n-a știut ce i se întâmplă.
- Mi-ar plăcea să cred asta.
- Ieri după-masă ne înțeleserăm să ne întâlnim, am continuat. Speram să-l conving să depună o mărturie completă, iar, dacă nu-mi ieșea asta, eram pregătit să înregistrez discuția și să predau totul poliției. Dar înainte să pot face asta...
- Și-a luat viața. Ei, un lucru e sigur. Mă bucur teribil că te-am angajat.
- Oh?
- Nu ești de acord că ancheta ta i-a precipitat acțiunile?
- M-am gândit la asta.
- S-ar putea spune asta, am aprobat.
- Și mă bucur la fel de tare că s-a sfârșit în felul ăsta. E mai rapid și mai curat decât să îndur un proces în instanță, plus că, de multe ori, vinovații scapă, nu-i așa? Chiar și când toți știu că sunt vinovați.
- Se întâmplă.
- Și chiar când nu se întâmplă, condamnările nu sunt niciodată destul de lungi și ei chiar se comportă bine; sunt prizonieri model și, după patru sau cinci ani, sunt eliberați condiționat. Nu, sunt mai mult decât mulțumit, Matthew. Îți dătează ceva bani?
- Probabil urmează să-ți rambursez o parte.
- Nu vorbi prostii. Să nu-ndrăznești să îmi trimiți ceva. Nu i-aș accepta.
- Apropo de bani, i-am spus că s-ar putea să existe posibilitatea să deschidă un proces pentru recuperarea bunurilor surorii sale și a plății din asigurare.
- Nimeni nu are dreptul legal să profite de pe urma săvârșirii unei crime, am explicat. Dacă Thurman ți-a ucis sora, el nu o poate moșteni și nu poate încasa banii de asigurare. Nu cunosc termenii testamentului surorii tale, dar presupun că totul îți revine ție în eventualitatea că el iese din cadru.
- Cred că așa e.

— El nu a fost implicat în mod legal în moartea ei, am spus, și acum, că a murit, nu vor fi aduse acuzații la adresa lui. Dar cred că poți intenta un proces civil și regulile sunt diferite față de cele din jurisprudența penală. De exemplu, eu aș putea depune mărturie privitor la conținutul discuției mele cu el din seara dinainte să moară. Nu se poate proba, dar nu e neapărat inadmisibil. Ar trebui să vorbești cu avocatul tău. Într-un astfel de caz nu cred că trebuie să dovedești vinovăția în același grad ca la un proces penal, dincolo de orice îndoială. Cred că se aplică un alt standard. Cum spuneam, ar fi bine să discuți cu avocatul.

A tăcut pentru o clipă. Apoi a spus:

— Nu cred că o voi face. Unde s-ar duce banii, dacă nu fac nimic? Mă îndoiesc că și-a rescris testamentul de la moartea Amandei încoace. I-ar fi lăsat ei totul, și propriilor lui rude, în caz că el îi supraviețuia.

A tușit, și-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Nu vreau să mă războiesc cu surorile și verii și mătușile lui. Nu-mi pasă dacă ei primesc banii. Ce importanță are?

— Nu știu.

— Am mai mulți bani decât pot cheltui în timpul rămas. Timpul valorează mai mult pentru mine decât banii și nu vreau să-l petrec prin tribunale și birouri avocațești. Înțelegi asta, nu?

— Sigur că da.

— Poate pare un gest nobil din partea mea, dar...

— Ba nu, am spus. Nu cred că pare.

*

La cinci treizeci în după-amiaza aceea m-am dus la o întâlnire AA într-o biserică franciscană aflată după colț de Penn Station. Cei prezenți erau un amestec interesant de navetiști la costum și bețivi ruși în fund, aflați în primele faze ale recuperării. Niciunii nu păreau întru totul în largul lor alături de ceilalți.

În timpul discuțiilor, am ridicat mâna și am spus:

— Toată ziua mi-a stat gândul la băutură. Mă aflu într-o situație în care nu pot să fac nimic și simt că ar trebui să pot. Am făcut deja tot posibilul și toți sunt foarte mulțumiți de rezultate, dar eu sunt alcoolic și vreau ca totul să fie perfect și niciodată nu este.

M-am întors la hotel și am găsit două mesaje, ambele spuneau că m-a sunat TJ. Nu aveam numărul lui. M-am dus la Armstrong's și am mâncat un bol de fasole neagră, apoi am prins întâlnirea de opt treizeci de la Sf. Pavel. Se ajunsese la al doilea pas, cel care ne îndeamnă să credem că o putere mai mare decât noi ne poate reda controlul propriilor gânduri. Când mi-a venit rândul să spun ceva, am spus:

— Mă numesc Matt și sunt alcoolic, și tot ce știu despre Puterea Superioară mie este că acționează pe căi misterioase.

Stăteam lângă Jim Faber și el mi-a șoptit că, dacă se alege praful de treaba cu detectivistica, îmi pot găsi oricând de lucru ca scriitor de răvașe.

Un alt membru, o doamnă pe nume Jane, a spus:

— Dacă un om normal se trezește dimineața și vede că mașina are pană, sună la mecanic. Un alcoolic sună la Liga de Prevenire a Sinuciderilor.

Jim mi-a tras un ghiont serios în coaste.

— Mie mi-e imposibil să mi se aplice asta, a zis. Nici n-am mașină.

*

Când am ajuns înapoi la hotel, mă aștepta un alt mesaj de la TJ, dar tot nu știam cum să intru în legătură cu el. Am făcut duș și m-am vârat în pat și dădeam să adorm, când a sunat telefonul.

— Ești greu de găsit, a spus.

— Ba tu ești greu de găsit. Tu mi-ai lăsat toate mesajele.

— Asta pen' că data trecut-ai zis că nu las niciunu'.

— Ei, acum ai lăsat, dar nu știam cum să te contactez.

— Adică n-aveai număr de telefon.

— Ceva de genul.

— Păi, eu n-am telefon.

— Nu mă așteptam să ai.

— Aha, a făcut el. Ei, o rezolvăm cândva și p-asta. Chestia e c-am aflat ce trebuia s-aflu.

— Proxenetul.

— Da, am aflat o droaie de căcaturi.

— Să aud.

— La telefon, moșule? Adică-ți spun, dacă tu vrei, da'...

— Nu.

— Pen' că nu pare chiar okay.

— Nu, probabil că nu-i.

M-am ridicat în șezut

— Este o cafenea, îi zice Flame, la colțul Fifth-eight cu Ninth. Țsta-i colțul de la sud-vest...

— O găsesc la orice colț ar fi.

— Mda, sunt sigur, am spus. Într-o juma de oră.

*

Mă aștepta în fața cafenelei. Am intrat împreună și am ocupat un separeu.

El a adulmecat teatral în aer și a anunțat că ceva miroase bine, iar eu am râs și i-am dat meniul, spunându-i să comande ce-și dorește. A cerut un cheeseburger cu șuncă, o porție de cartofi prăjiți și un shake de ciocolată dublu. Eu am cerut o ceașcă de cafea și un mic-dejun englezesc cu pâine prăjită.

— Am dat peste-o puică, a zis. Locuiește hăt în Alphabet City. Zice c-avea un codoș pe nume Juke. Probabil ăsta-i numele lui de codoșală. Măiculiță, tipesa era

căcată pe ea de frică! A fugit de la Juke vara trecută, a evadat din locu' unde-o ține, ceva de genu', și încă se uită peste umăr, așteaptă s-o prindă din urmă gagi'. I-a zis odată că, dacă-i face vreo schemă, vine să-i taie nasu', și cât timp am stat cu ea ș-a tot atins nasu', de parc-ar fi vrut să se-asigure că încă-l mai are.

— Dacă a fugit de el vara trecută, n-are cum să-l știe pe Bobby.

— Aha, corect, a spus el. Da' treaba-i că puștiu' care zicea că l-a cunoscut pe Bobby știa despre codoș, numa' că tipu' se ocupa cu codoșala...

Și-a tras sufletul și a continuat:

— I-am spus tipesei că n-o să-i dau numele. Cre' că ție ți-l pot zice, da'...

— Nu, nu-i nevoie să-i știi numele. Amândoi au avut același codoș, dar nu deodată, deci dacă ai aflat cine e codoșul, atunci ai ști cine îl plasa pe Bobby.

— Da, așa-i.

— Și a fost cineva pe nume Juke.

— Aha. Tipa nu-i știa celălalt nume. Probabil că Box.

A râs.

— Nu știi nici unde stă. Pe ea o ținea în Washington Heights, da' ea zicea că are mai multe apartamente, că ține puradei peste tot.

A luat un fir de cartof, l-a scăldat în ketchup.

— Că-i tot timpul în căutare de băieți noi. Juke, adică.

— Așa bine-i merge afacerea?

— Din ce zice ea, caută băieți noi pen' că ăia vechi nu țin mult.

A lăsat capul pe o parte, încercând să pară neafectat de ceea ce spunea. Nu i-a reușit foarte bine.

— Ei i-a zis, asta le zicea tuturor, că-s două feluri de-a fi c-un client. Ai bilet dus-întors sau numa' dus. Știi ce-nseamnă asta?

— Spune-mi.

— Într-un caz înseamnă că vii acasă, în celălalt, că nu vii. Dacă clientu' te cumpără cu dus, nu mai tre' să te dea înapoi. Poa' să facă ce-i tună cu tine.

Și-a coborât ochii în farfurie.

— Te poate omorî, dac-asta vrea, și Juke n-are nimic de zis. Fata a zis că i-a zis: „Dacă nu ești cuminte, te trimit cu bilet numa' de dus”. Și ea zice că nici nu știi când te duci așa. El zice: „O, clientu' ăsta-i ușor de sucit, probabil o să-ți ia numa' niște țoale faine, o să se comporte bine cu tine”. Apoi ea iese pe ușă și el le zice celorlalți copii: „N-o s-o mai vedeți pe țoapa aia, pen' c-am trimis-o cu bilet numa' de dus” și ei plânge nițel, știi, dacă ea le-a fo' prietenă bună, da' nici n-o mai văd vreodată.

*

După ce a ras mâncarea, i-am dat trei bancnote de douăzeci și i-am spus c-am speranță să acopere marfa livrată.

— Da, e bun așa, a zis. Pen' că știi că nu ești bogătan, moșule.

Afară, am spus:

- Nu scotoci mai departe, TJ. Nu încerca să mai descoperi ceva despre Juke.
- Aș putea să mai trag de limbă niște tipi, să văd ce-au de zis.
- Nu, să nu faci asta.
- Nu te-ar costa nimic.
- De asta mă și tem. N-aș vrea ca Juke să știe că-l caută cineva. S-ar putea întoarce să te caute el pe tine.
- Și-a dat ochii peste cap.
- Nu vreau io asta, a zis. Tipesa zicea că-i o jigodie neagră-n ceru gurii. Zicea că-i și barosan, da' pentru o zgâtie ca aia oricine-i barosan.
- Câți ani are?
- Doișpe, a zis. Da' pare mai mică de-atât.

Capitolul 19

Sâmbătă am rămas aproape de casă, am plecat în cursul zilei doar ca să îmbuc un sandviș și să beau o cafea și să prind o întâlnire de prânz peste drum de centrul de închirieri video al lui Phil Fielding. La opt fără zece m-am văzut cu Elaine în fața Carnegie Recital Hall, pe Fifty-seventh. Avea bilete la o suită de concerte camerale și se simțea destul de întremată ca să le folosească. În seara aceea cânta un cvartet de coarde. La violoncel era o femeie de culoare rasă în cap. Ceilalți trei instrumentiști erau bărbați chino-americani, toți îmbrăcați și ferchezuiți ca niște ucenici de manager.

La antract, ne-am pus de acord să mergem, la final, la Paris Green, poate să intrăm puțin și la Grogan's, dar pe când s-a terminat și partea a doua, nu mai aveam atâta energie. Ne-am înapoiat la apartamentul ei și am comandat mâncare chinezească. Am rămas la ea peste noapte și dimineață, târziu, am ieșit să mâncăm împreună.

Duminică, am cinat cu Jim și, la opt treizeci, m-am dus la întâlnirea de la spitalul Roosevelt.

Luni dimineață am luat-o la picior spre Midtown North. Sunasem înainte, așa că Durkin mă aștepta. Aveam carnețelul cu mine, ca întotdeauna. Aveam și videocasetă cu *Duzina de ticăloși*.

O luasem cu mine cu o zi înainte, când plecasem de la Elaine.

— Ia loc, m-a poftit el. Vrei cafea?

— Tocmai am băut.

— Mi-aș dori să spun același lucru. Ce te neliniștește?

— Bergen Stettner.

— Mda, bun, nu pot spune că mă miră. Ești ca un cățel care nu dă drumul osului. Ce ai acolo?

I-am predat caseta video.

— Excelent film, a spus. Și?

— Versiunea asta e puțin diferită de cea pe care ți-o amintești. Punctul culminant vine atunci când Bergen și Olga Stettner comit o crimă în fața camerei de filmat.

— Ce vorbești?

— Cineva a tras peste o înregistrare pe caseta asta. După cincisprezece minute de Lee Marvin, se trece la o filmare de amator. Bergen și Olga, plus un prieten, iar până la sfârșitul scenei prietenul e mort.

A luat caseta și a cântărit-o în mână.

— Adică aici e un film *snuff*.

- O casetă *snuff*, în orice caz.
- Și sunt Stettnerii? Cum naiba...
- Poveste lungă.
- Am timp.
- E și complicată.
- Atunci, e bine că ai venit de dimineață, a spus. Încă am mintea odihnită.

*

Cred că am vorbit o oră. Am spus totul de la început, cu solicitarea panicată a lui Will Haberman să văd caseta, și am continuat pas cu pas, nelăsând nimic important pe dinafară. Durkin avea pe masă un caiet cu spirală și, imediat ce am început, l-a deschis la o pagină goală și a început să-și ia notițe. Din când în când m-a întrerupt pentru a lămuri un aspect sau altul, dar în mare m-a lăsat să vorbesc liber.

Când am terminat, a spus:

— Ciudat cum se potrivesc toate. Dacă întâmplarea făcea ca prietenul tău să nu închirieze caseta și dacă aceeași întâmplare nu te scotea în calea lui, atunci nimic nu l-ar fi putut lega pe Thurman de Stettner.

— Și probabil că nu aveam cu ce să-l agăț pe Thurman, am fost de acord, și el nu m-ar fi ales pe mine ca să-și verse năduful. În seara în care ne-am întâlnit la Paris Green orbecăiam, nu părea că ajung undeva cu el. Mă gândeam că l-ar putea cunoaște pe Stettner datorită legăturii cu Five Borough Cable și pentru că îi văzusem pe amândoi la New Maspeth Arena. I-am arătat schița doar ca să-l descumpănesc puțin și momentul acela a pus lucrurile în mișcare.

— Și l-a trimis pe geam afară.

— Dar a fost o coincidență care aștepta să se petreacă, am spus. Am fost aproape implicat în toată povestea dinainte ca Haberman să închirieze caseta. Un prieten al meu mi-a menționat numele când Leveque era în căutarea unui detectiv particular. Dacă m-ar fi sunat, poate nici n-ar fi fost ucis.

— Sau puteai fi omorât odată cu el.

Și-a trecut caseta dintr-o mână în cealaltă, de parcă și-ar fi dorit să îl scape cineva de ea.

— Presupun că trebuie s-o văd, a zis. Este un aparat video în sala de recreere, dacă-l putem smulge din ghearele trântorilor bășinoși care toată ziua stau cu ochii beliți la „Debbie Does Dallas”.

S-a ridicat în picioare.

— Te uiți cu mine, da? Dacă-mi scapă vreo subtilitate, poți să mi-o arăți tu.

Salonul era pustiu, iar el a agățat de clanță un cartonaș ca să fim siguri că nu va mai intra nimeni. Am derulat pe repede înainte începutul *Duzinii de ticăloși* și imediat a început filmarea cu Stettnerii. La început el a făcut comentarii specifice profesiei, remarci privitoare la costume și la figura Olgăi, dar după ce a început

acțiunea, a tăcut chitic. Filmul avea acest efect. Nu puteai spune nimic pe măsura imaginilor pe care le vedeai.

În timp ce banda se derula înapoi, a zis:

— Iisuse.

— Aha.

— Mai spune-mi o dată despre băiatul pe care l-au lichidat. Ziceai că îl chema Bobby?

— Happy, l-am corectat. Bobby era cel mai mic, din cealaltă schiță pe care ți-am dat-o.

— Bobby e cel pe care l-ai văzut la meci. Pe Happy nu l-ai văzut niciodată?

— Nu.

— Nu, sigur că nu. Cum ai fi putut? Când ai văzut caseta, el era mort deja. Era chiar și înainte să fi fost omorât Leveque. E complicat, dar ai și spus că e așa, nu?

A scos o țigară și a bătut-o pe dosul palmei.

— Trebuie să mă sfătuiesc despre asta cu niște oameni. De aici, de la etaj. Și cel mai probabil cu cei de la Procuratura Districtuală Manhattan. E foarte delicat.

— Știu.

— Astea le păstrez eu, Matt. Te găsesc la același număr? La hotel?

— Azi o să cam lipsesc.

— Bine, păi, să nu te miri dacă n-o să te sun azi. Cel mai probabil mâine sau poate chiar miercuri. Am alte cazuri la care trebuie să lucrez, la urma urmei, dar mă voi ocupa de acesta de îndată.

A scos caseta din aparat.

— Asta-i ceva nemaivăzut, a spus. Tu ai mai văzut așa ceva?

— Nu.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te uiți la rahatul ăsta. Când eram mic și mă uitam cu admirație la polițiștii călare, habar nu aveam de astea, înțelegeți?

— Știu.

— Nici prin gând nu-mi trecea, a spus. Deloc.

*

Nici nu m-a sunat până miercuri seară. Am fost la Sf. Pavel până la zece, iar când am ajuns la hotel aveam două mesaje. Primul, înregistrat la nouă fără un sfert, îmi cerea să îi sun la secție. După trei sferturi de oră a sunat din nou ca să-mi lase un număr pe care nu l-am recunoscut.

Am sunat și i-am spus celui care a răspuns că vreau cu Joe Durkin. Omul a acoperit microfonul cu mâna, dar tot l-am auzit strigând:

— Joe Durkin? Este vreun Joe Durkin aici?

A urmat o pauză, apoi Joe a venit la aparat.

— Lucrezi până târziu, am spus.

— Mda, păi, nu sunt în exercițiul funcțiunii acum. Ascultă, ai câteva minute? Vreau să vorbim.

— Sigur.

— Vino aici, bine? Stai, unde naiba e localul ăsta? Așteaptă puțin.

A revenit la aparat și a spus:

— Numele localului e Pete's All-American și e pe...

— Știu unde vine. Iisuse.

— Care-i problema?

— Absolut niciuna, am zis. Ajunge cămașă și cravată sau îmi trebuie și sacou?

— Nu face pe deșteptul.

— Bine.

— E-un loc cam fără pretenții. Te deranjează?

— Deloc.

— Aveam nevoie de așa ceva. Unde era să mă duc, la Carlyle? La Rainbow Room?

— Vin imediat, am spus.

Pete's All-American e situat în partea de vest a Tenth Avenue, o stradă mai sus de Grogan's. E acolo de generații, dar rămâne un candidat improbabil la Registrul Național al Locurilor Istorice. N-a fost niciodată altceva decât un hârdău de sânge.

Mirosea a bere răsuflată și a țevi sparte. Când am intrat pe ușă, barmanul a ridicat privirea fără pic de interes. Cei vreo șase mușterii bătrâni de la bar nu s-au sinchisit să se întoarcă. Am trecut pe lângă ei în drum spre o masă din spate, unde Joe ședea cu spatele la zid.

Pe masă era o scrumieră plină, alături de un pahar simplu și o sticlă de Hiram Walker Ten High. N-ar trebui să ți se dea voie să iei sticla la masă, e o încălcare a regulilor de funcționare, dar mulți oameni sunt dispuși să închidă un ochi pentru cineva care le arată insigna de polițist.

— Ai găsit birtul, a spus. Adu-ți un pahar.

— Nu-i nevoie.

— O, da, tu nu bei. Nu te atingi de mizeria asta.

A ridicat paharul, a băut, s-a strâmbat.

— Vrei o Cola sau ceva? Tre' să ți-o aduci singur, aici servirea nu-i la ea acasă.

— Poate mai târziu.

— Stai jos, atunci.

Și-a strivit țigara.

— Iisuse Cristoase, Matt. Iisuse Cristoase.

— Care-i baiul?

— Ah, căcat, a zis. A dus mâna jos, lângă el, a scos videocaseta și a trântit-o pe masă. Aceasta a alunecat și mi-a aterizat în poală. Să n-o scapi, a zis. M-am dat peste cap s-o recuperez. Nu voiau să mi-o dea. Voiau s-o păstreze.

— Ce s-a întâmplat?

— Dar nu m-am lăsat, a continuat neabătut. Am zis, hei, n-o să jucăm așa, ia dați voi mingea înapoi. Nu le-a plăcut, însă a fost mai ușor să mi-o dea decât să-mi suporte istericalele.

Și-a golit paharul și a lovit cu el în masă.

— Poți să uiți de Stettner. Nu se deschide niciun caz.

— Cum adică?

— Adică ciuciu caz. Am vorbit cu polițiștii, am vorbit cu unul de la Procuratura Districtuală. Sunt o grămadă de lucruri acolo care nu duc nicăieri.

— Există totuși un lucru, am spus, anume dovada vizuală a doi oameni comițând o crimă.

— Da, a zis. Așa-i. Asta am văzut eu și asta nu reușesc să-mi scot din cap și de aia beau whisky prost în cea mai tristă bombă din oraș. Dar ce înseamnă totul, de fapt? Omul are fața acoperită de-o glugă și ea poartă mască, la dracu'. Cine sunt ei? Tu spui că sunt Bergen și Olga și eu spun că probabil ai dreptate, dar îți imaginezi cum ar fi să-i pui pe amândoi în boxa acuzaților și să pui un juriu să urmărească asta și să-ncerci, pe baza filmării, să-i identifici? „Aprod, te rog să dai jos rochia acuzatei, ca juriul să-i vadă mai bine țâțele, să se convingă dacă sunt cele din filmare”. Pentru că tot ce se vede cu adevărat sunt țâțele.

— I se vede și gura.

— Mda, și aproape tot timpul are ceva în ea. Uite care-i ideea. Sunt șanse să nu poți aduce niciodată caseta în atenția unui juriu. Orice avocat al apărării ar încerca să o respingă ca probă și cel mai probabil ar reuși, pentru că e incendiară. Cu asta sunt de acord: e incendiară foc! Pe mine m-a pus pe jar ca naiba, a trezit în mine dorința de a-i trânti după gratii pe ăia doi ticăloși și să sudez ușa celulei.

— Dar un juriu n-o poate vedea.

— Probabil nu, dar înainte să se ajungă așa departe, mi s-a spus că nu poți obține nici măcar o punere sub acuzare, pentru că, până la urmă, cu ce vii tu în fața unui mare juriu? Prima la mână, cine a fost ucis?

— Un copil.

— Un copil despre care nu știm nimic. Poate că îl cheamă Happy și poate că vine din Texas ori din Carolina de Sud sau din cine știe ce stat unde se joacă mult fotbal la liceu. Unde e cadavrul? Nimeni nu știe. Când a avut loc presupusul omor? Nimeni nu știe. Chiar a fost ucis? Nimeni nu știe.

— Dar ai văzut cu ochii tăi, Joe.

— Văd chestii la TV și în filme tot mereu. Efecte speciale, așa le spune. Sunt tot felul de eroi criminali, Jason, Freddie, apar în serii întregi de filme și

masacrează oameni la stânga și la dreapta. Îți spun că ăia știu să-i facă să arate la fel de bine ca Bergen și Olga.

— În filmarea noastră nu sunt efecte speciale. E o filmare de amator.

— Știi asta. Mai știu că o înregistrare video nu reprezintă o dovadă că s-a comis o crimă și că, necunoscând locul și momentul și neavând o dovadă că cineva chiar a fost omorât, nu ai aproape nimic cu ce să te prezinți într-o sală de judecată.

— Dar Leveque?

— Ce-i cu el?

— Uciderea lui este documentată.

— Și? Nu există nicăieri vreo legătură între Arnold Leveque și vreunul dintre Stettneri. Singura legătură este mărturia nedovedibilă a lui Richard Thurman, care, ce să vezi, e mort și el și care ți-a spus asta într-o discuție particulară, fără niciun martor de față, deci totul e din auzite și aproape sigur neadmisibil. Și nici chiar Thurman nu i-ar fi putut lega pe Stettneri de film. El a spus că Leveque încerca să-l șantajeze pe Stettner cu filmul, dar a mai spus că Stettner a pus mâna pe acel film și că asta a pus capăt chestiunii. Tu poți fi convins în sinea ta că vorbim despre același film aici și îți poți explica faptul că Leveque a fost cameramanul lor și se afla acolo când sângele băiatului s-a scurs pe podea, dar asta nu-i o dovadă. N-ai putea-o susține nici în sala de judecată fără ca o haită de avocați să-ți sară drept la beregată.

— Dar celălalt băiat? Bobby, cel mai tânăr.

— Iisuse, a spus el. Ce ai? Ai un desen schițat pe baza a cât ai apucat să vezi din el stând alături de Stettner la un meci de box. Mai ai un puști găsit de nu știu cine care spune că-l recunoaște pe băiat și că numele lui e Bobby, dar că nu-i știe celălalt nume și nici de unde e sau ce s-a întâmplat cu el. Și mai ai pe cineva care spune că Bobby era sub pulpana unui proxenet care obișnuia să amenințe copiii că-i trimite cu clienți de la care n-or să se mai întoarcă.

— Numele lui e Juke, am spus. N-ar trebui să fie greu de găsit.

— El a fost ușor de depistat, de fapt. Oamenii se plâng des de sistemul computerizat, dar uneori chiar ușurează lucrurile. Juke e-un tip pe nume Walter Nicholson. Alias Juke, alias Juke Box. Prima dată a fost prins pentru că spărgea automate din alea cu fise, de acolo i se trage și porecla. A fost arestat pentru viol statutar, încurajarea delincvenței în cazul unui minor și propuneri imorale. Cu alte cuvinte, multe arestări pentru fapte asociate proxenetismului, profilul complet al unui codoș de copii. Cazul clasic.

— Nu-l poți sălta? El l-ar putea lega pe Bobby de Stettner.

— Trebuie convins să vorbească, ceea ce ar fi greu de făcut fără a-l avea la mână cu ceva, și nu văd cu ce. Și-apoi va trebui să faci pe cineva să creadă ceva ce o scursură ca Juke ar spune, orice. Dar nu-i nevoie să faci nimic din toate astea pentru că jivina aia, întâmplător, e moartă.

— A ajuns Stettner la el.

— Nu, nu Stettner a ajuns. El...

— La fel cum a făcut cu Thurman, a scăpat de un martor înainte ca altcineva să ajungă la el. La naiba, dacă veneam mai repede, dacă n-aș fi așteptat peste weekend...

— Matt, Juke a fost omorât acum o săptămână. Iar Stettner nu a avut nicio legătură cu asta și probabil nici nu știe că s-a întâmplat. Juke și un alt vllăstar reușit al mamei Natură au făcut schimb de gloanțe într-un club social de pe Lenox Avenue. Aveau de împărțit o fetiță de zece ani. Probabil era o fufă focoașă rău, altfel cum se face că doi oameni în toată firea s-au împușcat reciproc din cauza ei, tu ce zici?

Nu am zis nimic.

— Uite, a spus el, nici mie nu-mi place. Am prins de veste aseară și dimineață m-am dus să mă conving, și aveau dreptate. Se înșală, dar au dreptate. Și am așteptat până în seara asta să te sun, pentru că nu așteptam deloc discuția asta, dacă-ți vine să crezi. Oricât de tare mi-ar plăcea compania ta în alte împrejurări.

Și-a mai turnat whisky în pahar. I-am simțit puțin mirosul, dar nu m-a făcut să-mi doresc să beau. Totuși, nu era cel mai neplăcut miros din Pete's All-American.

— Cred că înțeleg, Joe, am spus. Odată Thurman mort, am știut că șansele sunt slabe.

— Dacă trăia, cred că îi prindeam. Dar, mort fiind, nu avem pe ce construi cazul.

— Dar dacă pornești o anchetă de proporții...

— Iisuse, a zis el, nu înțelegi? Nu există bază pentru o anchetă. Nu avem o plângere căreia să-i dăm curs, nu există o suspiciune rezonabilă pentru un mandat, nu există absolut nimic. Pentru neinițiați, omul nu e un criminal. N-a fost arestat niciodată. Tu vorbești de legături cu mafia, dar numele lui nu e în dosare, n-a apărut în nicio anchetă a celor de la crimă organizată. Omul e curat ca lacrima. Locuiește în Central Park South, își câștigă bine traiul tranzacționând valută forte...

— Aia e spălătorie de bani.

— Asta spui tu, dar o poți dovedi? Își plătește impozitele, face donații în scopuri caritabile, a sprijinit substanțial politicieni...

— Aha!

— Nu face așa. Nu din cauza asta e imposibil de tras la răspundere. Nu ne-a comandat nimeni să batem în retragere fiindcă nemernicul ar fi de neatins, fiindcă ar avea relații sus-puse. Nici pomeneală. Dar nu e un terchea-berchea de care te poți lega și să nu suporti consecințele. Trebuie să ai ceva solid și știi ce ar fi solid în fața judecătorului? Să-ți spun doar două cuvinte. Vrei să auzi două cuvinte? Warren Madison.

— Oh.

— Da, „oh”. Warren Madison, teroarea din Bronx. Face trafic cu droguri, asasinează patru alți traficanți, din câte știm sigur, și este bănuț vinovat pentru alți cinci, iar când în sfârșit acest fugar căutat este încolțit în apartamentul mamei lui, împușcă șase polițiști înainte să-l poată încātușa. Împușcă șase polițiști!

— Îmi amintesc.

— Și muistul ăla de Gruliow îl apăără. Și ce face el, ceea ce face întotdeauna, aduce polițiștii în fața judecătorului, țese o poveste halucinantă cum că polițiștii din Bronx îl foloseau pe Madison drept cârtiță și că îi dădeau cocaină confiscată pe care s-o vândă, și apoi au încercat să-l lichideze ca să nu sufle nimic. Îți vine să crezi? Șase ofițeri de poliție cu gloanțe în ei, nici măcar o schijă în Warren Madison, lua-l-ar dracu’, și asta înseamnă că totul a fost un complot al celor de la poliție pentru asasinarea cretinului.

— Juriul a mușcat-o.

— Un juriu futut din Bronx, care l-ar fi eliberat și pe Hitler și i-ar fi chemat un taxi ca să ajungă acasă în siguranță. Și asta cu un mic traficant de droguri care toată lumea știa că e vinovat. Imaginează-ți ce ar ieși dacă deschizi un caz șubred împotriva unui cetățean model ca Stettner. Vezi, Matt, pricepi ce vreau să spun? Vrei să repet?

Pricepeam, însă tot am repetat împreună totul. Undeva pe parcurs, whisky-ul a început să-și spună cuvântul. Ochii lui au început să se tulbure și cuvintele să-i iasă mai împleticite. Nu peste mult a început să se repete, să piardă șirul propriilor argumente.

— Hai să ieșim din bodega asta, am spus. Nu ți-e foame? Hai să mâncăm ceva, poate să bem o cafea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că mi-ar pica bine niște mâncare.

— Balegă de cal. Nu mă lua tu de sus, împuțitule.

— Nu făceam asta.

— Ba pe dracu’. Asta te-nvață la întâlnirile alea ale voastre? Cum să bagi sula în coaste atunci când omu’ vrea să bea liniștit câteva pahare?

— Nu.

— Numa’ pentru că tu ești un debil care nu mai face față băuturii nu-nseamnă că Dumnezeu te-a înputernicit să-i aduci pe toți ceilalți la abstenență.

— Ai dreptate.

— Stai jos. Unde te duci? Șezi, pentru numele lui Iisus.

— Cred că mai bine plec acasă, am spus.

— Matt? Îmi pare rău. Mi-am ieșit din fire, bine? Nu vorbeam serios.

— Nicio problemă.

Și-a cerut iarăși scuze și eu i-am spus că nu e nimic, după care alcoolul l-a tras în direcție opusă și s-a decis că nu-i place tonul pe care-i vorbeam.

— Stai așa puțin, i-am spus. Rămâi fix aici, mă-ntorc într-un minut.

Am ieșit de acolo și am luat-o către casă.

Era beat turtă, deși sticla din fața lui încă era aproape plină. Avea la șold pistolul de serviciu și la trotuar, lângă un hidrant, mi s-a părut că-i recunosc mașina.

Era o combinație periculoasă, dar Dumnezeu nu mă împluternicise să aduc la abstenență pe toți ceilalți și nici să mă asigur că toată lumea ajunge acasă în siguranță.

Capitolul 20

Când m-am culcat în seara aceea, videocaseta era pe noptieră, lângă ceas, și a fost primul lucru pe care mi-au căzut ochii dimineața următoare. Am lăsat-o acolo și am ieșit să înfrunt ziua. Era joi și, deși nu m-am grăbit să ajung în Maspeth la meciurile de box, totuși am ajuns acasă la timp ca să prind meciul principal la televizor. Cumva, nu a fost același lucru.

S-a mai scurs o zi până să-mi treacă prin gând că locul casetei era în cutia mea de siguranță de la bancă, iar pe atunci era sâmbătă și banca era închisă. Sâmbătă m-am văzut cu Elaine; am petrecut ultima parte a după-amiezii vizitând galeriile de artă din SoHo, am cinat la un restaurant italian din Village și am ascultat un trio cu pian la Sweet Basil. A fost o zi a tăcerilor lungi din cele posibile doar între oamenii care au ajuns să se simtă foarte comod împreună. În taxi, spre casă, ne-am ținut de mână și nu am scos o vorbă.

Îi spuseseam mai devreme despre discuția cu Joe și niciunul nu adusesem iar vorba despre asta în cursul zilei. În seara următoare, am luat cina ritualică de duminică împreună cu Jim Faber și n-am discutat deloc despre caz cu el. Mi-a dat prin gând o dată sau de două ori în cursul conversației noastre, dar nu am simțit neapărat nevoia să deschid vorba.

Pare ciudat acum, dar în acele câteva zile nici nu mi-a stat mult gândul la asta. Pe de altă parte, nici alte lucruri nu m-au preocupat prea tare. N-au fost nici evenimente sportive care să-mi distragă atenția, nu în acel teritoriu pustiu și înghețat care se întinde între Super Bowl și debutul antrenamentelor de primăvară.

Din câte știu, mintea are mai multe niveluri sau compartimente și procesează lucruri în multe alte feluri decât cel conștient. Când eram detectiv de poliție și, de atunci încoace, în munca mea de detectiv particular, n-am avut parte de multe situații când să stau jos și să descâlcesc conștient ceva. De cele mai multe ori, detaliile se acumulau până ajungeau să releve o soluție, dar, când era nevoie de o informație din partea mea, cel mai adesea mă trăgea de mânecă. O regiune inconștientă a minții procesa în mod evident informațiile disponibile și îmi permitea să văd dilema într-o lumină nouă.

Așadar, pot doar să presupun că am luat o decizie conștientă de a pune întreaga tărășenie cu Stettnerii la păstrare pe moment, să mi-o scot din gând (sau poate dimpotrivă, s-o îngrop mai adânc) până ce voi ști ce să fac cu ea.

Nu a durat foarte mult. Cât despre cât de bine a funcționat, ei, asta-i mai greu de spus.

Măști dimineată am format 411 și am cerut numărul lui Bergen Stettner din Central Park South. Centralista mi-a spus că nu mi-l poate furniza, dar s-a oferit să-mi dea numărul de serviciu al aceleiași persoane, din Lexington Avenue. I-am mulțumit și am întrerupt legătura. Am sunat din nou și mi-a răspuns de data asta un centralist. M-am prezentat ca agent de poliție, i-am dat numele și numărul meu de insignă. Am spus că am nevoie de un număr neînregistrat și i-am dat numele și adresa. Omul mi-a dictat numărul, eu i-am mulțumit, apoi am format.

A răspuns o femeie. L-am cerut pe domnul Stettner. A spus că e plecat și atunci am întrebat dacă dânsa e doamna Stettner. I-a luat o secundă sau două ca să delibereze, apoi a recunoscut că este.

— Doamnă Stettner, am spus, am ceva ce vă aparține dumneavoastră și soțului dumneavoastră și sper că veți fi dispuși să oferiți o recompensă substanțială pentru recuperarea ei.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Scudder, am zis. Matthew Scudder.

— Nu cred că vă cunosc.

— Ne-am întâlnit, am spus, dar nu mă aștept să mă țineți minte. Sunt un prieten al lui Richard Thurman.

De data aceasta a urmat o pauză apăsătoare, timp în care presupun că femeia a încercat să evalueze dacă prietenia ei cu Thurman e de domeniu public. Evident, a hotărât că este.

— Ce tragedie, a spus. A fost un mare șoc.

— Așa trebuie să fi fost.

— Și spuneți că i-ați fost prieten?

— Exact. Am fost, de asemenea, prieten cu Arnold Leveque.

O altă pauză.

— Pe el mă tem că nu-l cunosc.

— O altă tragedie.

— Mă scuzați?

— E mort.

— Îmi pare tare rău, dar nu l-am cunoscut. Dacă mi-ați putea spune ce doriți...

— La telefon? Sunteți sigură că vreți asta?

— Soțul meu nu e momentan aici, a zis. Dacă-mi lăsați numărul, poate vă va suna el înapoi.

— Am o casetă făcută de Leveque, am spus. Chiar vreți să vorbim despre ea la telefon?

— Nu.

— Vreau să ne vedem între patru ochi. Doar noi doi, fără soțul dumneavoastră.

— Înțeleg.

— Un loc public, dar destul de intim ca să nu fim auziți de nimeni.
— Lăsați-mă un moment, a spus și a tăcut un minut întreg. Apoi a zis: știți unde locuiască? Probabil că da, doar aveți numărul de telefon. Cum l-ați obținut? Un număr neînregistrat ar trebui să fie imposibil de aflat.

— Se pare că s-a făcut o greșeală.
— O asemenea greșeală e imposibilă. Oh, desigur, îl aveți de la Richard. Dar...

— Ce e?
— Nimic. Știți adresa. Este chiar aici, în clădire, un salon pentru cocteiluri, în cursul zilei e mereu un loc liniștit. Ne vedem acolo într-o oră.
— Bine.
— Stați un minut. Cum o să vă recunosc?
— Vă recunosc eu, am spus. Numai să purtați o mască. Și nu vă încheiați la cămașă.

*

Salonul pentru cocteiluri se numea Zidul lui Adrian. Adrian a fost un împărat roman și zidul care îi poartă numele a fost o barieră fortificată din piatră construită în nordul Angliei pentru a proteja așezările romane de triburile barbare. Dacă numele avea vreo semnificație, eu n-o pricepeam. Obiectele de decor erau dintre cele scumpe și subestimate, variind de la banchete din piele roșie la mese de mică neagră. Lumina era difuză și indirectă, muzica, abia audibilă.

Am ajuns acolo cu cinci minute mai devreme, m-am așezat la o masă și am comandat un Perrier. Ea a sosit după zece minute, intrând dinspre lobby și oprindu-se sub arcadă pentru a încerca să scruteze încăperea. M-am ridicat în picioare ca să-i ușurez sarcina și ea a venit fără ezitare la masa mea.

— Sper că nu așteptați de mult timp, a zis. Sunt Olga Stettner.

— Matthew Scudder.

A întins mâna și eu i-am primit-o. Palma ei era netedă și rece la atingere, iar strângerea, puternică. M-a dus cu gândul la o mână de fier într-o mânășă de postav. Avea unghiile lungi și oja stacojie se asorta cu rujul de pe buze.

În filmare avea aceeași culoare pe sfârcuri.

Am stat amândoi jos și aproape imediat chelnerul s-a înființat la masa noastră. Ea i-a spus pe nume și a cerut un pahar de vin alb. Eu i-am spus că mie-mi poate aduce încă un Perrier. N-am spus niciunul o vorbă până ce nu ne-a adus băuturile și s-a dus înapoi.

— V-am mai văzut undeva, a zis ea atunci.

— V-am spus că ne-am întâlnit.

— Unde?

S-a încruntat, după care a spus:

— Desigur. La arenă. Jos. Vă pierduserăți.

— Căutam toaleta bărbaților.

— Așa ați spus.

A ridicat paharul de vin și a sorbit puțin, de fapt abia și-a umezit limba. Purta o bluză de mătase neagră și o eșarfă de mătase cu imprimeu, prinsă la gât cu un ac bătut cu o piatră prețioasă. Piatra semăna cu lapisul, iar ochii ei păreau albaștri, dar era greu să intuiești culorile în lumina aceea diafană.

— Spuneți-mi ce vreți, a zis.

— Mai bine să vă spun întâi ce am.

— Sigur.

Am început spunându-i că sunt fost polițist, lucru care n-a părut să o ia prin surprindere. Presupun că mă trădează alura. Cunoscusem un om pe nume Arnold Leveque pe care l-am umflat în timpul unei razii menite se curețe Times Square. Leveque era vânzător la un magazin cu cărți pentru adulți, am spus, și l-am arestat pentru deținere și comercializare de materiale obscene.

— Ulterior, am zis, a apărut ceva și am avut ocazia să plec din NYPD. Anul trecut m-a contactat Leveque, care aflase că lucrez în particular. Ei bine, nu-l mai văzusem pe Arnie de ani buni. Era neschimbat. Mai gras, dar în rest neschimbat.

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Fie cum vreți. Ne-am întâlnit și i-am simțit aerul ușor reținut. Mi-a povestit că a făcut o filmare în subsolul cuiva, o treabă domestică cu tentă profesionistă de aceea el fusese angajat drept cameraman. Personal, cred că mi s-ar tăia cheful dacă un tip înfiorător ca Arnie s-ar uita, dar presupun că voi n-ați avut nicio tresărire, nu?

— Nu știu despre ce vorbiți.

Nu purtam microfon, însă puteam să fiu plin de microfoane și tot n-ar fi schimbat lucrurile. Femeia nu lăsa să-i scape nimic. Privirea ei exprima foarte clar faptul că urmărea tot ce spuneam, însă avea mare grijă să nu sufle nimic compromițător ce-ar fi putut ajunge la dosar ca dovadă audio.

— Cum ziceam, am continuat, Arnie era reținut. Avea o copie a casetei și se pregătea să o vândă pe un purcoi de bani, dar sigur că precauția îi dicta să nu spună cât de mulți. În același timp, se temea ca nu cumva cumpărătorul să-l tragă pe sfoară și acolo intram eu în joc. Eu trebuia să îi asigur spatele, să am grijă să nu fie eliminat de cumpărător.

— Și ați făcut asta?

— În privința asta Arnie s-a depășit pe sine, am spus. Vedeți dumneavoastră, el voia un om de rezervă, nu un partener. Voia să țină singur toți banii. Poate că urma să-mi dea o mie pentru deranj. Așa că m-a ținut pe întuneric ca să se protejeze de mine și între timp a uitat să se protejeze pe sine de cumpărător, pentru că a fost înjunghiat și a murit pe o alee din Hell's Kitchen.

— Păcat pentru el.

— Ei, se mai întâmplă. Știți cum se spune, uneori în lumea asta e care pe care, iar în restul timpului e fix pe dos. Imediat ce am auzit de cele întâmplate, m-am dus la apartamentul lui, am orbit-o pe administratoră cu un pumn de bani și am aruncat o privire prin jur. Nu mă așteptam să găsesc mare lucru, pentru că poliția măturase deja locul, și nici nu cred că ei au fost primii, pentru că lui Arnîe îi lipseau cheile atunci când i-a fost găsit cadavrul. Așa că eu cred c-am fost măcar al doilea de la o poștă, dacă-mi scuzați subtextul sexual, doamnă Stettner.

Mi-a aruncat o otheadă.

— Chestia, am spus, e că știam că Arnîe a păstrat o copie a casetei, pentru că măcar asta îmi spusese. Așa că am adunat toate casetele de acolo. Cred că erau vreo patruzeci, toate filmele alea vechi care, când apar la televizor, te fac să schimbi canalul. El le mânca pe pâine. După care n-am făcut decât să stau în fața televizorului, cu video-ul pornit, și să mă uit la toate. Și, surpriză, una dintre ele nu era ceea ce scria pe copertă. Derulam pe repede înainte, așa cum făcusem cu celelalte, când deodată a dispărut imaginea normală și a apărut o cameră în care un adolescent era legat de un cadru metalic asemănător cu un dispozitiv ai Inchiziției spaniole, și-a mai apărut o femeie frumoasă în pantaloni și mănuși de piele, pantofi cu tocuri înalte și mai nimic altceva. Observ că și astăzi purtați pantaloni de piele neagră, dar presupun că nu sunt aceiași, pentru că cei din filmare erau decupați între picioare.

— Povestiți-mi despre film.

I-am spus totul, pas cu pas, ca să fie clar că l-am văzut.

— N-a fost mare lucru de capul intrigii, am zis, dar finalul a fost apoteotic, plus că a fost un ultim cadru simbolic, cu sângele curgând pe podea și ajungând în gaura de scurgere. Acolo l-a lovit pe Arnîe creativitatea, trebuie să recunoașteți, iar pardoseala tablă de șah alb cu negru era identică cu aceea de la subsolul arenei din Maspeth, iar asta, nu-i așa, e-o coincidență dată naibii?

Și-a ținut buzele și a suflat un jet de aer fluierând fără sunet. Mai avea jumătate din paharul de vin, dar nu s-a atins de el, a dus în schimb mâna spre paharul meu de Perrier. A sorbit din el și l-a pus înapoi de unde-l luase. Gestul a reușit să fie de-o intimitate bizară.

— Ați pomenit de Richard Thurman, a zis.

— Ei, asta e chestia, am spus. Vedeți dumneavoastră, aveam caseta lui Arnîe, dar ce puteam să fac cu ea? Ticălosul ăla hapsân nu apucase să-mi spună cine erau oamenii ăia. Uite că aveam o casetă pe care protagoniștii și-ar dori-o înapoi, iar pentru mine ar fi foarte profitabil să le fac neprețuitul serviciu de a le-o returna, dar cum să dau de ei? Am umblat peste tot cu ochii și urechile larg deschise dar, dacă nu aveam să mă ciocnesc pe stradă de-un om îmbrăcat într-un costum de cauciuc și cu scula scoasă la aer, cum aveam să ajung undeva?

Am luat paharul de Perrier și l-am întors astfel încât să beau din locul atins de buzele ei. Un sărut indirect, se putea spune.

— Și atunci apare Thurman, am spus. Cu soția moartă și opinia publică divizată cu privire la vinovăția sau nevinovăția sa. Am dat peste el într-un birt și, pentru că el lucrează în televiziune, ajungem se vorbim despre Arnie, care a lucrat la una dintre rețele înainte ca eu să-l cunosc. Și, ciudățenia ciudățeniilor, a fost rostit numele dumneavoastră.

— Al meu?

— Și al soțului dumneavoastră. Nume foarte distinctive, ușor de ținut minte chiar și după o noapte lungă la bar. Thurman a ras mai mult alcool decât mine, dar a devenit foarte simpatic, a dat multe indicii, a făcut multe aluzii. Aș fi vrut să-l mai descos, dar n-a trecut bine ziua, că a murit. S-a spus că s-a sinucis.

— E foarte trist.

— Și tragic, cum ați zis la telefon. În ziua când a fost ucis eu eram în Maspeth. Urma să ne întâlnim la meciuri și el avea să mi-l arate pe soțul dumneavoastră. Thurman n-a mai ajuns, presupun că pe-atunci era mort deja, însă n-a mai fost nevoie să mi-l arate pe soțul dumneavoastră, pentru că v-am recunoscut pe amândoi. Apoi am mers la subsol și am recunoscut podeaua. N-am putut găsi camera în care ați făcut filmul, dar poate era una dintre cele încuiate. Sau poate ați redecorat-o după ședința de filmare.

Am ridicat din umeri.

— Nu contează. Nu contează nici unde voia să bată Thurman și nu contează cine l-a ajutat să iasă pe fereastră. Important e că mă aflu în norocoasa poziție de a putea să fac ceva folositor pentru cineva aflat în poziția de a face ca totul să merite pentru mine.

— Ce doriți?

— Ce doresc? E ușor. Vreau, în principal, ce a vrut și Arnie. Nu asta vrea cam toată lumea?

Mâna ei era pe masă la câțiva centimetri de a mea. Am întins un deget și am dat să îi ating dosul palmei.

— Dar nu vreau să primesc ce a primit el, am spus. Atâta tot.

*

Un moment lung, ea a rămas cu privire la mâinile noastre de pe masă. Apoi mi-a acoperit palma cu a ei și m-a ținut cu privirea. Acum îi puteam vedea albastrul irișilor, iar intensitatea privirii ei m-a vrăjit.

— Matthew, a spus, gustându-mi numele pe limbă. Ba nu, cred că mai bine îți spun doar Scudder.

— Cum dorești.

S-a ridicat în picioare. Pentru o secundă am crezut că va pleca, în schimb a dat ocol mesei și mi-a făcut semn să mă mut puțin mai la stânga. S-a așezat lângă mine pe banchetă și mi-a acoperit iarăși mâna cu a sa.

— Acum suntem de aceeași parte, a spus.

Se dăduse cu mult parfum. Era ceva cu aromă de mosc, lucru care nu m-a mirat peste poate. Nu m-aș fi așteptat să se învâluie în iz de pin.

— A fost greu să vorbesc, a zis. Știi la ce mă refer, Scudder?

Nu știu dacă avea un accent, dar se simțea o vagă inflexiune europeană în vorba ei.

— Cum să pot spune ceva? Poate mă păcălești, poate ai un microfon ascuns și orice spun e înregistrat.

— Nu port microfon.

— Eu de unde să știu?

S-a întors spre mine și mi-a atins cravata, chiar mai jos de nod. Și-a plimbat degetele pe toată lungimea ei, strecurându-le pe sub sacou. Mi-a mângâiat temeinic pieptul cămășii.

— Ți-am spus eu, am zis.

— Da, mi-ai spus, a murmurat.

Gura ei era aproape de urechea mea și îi simțeam respirația caldă pe obraz. A lăsat mâna să coboare pe piciorul meu și a început să o plimbe pe interiorul coapsei.

— Ai adus caseta?

— E într-un seif de la bancă.

— Ce păcat. Ne puteam duce sus să o vedem. Ce ai simțit când ai văzut-o?

— Nu știu.

— Nu știi? Ce răspuns e ăsta? Sigur că știi. Te-a excitat, nu?

— Așa cred.

— Așa crezi. Ești excitat acum, Scudder. Ți s-a întărit. Te-aș putea face să scuipi sămânța chiar acum, numai atingându-te. Ai vrea asta?

Nu am spus nimic.

— M-am excitat și eu și m-am umezit, a zis. Nu port chiloți. E minunat să porți pantaloni strâmți de piele fără chiloți pe dedesubt și să te umezești tare pe sub piele. Vrei să urci în cameră cu mine? Te-aș putea fute de să-ți sară ochii. Îți amintești ce i-am făcut băiatului?

— L-ai omorât.

— Crezi că i-a fost așa de rău?

S-a apropiat mai tare, mi-a prins lobul urechii între dinți.

— Trei zile, eu și Bergen l-am futut de n-a știut de el. L-am futut și l-am supt și i-am dat orice drog a vrut. A avut parte de plăceri cât pentru o viață întreagă.

— Finalul nu i-a prea plăcut.

— Deci a suferit puțin. Și ce dacă?

Mi-o freca în ritmul cuvintelor sale.

— Deci n-a trăit o sută de ani, n-a apucat să fie bătrân. Cine vrea să fie bătrân?

— Presupun că a murit fericit.

— Așa îl și chema, Happy, fericire.

— Știu.

— Știi asta. Știi multe, Scudder. Crezi că îți pasă de băiat? Dacă îți pasă așa mult de el, cum de ți s-a sculat?

Bună întrebare.

— N-am spus că îmi pasă de el.

— Ce îți pasă ție?

— Să iau bani pe casetă. Și să trăiesc destul ca să-i cheltuiesc.

— Ce altceva?

— E destul pe moment.

— Mă vrei, nu-i așa?

— Și oamenii din iad vor apă cu gheață.

— Dar ei n-o pot avea. Tu m-ai putea avea dacă ai vrea. Am putea merge sus chiar acum.

— Nu prea cred.

S-a rezemat pe spate.

— Iisuse, greu te lași, a spus. Ești un dur, nu-i așa?

— Nu neapărat.

— Richard ar fi sub masă deja. S-ar forța să nu mi-o lingă prin pantalonii de piele.

— Și uite unde a ajuns.

— Nu i-a fost așa rău.

— Știu, am spus. Cine vrea să fie bătrân? Uite, doar pentru că mă faci să mi se scoale nu înseamnă că mă poți face cum vrei tu. Sigur că te vreau. Te-am vrut de când am văzut prima dată caseta.

I-am ridicat mâna și i-am pus-o în poala ei.

— După ce încheiem tranzacția, am spus, atunci o să te am.

— Așa crezi?

— Așa cred.

— Știi de cine îmi amintești? De Bergen.

— Nu-mi stă bine în cauciuc negru.

— Nu fi așa sigur.

— Și sunt circumcis.

— Poate îți faci un transplant. Nu, ești ca el pe dinăuntru, amândoi aveți aceeași duritate. Ai fost polițist.

— Exact.

— Ai omorât vreodată pe cineva?

— De ce?

— Ai omorât. Nu e nevoie să răspuns, o simt în tine. Ți-a plăcut?

— Nu în mod special.

— Ești sigur că ăsta e adevărul?

— „Ce e adevărul?”

— Ah, o întrebare din vechime. Dar cred că o să stau de cealaltă parte a mesei. Dacă tot vom discuta afaceri, e mai bine să ne putem privi ochi în ochi.

*

I-am spus că nu sunt lacom. Voiam o singură plată de cincizeci de mii de dolari. Atât îi plătiseră lui Leveque, cu toate că nu îl lăsaseră să-i păstreze. Îmi puteau plăti aceeași sumă și mie.

— Ai putea să fii ca el, a zis. El avea o copie, deși jura că nu are.

— El a fost prost.

— Să păstreze o copie?

— Să mintă. Sigur că am o copie. Am făcut două. Una e la un avocat. Cealaltă e în seiful unui detectiv particular. Asta în caz că sunt jefuit pe o alee – sau că-mi vine să sar pe geam.

— Dacă ai copii, ai putea să storci mai mulți bani de la noi.

Am clătinat din cap.

— Copiile sunt asigurarea mea. Iar inteligența mea este asigurarea voastră. Vânzându-vă caseta o dată, nu vă mulg de bani. Vă fac o favoare. Dacă aș încerca-o a doua oară, v-ar fi mai bine să mă omorâți, dar eu sunt destul de inteligent ca să știu asta.

— Și dacă nu am plăti prima dată? Te duci la poliție?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu ajunge caseta aia ca să fiți închiși. Nu, m-aș duce la presă. Tabloidele ar primi povestea cu brațele deschise. Ar ști că aveți prea mult sânge pe mâini ca să intentați proces de calomnie. V-ar face zile extrem de fripte. Poate că n-ați ajunge niciodată acuzați de crimă, dar ați avea parte de mai multă atenție decât v-ar prii. Prietenii soțului tău din California n-ar fi foarte bucuroși să vă vadă în lumina reflectoarelor în felul ăsta, iar vecinii s-ar uita chiorăș la voi în lift. Ați plăti cincizeci de mii ca să evitați genul ăsta de publicitate, nu-i așa? La naiba, ar face-o oricine.

— Sunt o grămadă de bani.

— Vorbești serios? Nu știu dacă un tabloid mi-ar da atât, dar jumătate tot aș primi. Dacă nu-s în stare să-și vândă ziarele cu o poveste ca asta, înseamnă că nu știu ce fac. Aș putea intra într-o redacție chiar azi și aș ieși de acolo cu un cec de douăzeci și cinci de mii și în plus nici n-aș putea fi acuzat de șantaj. M-ar numi investigator erou și probabil m-ar însărcina să mai sap și după alte gunoaie.

— Va trebui să vorbesc cu Bergen. Tu spui că nu sunt mulți bani, dar va fi nevoie de timp pentru a-i strânge.

— Ba pe naiba, am spus. Când un om se ocupă cu spălarea banilor, nu-i e foarte greu să pună mâna pe niște miare. Probabil ți-nești de cinci ori suma asta pitită în apartament.

— Ai niște idei ciudate despre cum merg afacerile.

— Sunt sigur că poți avea banii mâine seară, am spus. Atunci o să-i vreau.

— Doamne, a zis, ce tare semeni cu Bergen.

— Gusturile noastre diferă.

— Crezi? Nu fi așa sigur până n-ai gustat tot ce ai în farfurie. Și tu n-ai făcut asta încă, nu?

— N-am sărit peste multe mese.

— Va vrea și Bergen să te întâlnească.

— Mâine seară, când facem tranzacția. O să aduc caseta ca să vedeți ce cumpărați. Aveți un aparat video în Maspeth?

— Vrei să facem schimbul acolo? La arenă?

— Cred că e cel mai sigur loc pentru ambele părți.

— E intim, asta-i adevărat, a zis. Cu excepția serilor de joi, arena aia e pustie. Și nici joia nu-i așa mare aglomerație. Mâine ce e, miercuri? Cred că e posibil. Sigur că va trebui să vorbesc cu Bergen.

— Sigur.

— La ce oră preferi?

— Târziu, am spus. Dar pot suna mai târziu și o să stabilim detaliile.

— Da.

S-a uitat la ceas.

— Sună-mă pe la patru.

— Bine.

— Așa.

A deschis poșeta, a pus bani pe masă pentru băuturi.

— Ți spun un lucru, Scudder. Chiar am vrut să urc în cameră cu tine. Eram udă leoarcă. Nu mă prefăceam.

— Nici n-am crezut asta.

— Și tu m-ai vrut la fel de tare. Dar mă bucur că n-am făcut nimic. Știi de ce?

— Spune-mi.

— Pentru că așa încă păstrăm tensiunea sexuală între noi. O simți?

— Da.

— Și n-o să treacă, să știi. O vom simți și mâine seară. Poate că vin în Maspeth cu pantalonii decupați între picioare. Ți-ar plăcea asta?

— Poate.

— Și mânuși lungi, și tocuri înalte.

M-a privit cu intensitate.

— Și fără cămașă.

— Și cu ruj pe sfârcuri.

- Roșu.
- Dar aceeași nuanță cu cel de pe buze și lacul de unghii.
- Poate o să ne jucăm, a zis. După ce facem schimbul. Poate o să ne simțim bine toți trei.
- Știu și eu...
- Crezi că o să-ncercăm să recuperăm banii? Tu oricum vei avea copiile. Una la avocat, una la detectivul particular.
- Nu asta-i problema.
- Care, atunci?
- „Toți trei”. Nu mi-a plăcut niciodată înghesuiala.
- N-o să fii înghesuit, a spus. Vei avea cât loc ai nevoie.

Capitolul 21

Am sunat la patru. Probabil că aștepta lângă telefon, căci a ridicat la al doilea țârâit.

— Sunt Scudder, am spus.

— Ești punctual, a zis ea. Țsta e semn bun.

— Semn de ce?

— De punctualitate. Am vorbit cu soțul meu. A aprobat termenii propuși de tine. Măine seară e acceptabil. Cât privește ora, el sugerează miezul nopții.

Să fie unu.

— Unu noaptea? Stai o clipă.

A urmat o pauză, după care Stettner a luat receptorul.

— Scudder? a zis. Bergen Stettner. Unu noaptea e bine.

— Bun.

— Abia aștept să te întâlnesc. Ai impresionat-o tare pe soția mea.

— Și ea e impresionantă.

— Așa am crezut mereu. Înțeleg că ne-am cunoscut deja, într-un fel. Tu ești pasionatul de box care căuta toaleta pe unde nu trebuia. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc deloc cum arăți.

— O să mă recunoști când o să mă vezi.

— Am impresia că deja te cunosc. Un singur lucru nu-mi convine la aranjamentul nostru, după cum mi-a explicat Olga situația. Ai copii în plus lăsate la un avocat și la un agent, corect?

— La un avocat și la un investigator particular.

— Pentru a fi folosite de ei în eventualitate morții tale și a pune în aplicare anumite indicații ale tale. Corect?

— Așa e.

— O măsură de precauție normală. Te-aș putea asigura că nu este necesară, dar asta s-ar putea să nu te liniștească.

— Nu într-un totu, așa-i.

— „Încrede-te în toți, dar taie cărțile”. Nu așa se spune? Uite care e dilema mea, Scudder. Să presupunem că încheiem tranzacția într-un mod mulțumitor pentru toți cei implicați și tu te duci în drumul tău, iar noi într-al nostru, și de acum peste cinci ani cobori de pe un trotuar și te calcă un autobuz. Înțelegi unde bat?

— Da.

— Pentru că dacă-mi mențin încrederea în tine...

— Am prins ideea, am spus. Am cunoscut pe cineva într-o situație asemănătoare. Lasă-mi un minut, vreau să văd dacă-mi amintesc cum a rezolvat-o el.

M-am gândit un moment.

— Prea bine, am zis. Să vedem cum ți se pare. Voi instrui ambele persoane ca, dacă mor după mai mult de un an calculat de acum, să distrugă materialul aflat în grija lor, cu excepția unor circumstanțe speciale.

— Ce fel de circumstanțe speciale?

— Dacă există o suspiciune serioasă că moartea nu a fost din cauze naturale și dacă ucigașul n-a fost nici identificat, nici reținut. Cu alte cuvinte, ai scăpat dacă mă calcă autobuzul sau dacă mă împușcă o iubită geloasă. Dacă sunt ucis de una sau mai multe persoane necunoscute, atunci ai sfeclit-o.

— Și dacă mori în primul an?

— Atunci ai o problemă.

— Chiar dacă te calcă autobuzul?

— Chiar dacă mă termină un infarct.

— Iisuse, a zis. Asta nu-mi prea place.

— Mai mult de atât nu pot.

— Căcat. Cum stai cu sănătatea?

— Binișor.

— Sper că nu tragi multă coca.

— Nu pot bea multă din cauza bulelor.

— Ești comic. Nu sari cu parașuta, nu te dai cu parapanta, nu? Nu pilotezi avioane? Doamne, auzi ce vorbesc? Parcă te-aș testa pentru polița de asigurare. Bine, numai să ai mare grijă de tine, Scudder.

— O să mă păzesc să nu mă tragă curentul.

— Așa să faci, a zis. Să știi că Olga cred că are dreptate, cred că o să-mi placă de tine. Ce faci în seara asta?

— În seara asta?

— În seara asta. Ce-ar fi să vii la noi la cină? Bem puțină șampanie, râdem bine. Măine facem afaceri, dar nu văd de ce azi nu am putea socializa.

— Nu pot.

— De ce?

— Am planuri.

— Anulează-le! Ce-i așa important de nu poate fi contramandat, eh?

— Trebuie să merg la o întâlnire AA.

A râs mult și tare.

— O, asta-i splendid, a zis. Da, acum, că ai spus de asta, mi-am amintit că și noi avem planuri. Olga trebuie să ajute la o serată dansantă a tinerilor catolici, iar eu trebuie să mă duc la ăă...

— Consiliul Cercetașilor, am sugerat.

— Exact asta e, dineul anual de premiere al Consiliului Zonal al Cercetașilor. Urmează să primesc însigna de merit pentru pederastie, e unul dintre cele mai râvnite premii. Ești un tip haios, Scudder. Mă scuturi de mulți bani, dar măcar mă aleg cu câteva hohote în schimb.

*

După ce am încheiat discuția cu Stettner, am sunat la o agenție de închirieri auto din cartier și am rezervat o mașină. Nu am mers s-o ridic imediat, în schimb m-am dus la Coliseum Books, de unde am luat o hartă Hangstrom a districtului Queens. Dând să ies din librărie, mi-am dat seama că sunt foarte aproape de galeria unde lăsasem desenele originale ale lui Ray Galindez pentru a fi înrămate. Făcuseră o treabă frumoasă și, uitându-mă la schițele în creion din spatele sticlei antireflex, am încercat să le văd ca artă pură. Nu mi-a reușit întru totul. Vedeam întruna doi băieți morți și pe omul care îi omorâse.

Mi le-au ambalat, am achitat cu cardul de credit și m-am întors cu pachetul la hotel. L-am pus în dulap și am studiat câteva minute harta Queens. Am ieșit să mănânc un sandwich, să beau o cafea și să citesc un ziar, apoi m-am întors și am mai studiat puțin harta. Pe la șapte m-am dus la firma de închirieri auto și am folosit iarăși cardul de credit. Mi-au dat pe mână o Toyota Corolla gri cu kilometrajul la șaiszeci și două de mii de mile. Rezervorul era plin și scrumiera goală, însă cel care aspirase înăuntru făcuse treabă de mântuială.

Aveam harta la mine, dar am ajuns la destinație fără să o consult. Am trecut prin Tunelul Midtown și am mers pe drumul expres Long Island, pe care l-am părăsit imediat după nodul rutier BQE. Pe LIE era trafic, dar nu foarte intens, căci majoritatea navetiștilor se aflau deja în fața televizoarelor, acasă. M-am plimbat prin zonă și, când am ajuns la New Maspeth Arena, am dat târcoale cvartalului până am găsit un loc de parcare.

Am rămas la volan o oră sau mai bine, ca un polițist bătrân și puturos care stă la filaj.

La un moment dat mi-a venit să fac pipi, și nu adusesem cu mine un borcan de opt sute, așa cum învățasem că se face cu ani în urmă. Faptul că împrejurimile erau pustii și că nu văzusem nici țițenie de om în ultima jumătate de oră m-a predispus la nesăbuintă, așa că am condus cale de două străzi și am coborât ca să mă ușurez cu desfătare pe un perete de cărămidă. Am mers de cealaltă parte a cvartalului și am parcat în alt loc peste drum de arenă. Strada era visul oricărui proprietar de mașină, erau locuri de parcare la discreție.

În jurul orei nouă am lăsat Toyota acolo și am pornit pe jos spre arenă. Nu m-am grăbit, am fost foarte precaut, iar când m-am întors în mașină am scos carnetelul și am făcut câteva schițe. Am ținut plafoniera aprinsă, dar nu mult timp.

La zece am urmat o altă rută și m-am înapoiat în *city*. Puștiul de la garaj a zis că trebuie să mă taxeze pentru o zi întreagă.

Mai bine o Țineți peste noapte, a zis. Aduceți-o mâine după-masă, n-o să vă coste un sfanț în plus.

I-am spus că nu mai am nevoie de ea. Garajul era pe Eleventh Avenue, între Fifty-seventh și Fifty-eighth. M-am plimbat o stradă la est, apoi la sud. Am intrat la Armstrong's, dar nu am văzut niciun cunoscut, după care, la plesneală, m-am uitat pe ușă la Pete's All-American ca să văd dacă nu era acolo Durkin. Nu era.

Vorbisem cu el înainte cu câteva zile și îmi spusese că speră să nu fi zis ceva deplasat. Îl asiguraseram că a fost un gentleman perfect.

Atunci, asta-i o premieră pentru mine, a zis. Nu-mi stă în obicei, dar din când în când omul mai trebuie să-și exorcizeze demonii.

I-am spus că știu la ce se referă.

*

Mick nu era la Grogan's.

— Probabil vine mai târziu, a zis Burke. Cândva până la ora închiderii.

Am stat la bar cu o Cola în față și, când am terminat-o, am trecut pe sifon. După o vreme, a intrat Andy Buckley și Burke i-a turnat o halbă de Guinness, iar Andy a ocupat taburetul de lângă mine și a început să vorbească despre baschet. Înainte obișnuiam să urmăresc meciurile, dar în ultimii ani n-am mai fost la fel de interesat. Nu conta asta, pentru că era el pregătit să poarte singur toată discuția. Cu o seară înainte fusese la Garden. Knicks luase partea leului cu o aruncare de trei puncte în momentul sirenei de final, făcându-l să câștige pariul pe care-l pusese.

L-am lăsat să mă convingă să jucăm darts, dar nu m-am lăsat păcălit și să pariez cu el. Ar fi putut juca și cu stânga și tot m-ar fi bătut. Am mai jucat o tură, după care eu m-am întors la bar și am mai băut o Cola și m-am uitat la televizor, iar Andy a rămas la ținta de darts să se antreneze.

La un moment dat m-am gândit să mă duc la întâlnirea AA de la miezul nopții.

Când am renunțat prima dată la alcool, era câte o întâlnire în fiecare noapte la douăsprezece, la Biserica Moraviană de pe Lexington și Thirtieth. Apoi a fost pierdut locul de întâlnire și grupul s-a mutat la Alanon House, un club AA care și-a tot schimbat sediul în districtul teatral și care, în prezent, e adăpostit într-un apartament de la etajul al doilea pe West Forty-sixth.

La un moment dat, Alanon House a rămas în aer și câțiva dintre membri au pus bazele unui nou grup cu întâlniri la miezul nopții în centru, pe strada Houston, aproape de Varick, unde se trece din Village în SoHo. Grupul din centru și-a adăugat alte întâlniri, inclusiv una foarte specială, a insomniacilor, la ora două noaptea.

Aveam, deci, de unde alege pentru miezul nopții și îi puteam spune lui Burke să-l anunțe pe Mick că îl caut și că o să mă întorc cel târziu la unu treizeci. Dar

ceva m-a împiedicat, ceva m-a făcut să rămân pe scaun și să mai comand o Cola atunci când mi s-a golit paharul.

Eram la baie când Mick a venit în sfârșit, cu puțin înainte de unu. Când am ieșit, el era la bar cu sticla lui de JJ&S și paharul Waterford.

— Omule bun, m-a întâmpinat. Mi-a zis Burke că ești aici și i-am spus să pună de-o cafea. Sper că te ține de-o noapte lungă.

— Numai una scurtă azi, am zis.

— Ah, fie, a spus. Poate te pot face să te răzgândești.

Ne-am așezat la masa noastră obișnuită și el și-a umplut paharul și l-a ridicat la lumină.

— Doamne, ce culoare bună, a spus și a dat băutura peste cap.

— Dacă o să te lași vreodată de băut, am zis, există o apă minerală cu vanilie care are fix nuanța asta.

— Serios?

— Sigur, trebuie lăsată să se răsuflă, am spus, altfel ți se urcă la cap.

— Și pierde toată plăcerea, nu?

A sorbit și a oftat.

— Apă cu vanilie, chiar așa, a zis.

Am vorbit ca să ne aflăm în treabă, după care m-am aplecat înainte și am spus:

— Încă mai ai nevoie de bani, Mick?

— N-am încă găuri în talpă, a spus.

— Nu.

— Dar de bani am nevoie mereu, ți-am spus asta data trecută.

— Așa-i.

— De ce?

— Știu de unde poți face rost, am spus.

— Ah, a făcut el. A rămas tăcut un moment și-n tot acest timp pe buze i-a apărut un surâs subțire, apoi a dispărut, a apărut și a dispărut. Câți bani? a întrebat.

— Minimum cincizeci de mii. Probabil și mai mult.

— Ai cui bani?

Bună întrebare. Joe Durkin îmi amintise că banii nu au stăpân, asta era, zisese el, un principiu al legii.

— Ai unui cuplu pe nume Stettner, am spus.

— Traficanți de droguri?

— Pe-aproape. El se ocupă cu tranzacții valutare, spală bani pentru doi frați iranieni din Los Angeles.

— Ira-nieni, a zis el cu poftă. Păi, bine. Poate ar trebui să-mi spui mai multe.

*

Cred că am vorbit douăzeci de minute. Mi-am scos carnetul și i-am arătat schițele făcute în Maspeth. Nu erau multe de spus, dar el m-a întors la diverse aspecte pentru a înțelege perfect totul. Nu a spus nimic un minut sau două, după care și-a umplut paharul cu whisky și l-a băut ca și cum ar fi băut apă într-o după-amiază caniculară.

— Măine noapte, a zis. Patru oameni, aș spune. Doi și cu mine, plus Andy ca șofer. Tom ar ajunge pentru unul dintre ei, și fie Eddie, fie John. Pe Tom îl știi. Nu-i știi pe Eddie și John.

Tom era barmanul de zi, un tip palid, cu buze subțiri, din Belfast. Mereu mă întrebam ce face el seara.

— Maspeth, a spus. Poate ieși ceva bun din Maspeth? Pentru numele lui Dumnezeu, ne-am dus și noi să vedem cum se caftesc negrii între ei și de fapt sub ochii noștri se spălau bani murdari. Deci de asta te-ai dus acolo? Și m-ai luat să-ți țin companie?

— Nu, m-am dus în interes de serviciu, dar pe atunci lucram la altceva.

— Însă ai stat cu ochii în patru.

— Se poate spune și asta.

— Și ai pus lucrurile cap la cap, a zis. Bun, e fix genul de situație care îmi prinde bine. Nu mă feresc să-ți spun că m-ai luat prin surprindere.

— În ce fel?

— Venind cu asta la mine. Nu pare să ți se potrivească. E mai mult decât ar face cineva din prietenie.

— Tu îți răsplătești sursa, am spus. Nu?

— Ah, a făcut el și curiozitatea i-a aprins o luminiță în ochi. Exact, a zis. Cinci la sută.

S-a scuzat ca să dea un telefon. Cât a lipsit, am așteptat la locul meu cu ochii la sticla și paharul lui. Aș fi putut bea din cafeaua pregătită de Burke, dar nu voiam. Nu voiam, de altfel, nici alcool.

Când s-a întors, am spus:

— Cinci la sută nu-i destul.

— Oh?

Și trăsăturile feței lui s-au întărit.

— Ce să vezi, ești plin de surprize azi! Credeam că te cunosc. Ce are cinci la sută și cât crezi că ai merita să primești?

— N-are nimic cinci la sută, am spus. Ca răsplată pentru informație e bine. Dar eu nu vreau o astfel de răsplată.

— Nu? Ei, și-atunci ce naiba vrei?

— Vreau o cotă parte, am spus. Vreau să fiu activ. Vreau să particip.

S-a lăsat pe spate și m-a privit lung. Și-a turnat în pahar, dar nu s-a atins de el; a inspirat și a expirat și a continuat să mă scruteze.

— Ei, al naibii să fiu, a zis într-un final. Ei, să-mi trag una, al naibii să fiu.

Capitolul 22

Dimineată, am reușit în sfârșit să pun *Duzina de ticăloși* în caseta de valori. Am cumpărat un exemplar normal al filmului pe care să-l duc în Maspeth, apoi am început să-mi închipui cum puteau lucrurile s-o ia razna. M-am întors la bancă, am recuperat marfa veritabilă și am lăsat caseta originală la bancă, să nu le încurc între ele mai târziu.

Dacă îmi pierdeam viața în Maspeth, Joe Durkin putea urmări caseta cât poftea, căutând o semnificație ascunsă.

Toată ziua m-am gândit că ar trebui să merg la o întâlnire AA. De duminică noapte nu mai fusesem la niciuna. M-am gândit să mă duc la prânz, dar nu am făcut-o, iar apoi m-am gândit la o întâlnire de Happy Hour, în jur de cinci treizeci, și într-un final mi-am spus că aş prinde măcar prima jumătate a întâlnirii mele obișnuite de la Sf. Pavel. Numai că mi-am tot găsit altceva de făcut.

La zece treizeci m-am prezentat la Grogan's.

Mick era acolo și am intrat împreună în biroul lui din spate. Acolo e o masă veche de lemn și un seif, alături de două scaune de birou, stil vechi, de lemn și un recamier Naugahyde. Mai este și o sofă veche de piele verde și uneori el mai trage câte-un pui de somn pe ea. Mi-a spus odată că are trei apartamente prin oraș, toate închiriate pe alt nume decât al său, plus că mai are, desigur, ferma din nordul statului.

— Tu ești primul, a zis. Tom și Andy ajung până la șapte. Matt, te-ai gândit bine?

— Cât de cât.

— Ai vreo îndoială, prietene?

— De ce să am?

— Nu-i nimic dacă ai. E probabil să se lase cu vărsare de sânge, ți-am spus aseară.

— Îmi amintesc.

— Va trebui să porți o armă. Și dacă porți una...

— Trebuie să fii pregătit să o folosești. Știu asta.

— Ah, lisuse, a zis. Ești sigur că ai ce-ți trebuie pentru asta, prietene?

— O să aflăm, nu?

A deschis seiful și mi-a arătat câteva arme. Mi-a recomandat un SIG Sauer automat de 9 mm. Cântărea o tonă și probabil că puteai opri un tren scăpat de sub control cu el. M-am jucat cu pistolul, am tras de glisor, am scos încărcătorul și l-am pus la loc, și mi-a plăcut cum îl simțeam în mână. Era o mașinărie frumoasă și era a naibii de intimidantă. Totuși, i l-am dat înapoi și am ales un revolver

S&W cu țeavă scurtă, calibru 38. Îi lipsea aspectul amenințător al SIG Sauer-ului, ca să nu mai zic de forța lui de impact, dar îmi stătea mai bine la betelie, pitit la spate. Mai important, era rudă apropiată a pistolului care mă însoțise cu anii în timpul serviciului.

Mick, unul, a luat SIG-ul.

Până la unsprezece au sosit și Tom și Andy, și-au venit amândoi în birou ca să-și aleagă o armă. Sigur că ușa încăperii a rămas tot timpul închisă, iar noi ne plimbam de colo-colo, discutam despre vremea bună de afară, ne spuneam că va fi floare la ureche. Apoi Andy a ieșit din local și a adus mașina, iar noi am ieșit după el și am urcat în ea.

Automobilul era un Ford, model Crown Victoria LTD mare, vechi de vreo cinci ani. Era lung și încăpător, cu portbagaj mare și motor puternic.

Prima dată m-am gândit că l-au furat cu această ocazie, dar am aflat ulterior că Ballou îl cumpărase de ceva timp. Andy Buckley îl ținea într-un garaj din Bronx și îl conducea uneori de plăcere.

Plăcuțele de înmatriculare erau autentice, dar dacă le verificai în sistem nu aflai nimic; numele și adresa din talon erau fictive.

Andy ne-a dus prin tot orașul pe strada Fifty-seventh și am traversat podul de pe strada Fifty-ninth, ajungând în Queens. Ruta aleasă de el mi-a plăcut mai mult decât cea pe care o urmasem eu. În mașină, nimeni n-a vorbit mult, iar după ce am trecut podul, tăcerea a fost doar rareori întreruptă. Poate că așa e în vestiar cu câteva minute înaintea unui meci de campionat. Sau poate că nu; în sport, cei care pierd nu sunt împușcați.

Nu cred că drumul a durat mai mult de o jumătate de oră de la un capăt la celălalt. Traficul era ca și inexistent și Andy știa traseul cu ochii închiși. Așa că probabil era în jur de miezul nopții când am ajuns la arenă. Nu condusesese cu viteză, dar atunci a încetinit la vreo douăzeci de mile la oră și noi am putut să ne uităm la clădiri și să cercetăm din mers cu privirea împrejurimile.

Am străbătut o stradă într-o direcție și ne-am întors pe alta. Din când în când treceam prin dreptul arenei și o studiam cu atenție. Străzile erau la fel de pustii cum fuseseră noaptea trecută, iar ora târzie le făcea să pară și mai goale. După aproximativ douăzeci de minute, sau mai bine, de plimbare, Mick i-a spus lui Andy că e de ajuns.

— Dacă ne mai fâțâim mult, o să ne tragă pe dreapta vreun polițist ca să ne ntrebe dacă ne-am rătăcit.

— N-am văzut picior de polițist de când am trecut podul, a zis Andy.

Mick era în față lângă el. Eu eram în spate cu Tom, care nu deschisese gura de când plecaserăm de la biroul lui Mick.

— Am ajuns devreme, a spus Andy. Ce vrei să fac?

— Parchează aproape de arenă, dar nu fix în față, i-a spus Mick. O să așteptăm. Dacă ne ia cineva la ochi, ne ducem acasă și ne îmbățăm.

Am ajuns să parcăm la jumătate de cvartal distanță de arenă, de cealaltă parte a străzii. Andy a oprit motorul și a stins farurile. Eu am încercat să-mi dau seama de ce secție aparținea zona, ca să știu cine ar putea veni să ne ia la rost. Era fie 108, fie 104, dar nu-mi aminteam pe unde trecea granița și nici unde ne aflam față de ea. Nu știu cât am stat acolo, încruntat și concentrat, încercând să vizualizez harta Queens, străduindu-mă să o suprapun unei hărți a secțiilor de poliție.

Nimic nu putea să conteze mai puțin, dar mintea mea rămăsese blocată asupra întrebării ca și când soarta lumii ar fi depins de acest răspuns.

Încă nu ajunsesem la o concluzie, când Mick s-a întors spre mine și a arătat spre ceasul de la mână. Era ora unu. Era timpul să intrăm în acțiune.

*

Trebuia să intru singur. Asta ar fi trebuit să fie partea ușoară, dar nu mi s-a mai părut atât de ușoară când a venit momentul să o fac. Nu aveam de unde să știu ce fel de primire mă aștepta. Dacă Bergen Stettner hotărâse, cât se poate de rezonabil, că era mai ieftin și mai sigur să mă omoare decât să dea banul, nu trebuia decât să deschidă ușa și să tragă în mine înainte ca eu să pot măcar da ochii cu el. Acolo puteai trage și cu tunul și nimeni n-ar fi auzit – sau nu le-ar fi păsat, chiar dacă auzeau.

Plus că nici nu știam dacă erau acolo. Eu venisem la fix, cât despre ei, era de așteptat să fie deja acolo de câteva ore. La urma urmei, ei erau gazdele și nu avea nicio noimă să ajungă târziu la propria petrecere. Totuși, nu văzusem nicio mașină pe stradă care să pară a fi a lor, iar în arenă nu remarcasem niciun semn de viață, cel puțin nu văzuserăm noi, din stradă.

Probabil că înăuntrul clădirii era un spațiu destinat parcurii. Văzusem în celălalt capăt ceva ce semăna cu o ușă de garaj. Dacă aș fi fost în locul lui, mi-aș fi dorit să am un loc de parcare în interior. Nu știam ce mașină conducea, dar dacă era să judec după nivelul lui de trai, nu avea cum să fie una pe care s-o lași pe stradă.

Complicat de judecat, exact ca identificarea secției zonale.

Erau acolo sau nu erau; mă vor întâmpina cu o strângere de mână sau cu un glonț. În orice caz, am știut că erau acolo pentru că, apropiindu-mă de ușă, am simțit ochi îndreptați spre mine. Aveam caseta în buzunarul hainei, gândindu-mă că nu vor deschide focul până ce nu se vor fi asigurat că o aveam asupra mea. Plus că aveam revolverul Smith calibru 38 unde-l ascunsesem mai devreme, sub haină și sacou, prins la betelia pantalonilor. Acum mi-ar fi fost mai la îndemână în buzunarul hainei, însă voisem să am acces ușor la el după ce-mi voi da' haina jos și...

Stătuseră cu ochii pe mine, sigur că da. Ușa s-a deschis înainte să apuc să ciocănesc. Și nu era nicio armă îndreptată spre mine. Era doar Bergen Stettner, îmbrăcat cum îl văzusem joi seară, în jachetă sport de velur. De data asta avea

pantaloni kaki, care semănau cu cei de armată, și îi îndesase în carâmbul cizmelor.

Era o ținută bizară și pantalonii n-ar fi trebuit să se potrivească, dar cumva Stettner obținuse un aspect unitar.

— Scudder, a zis. Ai ajuns la țanc.

A întins iute mâna spre mine și i-am strâns-o. A strâns și el tare, dar nu ca să iasă în câștig, ci scurt și voinicește, după care mi-a dat drumul.

— Acum te recunosc, a spus. Îmi aminteam de tine, dar nu aveam în gând imaginea ta. Olga spune că-i amintești de mine. Nu fizic, n-aș spune asta. Sau ți se pare că semănăm și-n felul ăsta?

Am ridicat din umeri.

— Eu nu văd vreo asemănare, continuă el. În fine, mergem jos? Doamna ne așteaptă.

Manierele lui erau cumva jucate, ca și când ar fi fost conștient de ochii unui public nevăzut. Oare filma totul? Nu-mi dădeam seama de ce-ar fi făcut-o.

M-am întors și am apucat de ușă, am tras-o după mine. Aveam în mână un gogoloi de gumă de mestecat și am reușit să blochez cu el mecanismul de închidere, astfel încât arcul să rămână tensionat când se închidea ușa. Nu știam dacă va funcționa, dar nici nu credeam că e o manevră necesară; la rigoare, Ballou putea dărâma ușa sau îi putea face încuietoearea praf cu un glonț.

— Las-o, a spus Stettner. Se încuie automat.

M-am întors cu spatele la ușă și am văzut că era deja în capul scărilor, mă îndemna să vin cu o plecăciune care reușea să fie deopotrivă grațioasă și auto-ironică.

— După tine, a spus.

I-am luat-o înainte pe scări în jos și, la baza lor, m-a prins din urmă. M-a luat de braț și m-a condus de-a lungul coridorului, trecând pe lângă camerele pe care le iscodisem data trecută, spre o ușă deschisă aflată exact în capăt. Încăperea din spatele ei era într-un contrast puternic cu restul clădirii și-n mod sigur nu servise ca decor pentru celebra lor peliculă. Era o odaie mare, lungă de poate, treizeci de picioare și lată de douăzeci, pe jos cu un covor gros și gri, țesut pe lungime, și cu o pânză alburie care acoperea și îmblânzea pereții din blocuri de beton.

În capătul camerei am văzut un pat matrimonial pe pernă de apă, acoperit cu o cuvertură ce părea din blană de zebra. Deasupra patului era agățat un tablou abstract, cu forme geometrice, numai unghiuri și linii drepte și culori primare.

Mai aproape de ieșire, o canapea capitonată și două fotolii din același set fuseseră grupate cu fața spre un stativ pe care stăteau un televizor cu ecran mare și un VCR. Canapeaua și unul dintre fotolii erau de-un gri carbune, cu câteva nuanțe mai închis decât covorul. Celălalt fotoliu era alb și pe el se afla o servietă din piele maro.

La perete era un sistem stereo modular și, imediat în dreapta lui, un seif Mosler. Era înalt de un metru optzeci și lat tot cam de atât. Deasupra combinei stereo, pe perete, era un alt tablou, unul mic, în ulei, înfățișând un copac cu coroana bogată, de-un verde intens. Pe peretele de vizavi atârnav două portrete în stil american timpuriu, în rame sculptate și poleite. Sub acestea, pe un bufet, fusese aranjat un bar. Olga era acolo, și-a turnat băutură într-un pahar și m-a întrebat ce aş vrea să beau.

— Nimic, mersi.

— Dar e obligatoriu să bei, a spus. Bergen, spune-i lui Scudder că e obligatoriu să bea ceva.

— Dacă nu vrea, a zis Stettner.

Olga s-a îmbufnat. Era îmbrăcată, cum promisese, exact în costumația din film, mănuși lungi și tocuri înalte, pantaloni de piele decupați între picioare și sfârcuri date cu ruj. S-a apropiat de noi cu paharul în mână: cuburi de gheață într-un lichid transparent. Fără a o întreba, m-a informat că este aquavit, sigur nu vreau și eu un strop? Am spus că sunt sigur.

— Frumoasă camera asta, am zis.

Stettner s-a luminat la față.

— Te surprinde, eh? Aici, în clădirea asta hidoasă, în cea mai tristă parte a unui cartier infect, noi avem un refugiu, un avanpost tainic al civilizației. Nu mi-ar plăcea să-l îmbunătățesc decât într-un singur fel.

— Anume?

— Aș vrea să-l mut cu un etaj mai jos.

A surâs, văzându-mă nedumerit.

— Aș săpa, a explicat. Aș realiza un subsolsol și aş crea un spațiu pe toată lungimea clădirii. Aș săpa cât de adânc aş vrea, aş face tavane înalte de trei metri jumate. La naiba, le-aş face de patru metri jumate! și sigur că aş masca intrarea. Oamenii ar putea inspecta clădirea cât ar vrea și nici n-ar visa ce lume plină de bogății se află sub picioarele lor.

Olga și-a dat ochii peste cap și el a râs.

— Ea crede că-s dus cu pluta, a zis. Poate că sunt. Dar trăiesc așa cum vreau, înțelegi? Așa am făcut mereu. Așa o să fac până la capăt. Dă jos haina, că te coci în ea.

Am dat-o jos și am scos caseta din buzunar. Stettner mi-a luat haina și a pus-o pe speteaza canapelei. Nu a spus nimic despre casetă și nici eu despre servietă. Eram amândoi la fel de civilizați ca tot ceea ce ne înconjură.

— Tot întorci ochii la tablou, a spus el. Cunoști pictorul?

Era un mic peisaj, tabloul unui copac.

— Seamănă cu Corot, am zis.

El a ridicat din sprâncene, impresionat.

— Ai ochi bun, m-a gratulat.

— E autentic?

— Cei de la muzeu așa au spus. La fel și hoțul care mi l-a procurat. Date fiind împrejurările în care l-am achiziționat, n-am putut aduce un expert ca să-l autentific.

A zâmbit.

— În împrejurările de față, totuși, poate că ar trebui să autentific ce cumpăr. Dacă nu te deranjează.

— Nicidecum, am zis.

I-am predat caseta. A citit titlul cu voce tare și a râs.

— Deci lui Leveque nu-i lipsea simțul umorului, până la urmă, a spus. L-a ținut bine ascuns în timpul vieții. Dacă vrei să autentifici și tu marfa, deschide doar servieta.

Am apăsat clapetele și capacul s-a ridicat. Înăuntru erau teancuri de bancnote de douăzeci legate cu bandă elastică.

— Sper că sunt bune de douăzeci, a spus. N-ai precizat cum să fie.

— E bine.

— Cincizeci de teancuri, cincizeci de bancnote pe teanc. De ce nu-i numeri?

— Am încredere că i-ai numărat tu bine.

— Ar trebui să fiu și eu la fel de elegant și să am încredere că asta e caseta făcută de Leveque. Dar cred că mai bine o văd, ca să fiu sigur.

— De ce nu? Și eu am deschis servieta.

— Da, atunci ai fi mers pe încredere, nu? Dacă acceptai servieta fără s-o deschizi. Olga, ai avut dreptate. Îmi place de el.

M-a bătut camaraderesc pe umăr.

— Știi ceva, Scudder? Cred că noi doi o să fim prieteni. Cred că destinul ne dictează să fim foarte apropiați.

Mi-am adus aminte ce îi spusese lui Richard Thurman. „*Suntem mai apropiați ca oricând. Suntem frați de sânge și de spermă.*”

Am pus caseta și a oprit sonorul. A derulat pe repede înainte, sărind peste generic și scenele de deschidere, și a urmat un moment când am crezut că am făcut-o de oaie la bancă și că o să urmărim versiunea standard, neîmbunătățită, a *Duzinii de ticăloși*. N-ar mai fi contat ce era pe casetă dacă Mick Ballou se trezea odată să spargă ușa, dar acțiunea noastră părea să treneze.

— Ah, a făcut Stettner.

Și atunci m-am relaxat, pentru că deja ne uitam la filmarea lor. Stettner stătea cu mâinile în șolduri, atent la ecran. Televizorul era mai mare decât al Elainei și, drept urmare, imaginea era mai impresionantă. Am descoperit că, deși nu voiam, și mie îmi era atrasă atenția spre ecran. Olga, apropiindu-se de soțul ei, privea ca hipnotizată.

— Ce femeie frumoasă ești, i-a spus Stettner. Iar mie: O am aici în carne și oase, dar trebuie să o văd pe ecran ca să-i apreciez frumusețea. Curios, nu ți se pare?

Oricare ar fi fost răspunsul meu, s-a pierdut pe veci când undeva, în afara clădirii, au izbucnit focuri de armă. Două împușcături apropiate una de cealaltă, apoi o rafală, ca reacție.

— Iisuse Cristoase! a zis Stettner și s-a răsucit spre ușă.

În clipa când am priceput ce înseamnă sunetele, m-am și pus în mișcare. Am pășit în spate, am tras deoparte poalele sacoului cu mâna stângă și cu dreapta am dat să scot pistolul. Imediat, îl aveam în mână și arătătorul era pe trăgaci, iar degetul mare pe cocoș. În spate era zidul, așa că îi puteam vedea pe amândoi și, în același timp, ușa dinspre coridor.

— Mâinile sus, am spus. Nu mișcă nimeni.

Pe ecran, Olga se urcase pe băiat, se înfipsea în penisul lui. Îl călărea cu furie într-o liniște deplină. Îi vedeam evoluția cu coada ochiului, dar Bergen și Olga nu mai erau atenți. Stăteau umăr la umăr și se uitau la mine și la pistolul din mâna mea, și toți trei eram muți aidoma celor de la televizor.

Un singur foc de armă a spart tăcerea. Apoi liniștea s-a reinstaurat, dar a fost spulberată iar de pași coborând scările.

*

De pe coridor veneau sunete de pași și de uși deschise și închise. Stettner părea pe punctul de a spune ceva.

Atunci l-am auzit pe Ballou strigându-mi numele.

— Sunt aici, am strigat înapoi. La capătul holului.

A dat buzna pe ușă. Pistolul automat, altfel mare, părea o jucărie de copil în mâna lui de uriaș. Purta șorțul tatălui său. Avea fața schimonosită de furie.

— Tom e împușcat, a zis.

— Grav?

— Nu așa grav, dar e la pământ. Futu-i, a fost o capcană, am intrat pe ușă și ne așteptau doi în întuneric cu armele în mâini. Bine măcar că nu știau să tragă, dar Tom a prins un glonț înainte să-i pot scoate eu din joc.

Respira accelerat, inhala guri mari de aer.

— Pe unul l-am omorât din prima și pe celălalt l-am doborât cu două gloanțe în burtă. De-abia ce i-am băgat pistolul în gură și i-am făcut praf capul. Jigodie împuțită, să-mpuște un om prin ambuscadă!

De aceea mi se păruse că Stettner joacă un rol când îmi deschisese ușa. Avea, totuși, un public, gardieni ascunși în întuneric.

— Unde-s banii, prietene? Hai să-i luăm și să-l ducem pe Tom la un doctor.

— Acolo-s banii, a zis Stettner cu pizmă și a arătat spre servieta încă deschisă. Nu trebuia decât să-i iei și să te duci. Nu era nevoie de toate astea.

— Ai pus gărzi, am zis.

— Doar ca măsură de precauție, și se pare c-am avut dreptate să fiu cu băgare de seamă. Chit că n-a ajutat la mare lucru, nu?

Am ridicat din umeri.

— Acolo-s banii, a repetat. I-ai și ștergeți-o de aici.

— Sunt cincizeci de mii, i-am spus lui Ballou. Dar mai sunt în seif.

S-a uitat la Mosler-ul uriaș, apoi la Stettner.

— Deschide-l, i-a comandat.

— Nu este nimic înăuntru.

— Deschide dracului seiful!

— Nu sunt decât casete, deși niciuna nu-i așa de succes ca aia care rulează acum. Interesant, nu vi se pare?

Ballou s-a uitat spre televizor, observându-l abia atunci, l-a trebuit o secundă sau două ca să înțeleagă acțiunea care se derula pe neauzite, apoi a îndreptat SIG Sauer-ul și a tras un glonț, reușind să oprească perfect reculul considerabil al armei. Ecranul aparatului a explodat cu o bubuitură puternică.

— Deschide seiful, a spus.

— Nu țin bani aici. Îi țin în casete de valori și restul în seiful de acasă.

— Deschide sau ești mort.

— Nu cred că pot, a spus Stettner cu răceală. Nu am ținut niciodată minte combinația.

Ballou l-a apucat de pieptul cămășii și l-a trântit de perete cu un dos de palmă peste față. Stettner nici n-a crâcnit. I s-a scurs un firicel de sânge dintr-o nară, dar, dacă l-a simțit, n-a schițat niciun gest.

— E absurd, a spus. Nu o să deschid seiful. Dacă îl deschid, suntem morți.

— Ești mort dacă nu-l deschizi, a zis Ballou.

— Numa' dacă ești idiot. Dacă suntem în viață, îți putem aduce mai mulți bani. Dacă suntem morți, n-o să deschizi niciodată seiful ăla.

— Deja, oricum suntem morți, a zis Olga.

— Eu nu cred, i-a spus Stettner. Iar lui Ballou: Ne poți bate, dacă vrei. Arma e la tine, tu ești șeful. Dar nu vezi că e inutil? Și-ntr-un timp Tom al tău sângerează la intrare. O să moară până pierzi tu timpul încercând să mă convingi să deschid un seif gol. De ce nu economisești timpul, iei cele cincizeci de mii și îți duci omul să primească îngrijirile medicale necesare?

Mick s-a uitat la mine. M-a întrebat ce cred că este în seif.

— Ceva bun, am spus, altfel l-ar fi deschis deja.

A încuviințat încet din cap, apoi s-a întors și a pus SIG Sauer-ul lângă servietă. Am rămas eu să-i țin cuminți cu Smith-ul meu. Dintr-un buzunar al șorțului de măcelar, Mick a scos un satâr cu lama protejată de o teacă de piele. L-a extras din ea. Lama era din oțel carbon și era decolorată de la atâția ani de întrebuințare. Mie mi se părea foarte impresionantă, însă Stettner a privit-o cu aparent dispreț.

- Deschide seiful, i-a poruncit Ballou.
- Nu vreau.
- Îi tai țâțele alea frumoase, a zis. O fac mâncare de pisici.
- Dar asta n-o să te umple de bani, nu?

M-am gândit la traficantul de droguri din Jamaica Estates și de cacealmaua pe care a crezut că o poate juca în siguranță. Nu știam dacă Mick face același lucru și nu eram dornic să descopăr.

- A prins-o de antebraț și a tras-o spre el.
- Stai, am spus.
- S-a uitat la mine. Îi scăpăra furia în ochi.

- Tablourile, am zis.
- Ce vorbești acolo, prietene?
- Am arătat spre micul Corot

- Ăla face mai mult decât are el în seif, am spus.
- N-am chef să umblu să vând un tablou de căcat.

Nici eu, am spus și am schimbat traiectoria pistolului, după care am tras un glonț care a ricoșat în zid la câțiva centimetri lângă tabloul. A lăsat o gaură în beton și a șifonat serios atitudinea nepăsătoare a lui Stettner.

- Îl umplu de găuri, i-am spus. Și pe celelalte.

Am rotit pistolul spre cele două portrete și am apăsat trăgaciul fără a ținti neapărat. Glonțul a străpuns portretul femeii, lăsând o gaură mică și rotundă la câțiva centimetri de fruntea ei.

- Dumnezeule, a zis Stettner. Sunteți niște vandali.
- Nu-i decât o pânză mângălită cu vopsea, am spus.
- Dumnezeule! Stai că deschid seiful.

A format combinația cu repeziciune și siguranță. Mișcarea rozetei a fost singurul sunet audibil. Eu strângeam tare Smith-ul și simțeam miros de cordită. Era un pistol greu și mă durea puțin mâna de la reculul armei. Tânjeam să îl pun jos. Nu avea sens să îl mai îndrept spre cineva. Stettner era ocupat cu seiful, Olga încremenise de frică, nici nu se putea clinti.

Stettner a nimerit ultima cifră, a răsucit de manetă și a tras de ușile duble. Ne-am uitat cu toții la teancurile de bancnote. Eu eram într-o parte și câmpul vizual îmi era semiobturat de ceilalți doi bărbați. Am văzut mâna lui Stettner intrând iute în seiful deschis și am strigat:

- Mick, are o armă!

Într-un film, scena ar fi redată cu încetinitorul și e curios că exact așa mi-o amintesc și eu. Stettner ducând mâna înăuntru, apucând pistolul automat albastru-oțel. Mike strângând satârul uriaș în mâna ridicată deasupra capului, apoi lama coborând fulgerător într-un arc mortal. Taișul secționând cu precizie chirurgicală încheietura mâinii. Mâna părând să sară înainte, departe de lamă, de parcă ar fi fugit de braț.

Stettner s-a răsucit cu spatele la seiful deschis, cu fața la noi. Avea chipul alb ca varul și gura căscată de groază, ținea mâna ridicată în față ca un scut. Din arterele brațului mutilat țâșnea bezmetic sânge strălucitor ca lumina răsăritului. S-a opintit înainte, mișcând din gură fără a scoate niciun sunet, stropindu-ne pe toți cu sângele său, până când Ballou a scos un sunet cumplit din adâncul gâtului și a mai avântat o dată satârul, îngropându-l în furca formată de gâtul și umărul lui Stettner. Lovitura l-a trântit pe om în genunchi și noi ne-am tras în spate, ferindu-ne. Stettner s-a prăbușit pe burtă și a rămas nemișcat. Sângele care se scurgea din el se îmbiba în covorul gros.

Olga era stană de piatră. Nu cred că se clintise deloc. Îi atârna gura și ținea mâinile lipite de corp, ia nivelul sânilor, cu unghiile colorate în exact aceeași nuanță cu sfârcurile.

Mi-am mutat privirea de la ea la Ballou, care acum se întorcea spre ea, cu șorțul înroșit de sânge proaspăt, cu mâna înțepenită pe mânerul satârului.

Am îndreptat pistolul. Nu am ezitat. Am apăsat trăgaciul și arma mi-a smucit mâna.

Capitolul 23

Cu primul glonț m-am pripit și a ratat mult ținta, A nimerit-o în umărul drept. Mi-am pus cotul în coaste și am tras al doilea glonț. Și al treilea. Ambele au intrat în mijlocul pieptului ei, între sâni rujați. Lumina din ochi i s-a stins înainte să cadă la podea.

*

— Matt.

Stăteam prostit și mă uitam în jos la ea, iar Mick îmi rostea numele, l-am simțit mâna pe umăr. În cameră puțea a moarte, un amestec pestilențial dintre mirosul prafului de pușcă, al sângelui și al dejecțiilor corporale. Simțeam o sfârșeală cumplită și mi se pusese un nod mare în gât, de parcă mi s-ar fi înțepenit acolo ceva ce nu se dădea dus.

— Vino, prietene. Trebuie să ieșim de aici.

M-am mișcat iute imediat ce m-am putut scutura de sentimentul acela care mă imobilizase. În timp ce el a golit seiful, trăgând teancuri de bani în doi saci de pânză, eu am șters toate amprente pe care le-am fi putut lăsa amândoi. Am recuperat caseta video din aparat, am pus-o în buzunarul hainei și mi-am aruncat haina peste braț. Am îndesat pistolul înapoi la betelie și am pus SIG Sauer-ul lui Mick în buzunar. Am luat servieta și am pornit după Mick de-a lungul coridorului și pe scări în sus.

Tom era chiar lângă ușă, proptit în șezut la perete. Părea alb la față de la cât sânge pierduse, însă el întotdeauna fusese mai palid. Mick a pus jos sacii cu bani, l-a săltat pe Tom în brațe și l-a cărat la mașină. Andy deschisese portiera și Mick l-a depus încet pe bancheta din spate.

Mick s-a întors după bani în timp ce Andy mi-a deschis portbagajul. Am aruncat înăuntru tot ce aduceam, iar Mick s-a întors și a pus deasupra sacii cu bani și a trântit cu forță capacul portbagajului. Eu m-am întors în arenă și am inspectat încăperea în care comiserăm măcelul. Erau amândoi morți și n-am observat să fi uitat ceva. În capul scărilor i-am găsit pe cei doi gardieni. Și ei erau morți. Am șters toată zona unde șezuse Tom, în caz că lăsase amprente, și am scobit cât de bine am putut după guma de mestecat din încuietoare, ca să nu rămână ușă deschisă. Am șters yala și părțile de ușă pe care era posibil să le fi atins.

Îmi făceau semn din mașină. M-am uitat în jur. Zona era pustie ca întotdeauna. Am luat-o la fugă. Portiera din față a Fordului era deschisă și locul pasagerului, gol. Mick era în spate cu Tom, îi vorbea încet și ținea o bucată de

cârpă apăsată peste rana lui de la umăr. Sângerarea părea să se fi oprit, dar nu știam cât sânge pierduse deja.

Am urcat, am închis portiera. Motorul era pornit, așa că Andy a demarat imediat.

— Știi unde să mergi, Andy, a spus Mick.

— Știu, normal, Mick.

— Nu vrem amendă, Doamne, ferește, dar cale-o cât de tare crezi că-i sigur.

*

Mick avea o fermă în ținutul Ulster. Cel mai apropiat oraș este Ellenville. Un cuplu din ținutul Westmeath, un anume domn și doamnă O'Mara, au grijă de fermă și numele lor apare pe actul de proprietate. Într-acolo ne-am dus și acolo am ajuns cândva între trei și trei treizeci. Andy a condus cu detectorul de radare pornit dar, chiar și așa, n-a forțat mult limita de viteză.

L-am dus pe Tom înăuntru și l-am așezat comod pe un pat de zi din terasa închisă, iar Mick a mers cu Andy să trezească un doctor pe care îl știa el, un individ mărunț cu față acră și dosul palmelor pătate din cauza unei afecțiuni la ficat. A stat cu Tom aproape oră și, când a ieșit, s-a spălat îndelung pe mâini la chiuveta din bucătărie.

— O să fie bine, a anunțat. E-un nenorocit tare dârz, nu? „Am mai fost eu împușcat, doctore”, mi-a zis. „Ei bine, băiete”, am zis, „când o să-nveți și tu să te ferești?” N-am reușit să scot un zâmbet de la el și chiar are o față care nu pare să fi zâmbit de multe ori. Dar o să se facă bine, o să mai apuce să fie împușcat din nou. Dacă vă aveți bine cu Domnul și-i mai adresați cuvinte, poate îi mulțumiți și pentru penicilină. Înainte, o rană ca aia te condamna la septicemie și mureai într-o săptămână sau zece zile. Acum e altfel. Nu vi se pare curios că nu trăim veșnic?

În timp ce doctorul lucra, noi, ceilalți, am stat la masa din bucătărie.

Mick a destupat o sticlă de whisky și, până să-l ducă Andy pe doctor acasă, era gata aproape toată. Andy a tras de o bere cât de mult a putut, apoi a mai luat una. Eu am găsit o sticlă de suc de ghimbir în fundul frigiderului și am băut-o. Am șezut, doar, și nimeni n-a spus mare lucru.

După ce Andy l-a dus pe doctor, s-a întors după noi. A tras mașina lângă casă și a pișcat claxonul. Mick a urcat în față lângă el și eu în spate. Tom a rămas la fermă; doctorul voia să rămână următoarele câteva zile la pat și voia să-l consulte din nou peste weekend sau mai devreme, dacă făcea febră. Doamna O'Mara urma să-l îngrijească. Am înțeles că femeia mai făcuse pe infirmiera înainte.

Andy a intrat pe drumul principal și a refăcut traseul inițial. Am mers pe Saw Mill și pe Henry Hudson și am ajuns în față la Grogan's. Era șase treizeci dimineață și totuși mă simțeam mai odihnit ca oricând. Am dus sacii cu bani înăuntru și Mick i-a încuiat în seif. L-am dat lui Andy armele, cele care fuseseră folosite; urma să le arunce în râu, în drum spre casă.

— O să ne socotim într-o zi sau așa ceva, mi-a spus Mick. Numai să-i număr și să calculez cât ne revine fiecăruia. O să fie o sumă frumoasă pentru o muncă de o noapte.

— Nu îmi fac griji de asta, a spus Andy.

— Du-te acasă, acum, a zis Mick. Transmite-i mamei tale că o iubesc, e o femeie strașnică. Și tu ești un șofer de milioane, Andy. Ești cel mai bun.

*

Ne-am așezat la aceeași masă din nou, cu ușile încuiate și luminați doar de irizațiile zorilor. Mick avea în față o sticlă și un pahar, dar bea cu măsură. Eu îmi adusesem o Cola și găsisem o bucată de lămâie ca să mai tai din dulceață. După ce mi-a ieșit cum voiam, abia dacă m-am atins de licoare.

Mai bine de o oră aproape n-am scos o vorbă. Pe la șapte treizeci, când s-a ridicat în picioare, m-am ridicat și eu și am mers cu el. Nu era nevoie să întreb unde se duce și nici el n-a trebuit să se ducă în spate după șorț. Încă era încins cu el.

M-am dus cu el după Cadillac și ne-am deplasat în liniște, cu el la volan, pe Ninth Avenue spre strada Fourteenth. Am parcat în față la Twomey's, am urcat scările, am intrat în sanctuarul de la Sf. Bernard. Veniserăm cu câteva minute mai devreme. Ne-am așezat în ultimul rând din sălița în care se ținea slujba măcelarilor.

Preotul din dimineața aceea era tânăr și avea fața bucălată și rozalie, aparent spână. Avea un accent pronunțat de irlandez din vest. Probabil că era sosit de puțin timp. Părea însă suficient de sigur pe sine, acolo, în fața congregației sale de călugărițe și măcelari.

Nu-mi amintesc slujba. Eram acolo și totuși nu eram. M-am ridicat odată cu ceilalți, m-am așezat odată cu ei, am îngenuncheat când au îngenuncheat ei. Am dat răspunsuri identice. Dar, chiar în timp ce făceam toate acestea, simțeam în nări izul amestecat de sânge și cordită, vedeam cu ochiul minții un satâr descriind apurig un arc de cerc, vedeam sânge țâșnind, simțeam iarăși un pistol în mână.

Și atunci s-a întâmplat ceva bizar.

Când ceilalți s-au înclonat la cuminecătură, eu și cu Mick am rămas pe loc. Dar pe măsură ce rândul înainta, pe măsură ce fiecare persoană spunea *Amin* și primea ostia, ceva m-a făcut să mă ridic în picioare și m-a ghidat spre capătul rândului. Am simțit furtună în ușoare în palme și mi-am simțit inima bătându-mi în gât.

Rândul s-a mișcat.

— Trupul lui Cristos, spunea preotul iar și iar și iar.

— Amin, răspundea fiecare.

Rândul s-a mișcat și atunci m-am trezit în față, iar Ballou era chiar în spatele meu.

— Trupul lui Cristos, a zis preotul.

— Amin, am spus eu.

Și am primit ostia pe limbă.

Capitolul 24

Afară, soarele lumina puternic și aerul era aspru și rece. La jumătatea scărilor bisericii, Mick m-a prins din urmă și m-a luat de braț. Zâmbea cu greutate.

— Ah, acumă sigur o să ardem în iad, a spus. Am luat împărțășania Domnului cu mâinile pătate de sânge. Dacă există un mod mai sigur de-a ajunge în iad, habar n-am care e ăla. Nu m-am mai spovedit de treizeci de ani, șorțul meu e ud și acum de sângele nenorocitului ăluia, iar eu mă duc la altar de parcă aș fi duhul sfânt.

A oftat, minunat de situație.

— Iar tu! Catolic nu ești, dar măcar ai fost botezat într-o altă credință?

— Nu cred.

— Iisuse Doamne, un păgân în fața altarului Tău, iar eu merg după el ca mielul pierdut al Mariei. Ce te-a apucat, prietene?

— Nu știu.

— Am mai spus eu că ești plin de surprize. Dar să fiu al naibii dacă știam de ce ești în stare. Vino.

— Unde mergem?

— Îmi trebuie o băutură, a zis. Și vreau compania ta.

Ne-am dus la un bar al măcelarilor de la colțul lui Thirteenth cu Washington. Mai fuseserăm acolo. Pe jos era presărat rumeguș și în aer plutea fum gros de la trabucul barmanului. Ne-am pus la o masă cu whisky în fața lui și o cafea neagră tare în fața mea.

— De ce? a întrebat.

M-am gândit la un răspuns și am clătinat din cap.

— Nu știu, am spus. N-a fost premeditat. Ceva m-a făcut să mă ridic din genunchi și m-a depus în fața altarului.

— Nu la asta mă refer.

— Oh?

— De ce-ai venit acolo în noaptea asta? Ce te-a făcut să te duci în Maspeth cu un pistol în mână?

— Oh, am făcut.

— Ei?

Am suflat în cafea ca s-o răcesc.

— Bună întrebare, am recunoscut.

— Să nu-mi spui că pentru bani. Ai fi putut avea cincizeci de mii de dolari numai lăsându-l să ia caseta. Nu știu cât o să ne revină fiecareia, dar nu o să

ajungă la cincizeci de mii. De ce să dublezi riscul pentru o recompensă mai mică?

— Banii nu au avut, de fapt, mare legătură cu asta.

— Banii nu au avut nicio legătură cu asta, a zis el. Când ți-a păsat ție de bani?

Nu ți-a păsat niciodată.

A luat o înghițitură de whisky.

— Îți spun un secret. Nici mie nu-mi pasă de ei. La dracu', am nevoie de ei tot timpul, dar nu-mi pasă cu adevărat de ei.

— Știu.

— Nu ai vrut să le vinzi caseta, așa-i?

— Nu, am spus. Voiam să-i văd morți.

A încuviințat din cap.

— Știi la cine m-am gândit acum două seri? La bătrânul polițist despre care mi-ai povestit, moșul irlandez cu care ai fost cuplat la începutul carierei tale.

— Mahaffey.

— Chiar el. M-am gândit la Mahaffey.

— Îmi pot da seama de ce.

— M-am gândit la ce ți-a spus el. „Nu face niciodată ceva dacă poți pune pe altcineva s-o facă în locul tău”. Nu așa a și fost?

— Pare corect.

— Și mi-am zis atunci că n-am nicio problemă cu asta. De ce să nu lași omorul pe seama celor cu șorțul plin de sânge? Dar atunci ai spus că nu îți ajung banii doar pe informație și pentru o clipă am crezut că te-am judecat greșit.

— Știu. Și asta te-a deranjat.

— Așa e, pentru că nu mi te închipuiam genul de om ahtiat după bani. Însemna că nu ești cel care te credeam și asta chiar m-a deranjat. Dar apoi, cu următoarele cuvinte, ai clarificat lucrurile. Ai spus că vrei să câștigi o cotă parte întreagă, ai spus că vrei să te implici activ, cu arma în mână.

— Da.

— De ce?

— Mi s-a părut mai ușor așa. Pe mine mă așteptau, mie mi-ar fi deschis ușa.

— Nu ăsta e motivul.

— Nu, nu e. Cred că am ajuns la concluzia că Mahaffey se înșela sau că sfatul lui nu era valabil în situația asta. Nu mi se părea corect să las treaba murdară în seama altcuiva. Dacă îi puteam condamna la moarte, puteam măcar să fiu de față la execuție.

A băut și s-a strâmbat.

— Îți spun sincer, a zis, la barul meu e mai bun whisky-ul.

— Nu bea dacă nu e bun.

L-a gustat din nou ca să fie sigur.

— Nu pot spune că e rău, a zis. Știi, nu prea mă dau în vânt după bere sau vin, dar am băut destul din fiecare, și am băut bere mai chioară ca apa și vin oțet. Și am experiențe cu carne care s-a stricat și cu ouă care s-au clocit, cu mâncare prost gătită și sleită. Dar de când mă știu nu cred că am băut vreodată whisky stricat.

— Nu, am spus. Nici eu.

— Cum te simți acum, Matt?

— Cum mă simt? Nu știu cum mă simt. Sunt un alcoolic, nu știu niciodată cum mă simt.

— Ah.

— Mă simt treaz. Uite așa mă simt.

— Pe asta pot pune pariu.

S-a uitat la mine pe deasupra paharului.

— Eu spun că meritau să fie omorâți, a zis.

— Chiar crezi asta?

— Dacă a meritat-o cineva vreodată.

— Presupun că toți merităm să fim omorâți, am spus. Poate de asta nimeni nu scapă cu viață de aici. Nu știu unde se trage linia între cine merită să fie omorât și cine nu. Am lăsat în urmă patru oameni morți și pe doi dintre ei nu i-am întâlnit niciodată. Oare ei meritau omorâți?

— Aveau arme în mână. Nu i-a forțat nimeni la asta, nu pentru războiul ăla.

— Dar chiar meritau? Dacă am primi toți ceea ce merităm...

— O, Doamne, ferește, a zis. Matt, nu pot să nu te întreb. De ce ai împușcat-o pe femeie?

— Cineva trebuia să o facă.

— Nu era nevoie să fii tu ăla.

— Nu.

Mi-am luat un moment de gândire.

— Nu sunt sigur, am spus la sfârșit. Mă pot gândi doar la un singur lucru.

— Să auzim, prietene.

— Păi, nu știu, am zis, dar poate am vrut să-mi mânjesc și eu șorțul cu sânge.

*

Duminică am luat cina cu Jim Faber. L-am spus toată povestea, de la un capăt la celălalt, și-n seara aceea n-am mai ajuns la nicio întâlnire AA. Eram tot la restaurantul chinezesc când ei rosteau Tatăl Nostru.

— Ei, asta da poveste, a zis. Și presupun că se poate spune că are final fericit, pentru că nu ai băut și pentru că nu o să ajungi la închisoare. Sau o să ajungi?

— Nu.

— Trebuie să fie un sentiment interesant, acela de a face pe judecătorul, să decizi cine poate să trăiască și cine merită să moară. Ca și când te-ai juca de-a Dumnezeu, cred că se poate spune asta.

— Se poate spune.

— Crezi că o să-ți faci un obicei?

Am clătinat din cap.

— Nu cred că o mai fac niciodată. Însă n-am crezut nici că o voi face vreodată. Am făcut lucruri regretabile de-a lungul anilor, atât în timpul serviciului, cât și după ce am ieșit din poliție. Am fabricat dovezi, am deformat situații.

— Acum a fost puțin altfel.

— A fost complet altfel. Am văzut caseta aia astă-vară și, înțelegi, de-atunci n-am mai reușit să mi-o scot din minte. Și apoi am dat peste ticălosul ăla din pură întâmplare, l-am recunoscut după un gest, după cum a netezit părul negru al unui băiat. Ceva ce probabil obișnuia să facă și tatăl lui.

— De ce spui asta?

— Pentru că ceva trebuie să-l fi transformat în monstru. Poate că tatăl lui a abuzat de el, poate că a fost violat în copilărie. Asta e una dintre explicații. N-ar fi fost atât de greu să-l înțelegi pe Stettner. Să-l compătimești.

— Am observat lucrul ăsta, a spus. Atunci când vorbeai despre el. N-am avut nicio clipă impresia că îl urăști.

— De ce să-l urăsc? Era foarte fermecător. Avea maniere alese, era inteligent, avea simțul umorului. Dacă vrei să separi lumea în oameni buni și oameni răi, cu siguranță el a fost unul rău. Dar nu știu dacă se poate face asta. Înainte puteam. Acum e mai greu ca altă dată.

M-am aplecat în față.

— Ar fi continuat să o facă, am spus. Crima era hobby-ul lor, o practicau de plăcere. Îi relaxa. Eu nu-i pot înțelege, dar sunt mulți oameni care nu pot înțelege de ce mie îmi place un meci de box. Poate că ce place și ce nu place oamenilor este încă un lucru care sfidează judecata.

Dar uite care-i ideea. Ei făceau asta și scăpau nepedepsiți, iar eu am intrat pe firul lor, am avut noroc și m-am prins ce făceau și cum făceau și cui o făceau, și n-a folosit nici cât negru sub unghie. Nicio punere sub acuzare, nicio arestare, nici măcar o anchetă deschisă. Unui polițist foarte bun chestia asta i s-a părut atât de frustrantă, că a băut până n-a mai știut de el. Eu nu eram pregătit să fac la fel.

— Ei, aici ai nimerit-o, a zis el. Și atunci ai hotărât că, la naiba, pur și simplu nu poți avea încredere că Universul va rezolva singur problema asta. Dumnezeu a dat de dracu', ți-ai spus, dacă nu-i sar eu în ajutor acum.

— Dumnezeu, am zis.

— Ei, sau cum vrei să-i spui. Puterea Superioară, forța creatoare a Universului, Marele Poate. Așa îi spunea Rabelais. Marele Poate⁶. N-ai fost

⁶ „Je m'en vais chercher le **grand peut-être**” - „Mă duc să-l caute pe marele poate” - frază atribuită de Peter Anthony Matteux lui Rabelais,

convins că Marele Poate e la înălțimea misiunii pe care o avea în față, așa că era de datorita ta să preiei frâiele.

— Nu, am spus. N-a fost așa.

— Spune-mi tu, atunci.

— Mi-am spus: pot să renunț la asta, o pot lăsa în seama altora și totul va fi așa cum trebuie să fie. Pentru că așa e mereu. Știu asta în zilele când mi se pare că eu cred în Marele Poate și o știu și atunci când Puterea mea Superioară este Marele Poate Că Nu. În plus, de un lucru sunt întotdeauna sigur, indiferent dacă Dumnezeu există sau nu – nu sunt eu ăla.

— Și-atunci de ce-ai făcut ceea ce ai făcut?

— Pentru că pur și simplu îi voiam morți, am spus. Și voiam pur și simplu ca eu să fiu ticălosul care le lua viața. Și nu, nu am de gând să o fac din nou.

— Ai luat banii.

— Da.

— Treizeci și cinci, atât spuneai, nu?

— Treizeci și cinci de căciulă. Partea lui Mick cred că a ajuns la un sfert de milion. Sigur că era multă valută străină. Nu știu cum va ieși după ce o transformă.

— El primește partea leului.

— Exact.

— Și cu partea ta ce faci?

— Nu știu. Pe moment, e într-o casetă de valori alături de videocaseta de la care a început totul. Probabil că o zecime o să-i donez Casei Testamentului. Mi se pare un lucru de bun simț.

— Ai putea să-i dai toți Casei Testamentului.

— Aș putea, am aprobat, dar nu cred c-o voi face. Cred că restul o să-i țin. La naiba, de ce nu? Am muncit pentru ei.

— Asta așa e.

— Plus că trebuie să am și eu oarece cheag dacă mă însor cu Elaine.

— Ai de gând să te însori cu Elaine?

— De unde naiba să știu?

— Aha. De ce te-ai dus la slujbă?

— Am mai fost cu Ballou înainte. Cred că i se spune „strângerea relației”. Știu doar că pare a fi ceva ocazional în prietenia noastră.

— De ce te-ai împărtășit?

— Nu știu.

— Precis ai o bănuială.

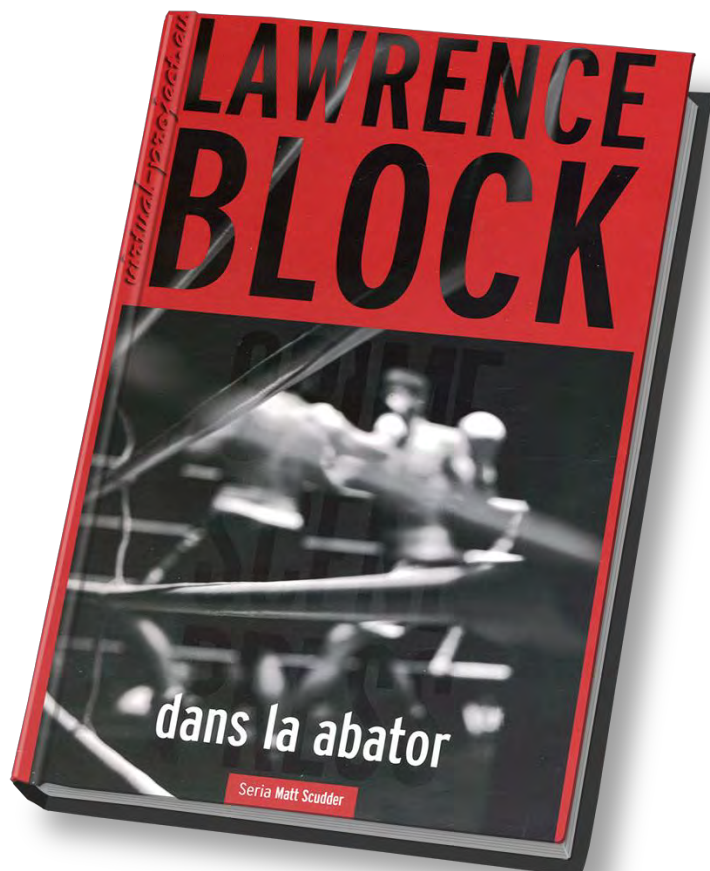
— Nu, am spus, chiar nu am. Sunt multe lucrurile pe care le fac fără să știu de ce naiba le fac. Dacă vrei să știi adevărul, jumătate din timp nu știu de ce nu pun băutură în gură, iar mai demult, când beam de stingeam, nu știam nici aia de ce o făceam.

— Aha. Ce se întâmplă mai departe?

— Rămâneți pe recepție, am spus. Nu schimbați canalul.

Mulțumiri

Autorul are plăcerea de a mulțumi pentru substanțialul ajutor primit din partea Centrului de Arte Creative Virginia, locul unde cartea de față a fost începută, precum și Fundației Ragdale, unde a fost dusă la bun sfârșit.

virtual-project.eu